

COLUMBO

WILLIAM HARRINGTON

A GYILKOS TÉVÉSZTÁR

William Harrington

COLUMBO

A gyilkos tévésztár

Őszinte szeretettel ajánlom ezt a kötetet nővéremnek, Jane-nek; férjének, Tomnak; gyermekeiknek és unokáiknak.

William Harrington

COLUMBO

A gyilkos tévésztár

Készült a UNIVERSAL TELEVISION SERIES Columbo-sorozata alapján
Richárd Levinson és William Link műve felhasználásával
M&CKft.

A mű eredeti címe:

The Game Show Killer

Borítóterv: Máté Csaba

Fordította: Szalay Tamás Lajos

A Novell by Based

on the Universal Television series Columbo.

Created by Richárd Levinson and William Link.

© 2006 Universal Stúdiós Licensing LLLP.

COLUMBO is a trademark and copyright
of Universal Studios.

Ali Rights Reserved.

First published 1998

Hungarian Translation © M&C Kft. 2006

Kiadja az M&C Kft www.mintatvben.hu

Felelős kiadó: Kaskótó Gabriella

Nyomdai kivitelezés: Europrinting Kft. ISBN 963 9663 21 2

Ali rights reserved, including the rights to reproduce this book, or portions thereof, in any form.

Ezen kiadvány semmilyen része sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikai, sem fénymásolás, sem más fotóeljárással rögzített formába a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül.

Az alábbi regény története pusztán kitaláció. Minden szereplő és esemény a képzelet születte.

ELSŐ FEJEZET

1. ÁPRILIS 4., KEDD – ESTE 19:58

A Pacific Club félhomályos bárjának székeit barnás bőr borította. Kényelmes karfáik és jó vastagon tömött ülőkék voltak. Grant Kellogg érzelmileg és fizikailag is kifacsart volt, amikor lehuppant az egyikre néhány perccel este nyolc előtt. Még sohasem volt ilyen kimerült. Hiába gondolkodott rajta, nem tudta visszaidézni, hogy elfáradt-e már valaha ennyire.

– Gratulálok, Mr. Kellogg.

Emily, a törekeny és félmeztelen pultoslány egy Beefeater martinit tett elé jéggel, kis citromlével meglocsolva. A férfinak mondanía sem kellett, előre tudta, mit kíván.

A lány kísértésbeejtően gyönyörű volt, tekintete minden férfit lázba tudott hozni. Érzéki fiatal szépség gondosan hátrafésült sötétbarna hajjal, nagy, kék őzikeszemekkel és ártatlan arccal.

Szigorú előírás tiltotta a klubban, hogy az ott dolgozó lányok bármit is elfogadjanak a klubtagoktól – ha mégis, a lányt elbocsátják, a férfit pedig kizárják. Volt már rá példa. És ez volt az egyetlen ok, hogy Kellogg nem ajánlott fel ezer dollárt a lánynak. Vagy...

inkább ötszázat.

– Minden este maga volt a tévében – mondta a lány.

A férfi bólintott.

– Price és én – sóhajtotta maga elé. – Tudtam én, hogy nem bűnös. Tudtam én. Aztán amikor maga lett a védője... hát, szegény ügyészeknek semmi esélyük nem volt, ugye?

– Ezt azért nem mondanám, Emily. Sohasem voltam teljesen biztos abban, hogy Price-t felmentik. Amikor ítélelhirdetésre visszajöttek az esküdtek – megrázta a fejét –, el nem tudja képzelni, milyen feszült voltam.

– De, el tudom. Végignéztem a tévében. És, hé, amikor mondtam a barátaimnak, hogy valószínűleg ma én fogok italokat felszolgálni Mr. Grant Kelloggnek, hát... Hé! Mindegy is, gratulálok, Mr. Kellogg.

– Köszönöm. Nagyon kedves. Maga egy szeretni való lány.

Azt beszéltek, hogy Grant Kellogg sikerének titka a tárgyalótermi fellépésében, stílusában, viselkedésében rejlett. Nagydarab férfi volt széles vállakkal. Haja már azelőtt őszbe fordult, hogy harmincötödik születésnapját megünnepelte volna, de a kopaszodás elkerülte. Az arca élénkvoros volt, feltehetően az ezerszámra magába öntött Beefeater martini jótékony hatásaként. Halványkék és hipnotikusan szúrós szemei szűk réseken át vizslatták a világot. Mindig tökéletesen szabott öltönyt, fehér inget és csíkos nyakkendőt hordott. A franciamandzsetta és a testes arany mandzsettagombok voltak hozzá a kedvencei.

A legtöbb ügyvéd úgy vélte, hogy Kellogg kivételes retorikai képességével győz a tárgyalóteremben – ezt saját, vesztésként elkönyvelt tapasztalataik mondatták velük. Az igazság azonban az, hogy Grant Kellogg éjt nappallá téve dolgozó ügyvéd volt, aki – mielőtt átlépte volna a bíróság küszöbét – gondosan felkészült minden esetre. Aprólékosan beleásta magát a vonatkozó jogi szabályozásba, és ismerte az adott ügy minden részletét. Habár fotografikus memóriája volt, a tárgyalóterembe mindig lappal érkezett, amelyen az éppen felmerülő paragrafusokat és tényeket ellenőrizték a tárgyalás során.

Jim Price egy jóképű filmproducer volt, notórius nőcsábász, a bulvársajtó sztárja és egy igazi, hollywoodi illúzióromboló. Sokan elégedettek voltak és jól szórakoztak, amikor felesége meggyilkolásával vádolták meg. Az egész nemzet egy emberként, megszállottan követte nyomon a jogi procedúra minden egyes mozzanatát. Ma délután négykor mentették fel, és mostanára bizonyára már ágyban is van Bonnie-val, hogy az elmúlt tizenegy hónap börtönélményeit kiheverje. Könyvet fog írni az elmúlt időszak eseményeiről, a szerződést már alá is írta. Nem lesz más, mint hazugságok kicsiny gyűjteménye. Jobb is lehetne. De akármit vet is majd papírra – vagy írnak majd le helyette –, bizonyosan egész vagyont fog vele kaszálni.

Emily épp egy férfit és egy nőt szolgált ki a bár végében, majd visszatért Kellogghoz.

– Ha egyszer bármivel is megvádolnak... – mondta széles mosollyal.

– Nem fogják magát semmivel sem megvádolni, Emily. De mondok valamit, ha egyszer mégis, vállalom a védelmét.

– Nem tudom megfizetni, Mr. Kellogg.

– Ingyen.

– Tényleg megtenné?

– Természetesen.

– Még egy martini?

Kellogg bólintott. Ugyan még az előzőt sem itta meg, de tudta jól: a második is el fog fogyni. Meg a harmadik is. Azután majd lemegy vacsorázni.

– Hello, Grant!

Most már tudta, hogy kell az a harmadik ital is. Ha volt valaki, akit egyáltalán nem akart látni ma este, az Chalmers Willoughby volt.

– Gratulálok, Grant. Egy újabb briliáns előadás.

– Köszönöm. Húzz ide egy széket.

Nem lett volna értelme nem üdvözölni Chalmerst; az a fajta volt, aki kéretlenül is leült az ember mellé.

– Azt hiszem, fogytam néhány kilót ez alatt az ügy alatt. Ugye, milyen tréfás a ruhám?

– A te ruháid sohasem tréfásak. Nem is tudom, hogyan jellemezzem. Stílusos, igen, talán ez a jó kifejezés.

– Igyekszem.

– Egy bourbon, Mr. Willoughby? Willoughby bólintott Emilynek. – Jéggel. Gyönyörű vagy ma, ahogy mindig.

– Köszönöm.

Nem számít, hogy próbálta-e vagy sem, és ha igen, akkor milyen erőbedobással, Chalmers Willoughby soha sem tudta felkelteni az olyan lányok érdeklődését, mint Emily. Jelen esetben túl nagy hévvel indult neki a hódításnak. Más nőknél általában viszont túlzottan nyílt és esetlen dolgokról beszél. Egyszerűen csak unalmas fajankó. Nincs meg benne az a bizonyos pezsgés. Ötvenéves, kopaszodó fekete hajjal és dús szemöldökkel. Azt nem lehet mondani, hogy nem vonzó a maga nemében, de Grant Kellogg mellett igen erős kontrasztot mutatott. Emily letette az italt Willoughby elé, majd elment a bár másik végébe, hogy a két férfi nyugodtan beszélgethessen egymással. Willoughby végig kísérte a szemével. Vizslató tekintete csak még jobban lehűtötte a lányt.

– Szerintem be akar kerülni a show-businessbe – mondta Grantnek.

– Ki nem akar? Egyébként szerintem ez a lány már rég részese a showbusinessnek.

– Az. Biztos is. Nos... még egyszer gratulálok.

Willoughby előbb az italt bámulta néhány pillanatig, majd a lányt vizslatta újra, végül Grantre nézett.

– Nem hiszem, hogy ez lenne a legmegfelelőbb pillanat, hogy felhozzam, de valamikor beszélünk kellene a tartozásaidról.

– Szinte biztos voltam benne – mondta Grant nyersen.

– Gondolom, azzal azért egyetértesz, hogy a bank még nem nyújtotta be a követelését.

– Valóban, a bank nagyon fair volt.

– Tisztes fizetséget kellett kapnod Price-tól.

– Tudni akarod? Te vagy a bankárom, jogod van tudni. Egymillió dollárt fizetett.

– Azt a jó istenit, akkor... Grant bólintott.

– A jó istenit, jól mondod. Boldog lennék, ha végignéznéd a könyvelésemet, és azt is látnád, hova ment ez a pénz. Kezdjük például ott, hogy négyezret fizettem Duke-nak naponta, hogy társüggyvédként mellettem legyen a bíróságon – sőt olykor még az estéit is nálam töltötte, hogy végigmenjünk minden tanúvallomáson, bizonyítékon és jogszabályon, vagyis ez az összeg nem indokolatlanul nagy egy olyan jogásznak, aki egyébként gond nélkül megkeres négyszáz dollárt óránként. És kiválóan meg is dolgozott érte. Ötvennyolc napig tartott a tárgyalás, vagyis összesen 232000 dolláromba került. Ezzel együtt kiszámlázott nekem nyolc nap tárgyalás-előkészítést is, ez újabb 32000 dollár. A fiatal munkatársam, Lila nyolcvanötzetet keres egy évben, és az elmúlt nyolc hónapot szinte teljes egészében ezzel az ügygel töltötte. Az 56000 dollár. Fel kellett vennem egy jogászhallgatót, hogy a jogszabályokat böngéssze és kivonatokat, összegzéseket készítsen nekem. A lány 12000 dolláromba került. A bírósági jegyző minden egyes tárgyalási nap odaadott egy szalagot az aznapi eseményekről, amelyet feltöltöttünk a számítógépes adatbázisba, hogy szükség esetén minden vallomást, nyilatkozatot újraértékelhessünk. Ötvennyolc napon keresztül ez körülbelül 40000-be került. A Lexis és Nexis számítógépes kutatás felbecsülhetetlen ugyan,

de nem olcsó. Szakértőket bíztam meg táblázatok és egyéb virtuális programok elkészítésével. Több mint 382000 dollár kiadásom volt.

– Grant...

– Ki kellett fizetnem a szakértő tanúk díjazását és útiköltségeit. Tizenegyen voltak. Price-nak kellett volna ezeket kifizetnie, de nem volt rá módja, és nem hiszem, hogy viszontlátom még az ezzel kapcsolatos 150 ezreket. Ezzel együtt fizetnie kellett volna az esküdszéknek a kutatási eszközök használatért is. Ez több mint 30000-ben volt, ami szintén mínusznak számít, amíg a könyve nem hoz némi bevételt.

– Grant...

– Hogy fenntartsam az irodámat, csak hogy legyen irodám: bérleti díj, titkárnők, telefonok, irodaeszközök, biztosítás és a többi, minimum körülbelül 28 000 dollár havonta. Tizenegy hónapig foglalkoztunk a Price-üggyel, és ebből nyolc hónapot kizárólag csak ezzel az esettel töltöttünk. Ez összesen 224000 dollárnyi kiadást jelent.

– Grant...

– Vagyis a Price-ügy körülbelül 786000 dolláromba került. Az egymillió máris nem tűnik olyan soknak, igaz?

– Grant...

– Nyolc hónapot adtam oda az értékes időmből erre az egy ügyre. Nos, ezért a nyolc hónapnyi értékes időért kicsivel többet kaptam, mint 214000 dollár. Ami után még persze adóznom is kell. Hát rohadt nagy milliárdos lettem, nem?

Emily, kihasználva a beszélgetés apró szünetét, gyorsan megkérdezte: kér-e valamelyikük egy újabb italt. Mindketten egy újabb kört rendeltek. Willoughby csóválta a fejét.

– Ha jól értem, amit mondasz, ezek szerint Price egymillió dollárt fizetett neked, hogy ellásd a jogi védelmét, amit sikerrel el is láttál, de utána alig maradt valami a zsebedben. Ő viszont jó pénzért eladja az egész sztorit, és visszataszítóan gazdag lesz belőle.

Grant legurította a második martini utolsó cseppjeit is.

– Tökéletesen jól látod a helyzetet. Megölte a feleségét, és...

– Grant!

– Megtette. Nyugodtan kimondhatjuk már. Felmentették, vége, emiatt nem állíthatják újra bíróság elé. Megölte a feleségét, és több pénzt keres a sztorival, mint amennyit filmproducerként keresett volna a börtönben töltött hónapok alatt. Úgy értem, Isten az atyám, nincs jobban eladható termék, mint egy megvádolt és felmentett híresség. És a könyv mellett, amit ki fog adni, még a televízióban is fellép majd. Nemcsak a bulvárműsorokban, hanem elismert hírműsorokban is, és... Jézusom! Néha már arra gondolok, hogy nekem is meg kellene ölnöm valakit. Nincs is jobb módja az igazán komoly pénzcsinálásnak. Persze én nem vagyok olyan híres, mint Price. A francba!

– Miért nem írsz te is egy könyvet a Price-ügyről?

– Megtenném, de Price és a kiadója meg a társírók már öt hónapja dolgoznak rajta. Tudod mit? Akartam. De a fene egye meg. Chalmers, nem lehet felkészülni egy ilyen tárgyalásra és könyvet írni róla egyszerre! Van fogalmad arról, hogy hány szemtanúval és lehetséges szemtanúval kellett beszélnem? Hogy hány indítványt kellett elkészítenem és érvelnem mellette? Hogy hány előzetes meghallgatáson kellett jelen lennem? Jézus atyám! Napi tizenkét-tizennégy órát foglalkoztam vele a tárgyalás előtt, a tárgyalás alatt pedig napi tizenhat órát vett el tőlem ez az egész. Még ha agyam lett is volna hozzá, nem lett volna időm rendezni a gondolatokat.

– Azt hiszem, értem.

– Én is azt hiszem. A legtöbb ember azt gondolja, hogy a nagy bűnügyek képviselője ismertséget és sok pénzt hoz.

Grant megállt egy pillanatra és hangosan sóhajtott.

– Próbáld ki, barátom. Megcsóválta a fejét.

– Ez egy csapda. Bárcsak ki tudnék mászni belőle, és egyszerű baleseti ügyeket, ingatlanügyeket és másokat vihetnék. Nem tudok. Még mielőtt vége lesz ennek a hétnek, valaki tömött bukszával elkövet majd valami borzalmas büntettet, és engem fog felkérni látszólag sok pénzért.

Chalmers Willoughby kiszürcsölte a whiskeyjét, és együttérzően bólogatott.

– Boldog lennék, ha segíthetnék neked valamiben, Grant. De... lassan ki kell dolgoznunk egy költségvetést, hogy ki tudjuk egyenlíteni a tartozásaidat.

– Tudom, jól tudom.

2.

ESTE 21:02

Kellogg tudta, hol a határ. Négy martini még elmegy. Az ötödik azonban már sok lett volna. Chalmers Willoughby elment, Emily csapódott hozzá beszélgetőpartnernek.

– Szívesen lennék ügyvéd – mondta. – Nagyon szívesen.

– Miért is ne lehetne?

A lány sóvárogva mosolygott.

– Hát, huszonhárom éves vagyok, és csak két évet végeztem el a főiskolából. Tudja, a Dél-Carolina Egyetemre járok. Be kell még fejeznem, és csak azután jöhet a jogászsuli.

Megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy fizetni tudnám.

– Pedig biztos jó pénzt keres itt. A lány bólintott.

– Ezért csinálom. Ettől függetlenül nem hiszem, hogy fizetni tudnám a jogi egyetemet. Itt kellene hagynom ezt az állást.

– Miért?

– Hát... nem kellene?

– Nem értem, miért kellene felhagynia ezzel. Napközben iskolába jár, este pedig felszolgál.

– Felvenne az ügyvédi irodájába?

Kellogg vigyorgott.

– Már felvették a California bárba, van állása.

Emily elnevette magát.

– Ó – mondta. – Megjött Miss Björling... A szokásosat, Miss Björling?

Erika Björling felmászott az egyik bárszékre Grant mellé. Káprázatos nő volt, akit képtelenség volt nem észrevenni egy teremben. Ha belépett valahová, minden férfiszem nyomban rászegeződött. Tizenkilenc éven át minden este öt mutatták főműsoridőben mint a Próba szerencse című vetélkedő kettős számú kirakati babáját. Eleinte csak arra szerződtek, hogy kis függönyöket húzzon szét, és csinos kezeiben feltartsa az aktuális nyereménytárgyat; idővel azonban ennél sokkal nemesebb feladatokat is kapott mint hivatásos örömlány. No persze nem abban az értelemben. Munkaköre az lett, hogy visítózva örüljön, ugráljon fel és le, ha az egyik játékos megüti a főnyereményt. Mivel hűséges és megbízható munkaerő volt, ezért olykor egy-két mondatos szerepet is kapott, persze csak ritkán. Az adott feladat minden kritériumának tökéletesen megfelelt: elképesztő formák, ártatlan arcocskák, igazi szőke nő-típus. Amióta azonban a Próba szerencsét levették a műsorról, becses képességeit már nem tudta megfelelően kamatoztatni. Ennek már két éve. Azóta munkanélküli és boldogtalan.

– Gratulálok – mondta Grantnek. – Egy újabb diadal.

– Igen. Egy újabb diadal. Minő dicsőség.

Kellogg mindig korlátok nélkül, teljes őszinteséggel tudott Erikával beszélni. Jó néhány évvel ezelőtt volt köztük egy kisebb szerelmi viszony, de az egész csupán pár hónapig tartott. A barátság azonban máig megmaradt. A bulvársajtó csak halvány érdeklődéssel követte nyomon kettejük kapcsolatát: ha egy bekezdést épp szántak is rá, azt is a sportrovat környékén. Erika feltűnő híresség volt. Kellogg kevésbé – legalábbis akkor még –, egy tündöklő show-baba és

egy feltörekvő ifjú ügyvéd közötti affér pedig nem számított különösebben nagy botránynak. A pletykalapok Erikát az ügyvédnél sokkal nagyobb hírességekkel is összehozták már, így például Cary Granttel vagy William Holdennel. Utóbbi pletykák pedig – függetlenül attól, hogy az adott riporter mennyire nézett utána a valóságnak – mindig széles szalagcímekeket kaptak a lapok kezdőoldalán; miközben a valós szerelmi viszonyaival alig vagy egyáltalán nem foglalkoztak. Ennek köszönhetően olykor olyan lényeges szerelmi történetek sem kerültek be a lapokba, mint amikor Erika a szupersztár Tim Wylie-val randevúzott. Akárhogyan is, Grant és Erika ismerte a másik minden apró titkát, semmit sem tartottak rejtve egymás elől.

– Ne játszd a cinikus életuntat, Grant! Pontosan tisztában vagy a felmentő ítélet dicsőségével. Ahogyan azzal is pontosan tisztában vagy, hogy ha nem te képviseled a bíróságon, már rég a San Quentin börtön felé zötykölődne az a szemétláda.

Emily kitöltötte a negyedik martinit is Grantnek, Erika elé pedig egy dupla Jack Daniel's került.

– Nem láttam a műsorod – mondta Kellogg.

– Hagyd a rossz vicceket. Nem is akarom, hogy megnézd. Azt sem akarom, hogy egyáltalán bárki megnézzé, ahogyan ott ülök a sok majom között, amint buta feladványokat próbálnak megfejteni. Ismerni sem akarom azokat, akik ilyen műsorokat néznek.

– Te azokat az embereket nem akarod megismerni, akik a Próba szerencsét nézték.

– Egy újabb bárszínházi előadásom lesz jövő hónapban. Nem bánám, ha eljőnél és megnéznél benne. Két hétig lesz műsoron, úgyhogy írd be a határidőnaplódba.

Grant jól ismerte Erika történetét. Miután a Próba szerencsét megszüntették, csak kisebb szerepek érték utol. Négyyszer volt mellékszereplő különböző vígjátékokban, és vagy tucatszor játszott buta szőke nőt bárszínházakban. Ugyan rendszeresen kapott reklámfelkéréseket is, de mindegyik csak Los Angelesben volt látható. Még mindig feltűnő jelenség volt, pedig már a negyvenes éveit taposta, és a Próba szerencse időszakából ismert fiatalos frissesség és újszerűség is a múlté lett. A dupla Jack Daniel's időközben szintén dupla lett, de az sem maradt sokáig a pohárban.

– Rengeteg ajánlatom van – mondta Erika.

– Igen?

– Aha. Egyszer felkértek egy butik megnyitójára a Rodeo Drive-on. Mindössze annyit kellett volna tennem, hogy fel-alá járkálok. Még ruhát is adtak volna. Minek is nevezzem, talán mikromininek?

– És te szépen nemet mondtál a felkérésre. Jól tetted.

Erika a félmeztelen pultoslány, Emily felé biccentett.

– Kaptam ajánlatot olyan munkára is, mint az övé. A Farley's-nál. Rohadt sok pénzt kínáltak.

– És te szépen nemet mondtál.

– Röviden. Ha úgy vesszük. Talán fogok. Jézusom, Grant! Én valaha rajta voltam a People magazin címlapján!

Grant megfogta Erika kezét.

– Újra rajta leszel, Erika.

A nő egy húzásra ledöntötte az elé tett italt.

– A bűdös francot.

MÁSODIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 7., PÉNTEK – ESTE 20:21

Grant és Erika ismét a klub bárjában találkozott. A nő néhány perccel előbb érkezett, ami pont elég volt ahhoz, hogy kérjen Emily-től egy dupla Jack Daniel's whiskeyt. Mire Grant megérkezett, a dupla már csak szimpla volt. Erika egy arany szélű, fekete minidresszt viselt,

ami a formás lábait ugyan nem mutatta, igéző dekoltázsát viszont annál inkább – szinte féltő volt, hogy valamelyik mellbimbó egyszer csak előbukkan a mélyen kivágott ruhából. (Egy irigy nő meg is jegyezte: – Istenem, még tüdőgyulladást kap!)

– Kérek egy italt – mondta Grant. – Aztán vacsorázzunk. Mondanom kell neked valamit.

– Beszélgettem Emilyvel erről a félmeztelen pincérkedés dologról. Azt mondta, hogy alig fél óra alatt megszokja az ember, utána fel sem tűnik.

Grant Emilyre pillantott.

– Emily fiatal, alkalmazkodó és optimista.

A férfi megfogta Erika kezét.

– Te nem fogsz odáig süllyedni, hogy félmeztelenül kelljen felszolgálnod. Sokkal szebb dolgok várnak rád ennél.

Erika legurította a maradék whiskeyt, és intett Emilynek egy újabb pohárért.

– Te talán majd találsz nekem egy új állást, Grant?

– Kitaláltam valamit, bébi. Ne igyál többet, tiszta fejre lesz szükséged.

– Valami fontosat akarsz mondani nekem, Grant?

– Rohadt fontosat.

Amikor közösen besétáltak az éttermi részbe, egy pillanatra mindenki elhallgatott, a kanalak sem csörömpöltek. Grant Kellogg! És Erika Björling! Abban a percben ő volt a leghíresebb ügyvéd a világon. Lehet, hogy jövő héten már nem lesz az, de akkor és ott kétségtelenül az volt. Erika pedig, habár senki sem tudja pontosan, hogy éppen miként is lehetne bemutatni, de híresség volt, az biztos.

Egy kis bokszot kaptak a fal mellett, ahol senki sem hallhatja, hogy miről beszélnek – ezt Grant jó előre így intézte. A férfi visszaküldte Erika whiskeyjét, és helyette egy üveg Chateauf-neuf-du-Pape-ot kért az asztalhoz.

Grant a nő mellé ült, és lágyan Erika combját cirógatta.

– Erika... most jól figyelj rám. Mondanom kell valamit, ami lehet, hogy fájni fog. Lehet, hogy jobb lett volna, ha nem vacsora közben mondom, hanem inkább az irodámban beszéljük meg. Nem tudom. Tudnod kell, hogy fontos vagy nekem, és gondoskodni szeretnék rólad.

Nem akarom, hogy...

– Bökd már ki, Grant.

– Tudom, hogy ki ölte meg Tammyt.

Ha, mondjuk, egy közepes méretű baltával vágta volna fejbe Erikát, akkor sem tudta volna jobban megdöbbeneni, mint ezzel.

A bulvársajtó soha nem foglalkozott a hollywoodi legendával, az amerikai szupersztárral, Tim Wylie-val való viszonyával. Húsz évvel ezelőtt, amikor a Próba szerencse még egy új show volt a tévében, Erika pedig egy ifjú sztárjelölt – a lány teherbe esett Tim Wylie-től, akit igazából Leonard DeMollnak hívtak. A férfi ötvenéves volt, Erika alig huszonkettő. Lányuk született, aki a Tammy nevet kapta. Hogy megőrizze törékeny imázsát, amelyet bizonyára porig rombolt volna egy törvénytelen gyermek botrányhíre, Wylie mindenbe beleegyezett – kérjen a lányanya bármit. Erika ekkor fogadott fel egy fiatal ügyvédet, bizonyos Grant Kelloggot, akinek sikerült egy szerződéses megállapodást kötnie Wylie jogászaival. Ennek értelmében a férfi havi háromezer dolláros gyermektartást volt köteles fizetni egészen Tammy huszonötödik születésnapjáig, amely nagyjából egybeesett a lánygyermek tervezett diplomaszerezésével.

Tammy gyönyörű gyerek volt, intelligens, aki előtt minden területen ígéretes jövő áll.

Tizennégyéves volt, amikor egyszer csak nyoma veszett. A bulvárlapok örült módjára viselkedtek, Erika egy klinikára került. Négy hónappal a kislány eltűnése után egy Los Angeles-től ötven mérföldre északra fekvő kanyon mélyén találták meg a holttestét. A test olyannyira bomlásnak indult már, hogy a vizsgáló orvosoknak nem sikerült megállapítaniuk: történt-e valamiféle szexuális erőszak.

Ennek már hat éve. Erika majd fél évig nem szerepelt a Próba szerencséiben, amikor azonban visszatért, tucatnyi cikk magasztalta méltóságát és bátorságát. Tammy halála sokkal nagyobb ismertséget hozott a számára, mint a vetélkedő. Ha kicsiny tehetsége is lett volna a színészethez, az énekléshez vagy a tánchoz, nemcsak bulvár híresség lehetett volna, hanem igazi sztár.

Akár még félmeztelen pincérnőként is dolgozott volna, ha az visszahozza Tammyt.

– Sajnálom, Erika. Azt gondoltam, hogy magamban tartom, de mégis tudnod kell. Grant kezeivel a nő kezeit szorította.

– Rosszabb, mint amit bármelyikünk el tud képzelni.

– Mi lehet rosszabb?

– Tudni, hogy ki tette.

– Grant?

A férfi sóhajtott, és egyik kezével megtörölte a szemét.

– Tudod, nem minden ügyfelemet mentik fel. Szerdán fel kell mennem a San Quentin-be, hogy az egyik volt védencemmel beszéljek a fellebbezéséről. Rohadtul bűnös. De mindenképpen fellebbezünk. Nem mindegyik védencem gazdag és híres. A legtöbben egyszerű bűnözők, mint ez a pasi, akiről beszélek. Ő mondott nekem valamit.

Figyelmeztettem, hogy ha hazudik, tesztek róla, hogy élete végéig bent rohadjon.

Megesküdt, hogy az igazat mondja. Elmondta, hogy ki ölte meg Tammyt. És azt is, hogy miért.

Erika ekkor már sírt.

– Ki?

Grant vett egy mély levegőt.

– Tim... Leonard DeMoll.

A nő levegőért kapkodott. Az arca mélyvörös lett.

– És te ezt elhiszed?

Grant bólintott.

– Az emberem a San Quentinben azt mondta, hogy tízezer dollárt kapott tőle, hogy eltüntesse a holttestet. Az lett volna a dolga, hogy kivigye a tengerre egy hajóval, és valami súllyal megrakva a vízbe dobja, ahol sohasem találják meg. De hazudott Timnek. Soha nem volt hajója. Csak fogta, kivezetett, és otthagya egy kanyonban.

– De miért?

– Abban az időben, amikor Tammyt megölték, Tim csillaga épp hanyatlóban volt. Gondolj csak bele. Most újra felkapták, de akkor már vagy négy éve egyetlen filmet sem csinált. Ráadásul nagy lábon élt, ezt te is tudod. És... nézd, Erika, nem te voltál az egyetlen nő, akinek pénzt kellett fizetnie. Te csak az voltál, akinek havi rendszerességgel utalt.

– De az a pénz Tammyé volt, nem az enyém. Meg lennék lepve, ha valaha is kaptam volna tőle összességében tízezer dollárt. Nem számoltam.

– A kötelezettsége harminchatezer dollár volt egy évben, és még tizenegy év hátravolt a megállapodás szerint. Ez majd négyszázezer dollár mínusz abban az időszakban, amikor a forrásai kezdtek elapadni. Itt a válaszod a miéltre.

– Te ezt elhiszed. Biztos vagy benne, hogy ez igaz.

– El kell hinnem. Miért mondana egy San Quentinben ülő férfi egyébként ilyet nekem?

– Meg fogom ölni ezt a szemét állatot! Grant a nő mindkét kezét sajátjába fogta, és gyengéden megszorította.

– Lehet, hogy ezt kellene tenned – mondta. – Lehet, hogy ezt kellene. De előbb jól gondoljuk át.

Erika arca szinte eltorzult a dühtől.

– Ha ki tudnék találni egy módot, hogy ne kapjanak el...

– Erika. Nyugodj meg, kérlek. Azt szeretném, ha jól végiggondolnál valamit. Figyelj rám.

Képzeld el, hogy megöled. És képzeld hozzá, hogy mindezt úgy teszed, hogy eközben mi ketten ötmillió dollárt keresünk. Lehet, hogy a kétszeresét.

– Hogy? Hogy lehetséges ez?

– Jól figyelj. Bírósági tárgyalás lesz, én látom el a védelmedet, és felmentenek. A sztorit meg eladjuk egy könyvkiadónak egymillióért vagy akár többért. Hagyjuk, hogy a rendőrség kinyomozza, hogy Tim Wylie volt Tammy apja. Ez kétszer olyan finommá teszi az egészet. Eladhatjuk az interjúkat, tévéfellépéseket – mi ketten. Még akár csinálhatunk egy saját, fizetős tévéműsort is, amelyben a megpróbáltatásaidról beszélsz. Milliók vannak ebben, milliók.

– És hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem ítélnék el?

– Úgy fogjuk csinálni, hogy felmentsenek. Ki fogjuk dolgozni. Addig neki sem fogunk, amíg biztosak nem vagyunk abban, hogy felmentenek a végén.

– De addig is börtönbe kell mennem, nem?

– Igen. Ez egy értékes része lesz az üzletnek. Gondolj csak a fizetős műsorra. Az a tény, hogy könnyes szemmel meséled majd a megrázó börtönélményeket, megkészszerzi a közönséget. Hé! Akár még arra is megállapodást köthetünk, hogy ki csinálja veled az interjút a rácsok mögött. Mondjuk Barbara Walters. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy végtelen...

– Mennyi ideig kellene börtönben lennem? Nos... – Jim Price közel tizenegy hónapot töltött bent. De ennél csinálhatjuk gyorsabban is. Számolj olyan hat hónappal.

– Hat hónap a sitten, és ezért cserébe bosszút állhatok ezen a mocskon, és még néhány milliót is leszakíthatunk? És bebiztosíthatjuk azt is, hogy mindenképpen felmentsenek?

– Mindenképpen.

– Nem kell megtennem, hogy ha nem garantálható a felmentő ítélet?

– Bármikor kiszállhatsz. Erika mély levegőt vett.

– Rendben. Kezdjünk el dolgozni rajta.

2. ÁPRILIS 10., HÉTFŐ – ESTE 19:45

Sonya Pavlov a bár mögötti Tíz Ütés nevű kocsmában dolgozott, közvetlenül a Tíz Ütés nevű bowlingklub szomszédságában. Ő volt a kocsmá fönöke, aki néhanapján a bárpult mögé is beállt kisegíteni.

Grant Kellogg egy az italozóktól távoli székre ült. Sonya összedobott neki egy Beefeater martinit jéggel, ahogy szereti.

– Mi a helyzet, Sonya?

– Mocskos egy város ez, Grant. Tudod, hogy van.

Némi akcentussal beszélt angolul, ami ugyan az évek múlásával jelentősen megkopott, az orosz azonban rendre átütött a mondatain.

– Ó, egyszer majd csak megváltozik. Bárcsak segíthetnék neked ebben, de attól félek, ott, ahol ezt intézik, nincs befolyásom.

Sonya Pavlov harmincöt éves volt. Közel tizenöt éve élt már az Egyesült Államokban, de az állampolgárságot csak hat éve kapta meg. Magas, szőke, orosz akcentussal. Amikor a húszas éveiben járt, hat apróbb szerepet kapott különböző tévéshow-kban, ahol az akcentusa még előnynek számított. Annak ellenére, hogy csinos nő volt és tehetséges színész, az orosz akcentus erősen behatárolta színészi karrierjének kezdetét – csak ehhez illő szerepeket kapott. Aznap este testhez simuló fekete biciklisnadrágot és Los Angeles Dodgers-pólót viselt. A bowlingozó férfiak legnagyobb öröme melltartó nélkül; kapta is a nagylelkű ajánlatokat rendszeren.

– Hogy van a fiú? Sonya megrázta a fejét.

– Okos. Be kellene majd nyomnom valami főiskolára.

– Épp ezért vagyok itt. Hogy arról beszéljünk, hogyan lesz elég pénzed ahhoz, hogy főiskolára járasd a srácot.

– Kit kell megölnöm érte?

– Senkit. Elég, ha eskü alatt hazudsz.

3.

ESTE 21:10

Fred Mansfield volt a Tíz Ütés állandó csaposa. Sonyát kérte meg, hogy helyettesítse kilencig, mert valami nagy problémát kellett megoldania a barátnőjével, és elvitte vacsorázni, hogy kibeszélhessék a dolgot.

– Én teszek neked egy szívességet, te is teszel nekem – mondta a férfinak, miután kiszolgált három vendéget, és volt egy szusszanásnyi ideje.

– Hogyne, kicsim.

– Benne lennél egy olyan üzletben, ami neked is és nekem is százezret hoz?

– Kit kell érte hidegre tenni?

HARMADIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 13., CSÜTÖRTÖK-ESTE 20:14

Erika türelmetlenül és idegesen bámulta a televíziót a King's Court Hotel egyik szobájában, az ágyon ülve. Kopott farmert és sötét pulóvert viselt. Hogy ne lépje át a határt, csak két féldekás Jack Daniel's whiskeyt vitt magával, és épp a másodikat emelte a szájához, amikor végre megcsörrent a telefon.

– Igen?

– King's Court.

A férfihang csupán ennyit mondott. Grant volt az a mobiltelefonjáról. A jelszót mondta, ami annyit jelentett: tiszta a terep. Kellogg a Wylie-házzal szemben várakozott, és látta, amint Faye elment a szokásos csütörtök esti bridzspartijára. Tim tehát egyedül maradt a házban. Először azt hitték, hogy Faye valamivel korábban fog elmenni otthonról. Erika már azon kezdett el gondolkodni, hogy vajon belevágjon-e az egészbe, ha ezen a héten meghiúsul a terv. Erika legurította az utolsó whiskeycseppeket is, a kis üveget pedig a táskájába tuszkolta. Vigyázott, nehogy bármi olyat hagyjon a szobában, ami később nyomra vezető lehet. Habár úgyszemint hagyott egyetlen ujjlenyomatot sem, hiszen a hotelben töltött egy óra alatt is végig fehér pamutkesztyűt viselt.

Az üres üvegcséket a táskája aljára gyömöszölte, hogy a benne lévő pisztoly kéznél legyen; ne kelljen turkálni keresés közben. Erika szinte semmit nem tudott eddig a lőfegyverekről, Grant nyomta ezt a pisztolyt is a kezébe, és megtanította, hogyan kell használni. Élesben még egyszer sem lőtt vele, de üresen már vagy hússzor meghúzta rajta a ravaszt. Tudta, hogyan kell kibiztosítani. Tudta, hogyan kell felhúzni. Tudta, hogy a tárban nyolc golyó pihen.

Nyolc – talán több is a kelleténél. A fegyver egy harminckettes kaliberű colt volt, amely elég kicsi ahhoz, hogy elférjen egy női kezításkában, de elég nagy, hogy megöljön egy embert. Persze legalább két-három lövésre van szükség a biztos sikerhez, és sok múlik azon, hogy milyen távolságból süti majd el a fegyvert, és hogy a golyó hol találja el a férfit.

De mindezt már többször elpróbálták. Erikának közel kell lépnie hozzá. Wylie mellkasába, de legalább a hasába kell először lőnie, mert ha elvétí, vagy csak a kezét, vállát sebesíti meg, akkor elképzelhető, hogy a férfinak még elég ereje lesz kicsavarni kezéből a fegyvert. Ha már a földön fekszik, Erikának egy fejlövést is le kell majd adnia, hogy biztosan beálljon a halál. Elég hátborzongató volt a dolog, de még így is kegyesebb és könnyebb halála lesz, mint Tammynek. Őt megfojtották.

2. ESTE 20:24

North Perugia út. Bel Air. Kilenc percre a moteltől. Erika egy különleges angol kocsit vezetett, az egyedi színű (British racing green) MG-t azonban nem hagyta szem előtt, nehogy

észrevegyék – az út végén parkolt le vele. Még egyszer ellenőrizte a pisztolyt. Nehezen vette a levegőt, amikor felment a kocsibejárón, majd becsöngetett.

A férfi válaszolt. Tim Wylie. Így hívta magát. Valójában az igazi neve Leonard De-Moll volt egy önelégült, nyakigláb figura. Már túl volt a hetvenen, de nagyon jól tartotta magát. Úgy öregedett meg, mint azok a neves színészek – Spencer Tracy, Burt Lancaster –, akiknek épp az őszes halánték és a barázdált arc adta meg későbbi, ismert és imádott karakterüket. Tim úgy volt felöltözve, mintha csak egy riportert várt volna: szűk farmer, tarka ing és cowboysizma. Már csak egy pisztolytáska hiányzott az oldaláról, benne a jó öreg 44-sel, amelyet Tim egyébként a párnája alatt tartott. Soha nem használta, még csak meg sem volt töltve. Állítólag azért, mert Tim attól tartott, hogy egyszer véletlenül még ellövi a saját lábát. Ő, akiről az a kép alakult ki: cowboy-ként pusztá szórakozásból szokta lelövöldözni a birtokához túl közel csúszó csörgőkígyókat. Egyszerű szélhámós. Mindig is az volt.

– Te jó isten! Erika! Hát... kerülj beljebb!

A nő bement a házba. Wylie becsukta az ajtót és a nappali felé indult. Erika tudta az utat. Tammyvel itt, a kanapén esett teherbe, amikor Faye az egyik szokásos csütörtök esti bridzspartiján volt. A tévé be volt kapcsolva, valami hangos, zajos film ment éppen.

– Kérsz egy italt? Bourbon tudok adni, Tennessee sajnos most nincs itthon.

– Jó lesz a bourbon.

Bekísérte a szobába, majd a bárhoz ment, hogy kikészítse az italokat.

– Mi a helyzet veled?

– Semmi. Semmi a világon. Talán pucér pincérlány leszek egy bárban.

– Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy megint pénz kell. Nem tudok adni.

Erikának néhány percre volt szüksége, hogy összeszedje a bátorságát. De most már kész volt. Felkelt a kanapéről, és a férfihoz lépett.

– Nekem nem kell tőled semmi, Len. Ellenkezőleg, én hoztam neked valamit.

Lennek hívta, ahogy a legjobb barátai.

– Ajándék Tammytól.

– Hát... – Ekkor meglátta, hogy a nő előveszi a táskájából a coltot. – Erika! Mi a...!

A nő kellően elszánt és hidegvérű volt ahhoz, hogy pontosan oda célozzon, ahova kellett. Az első lövés egyenesen a mellkasába fúródott. A férfi felordított és hátrahőkölt. Wylie a mellkasához kapott, ujjai között bugyogni kezdett a vér. A nő közelebb lépett. A második lövés keresztülvitte a férfi kezeit. Előbb térdre rogyott, majd arccal előre a földre zuhant. Erika két kezébe fogta a fegyvert, és közelről a fülébe eresztette a harmadik golyót. Ahogy Grant ígérte, a colt nem volt túl hangos. Bárki, aki hallotta a puffanásokat, bizonyára azt hitte: része a tévéműsornak.

A pisztolyt betette a táskába és visszahúzta fehér pamutkesztyűjét. Bár biztos volt benne, hogy senki sem hallotta a lövéseket, olyan gyorsan el akarta hagyni a házat, ahogy csak lehetett. Ismerte a szobákat. Berohant Len hálósobájába. Külön hálója volt, akárcsak Faye-nek. Kihúzta az éjjeliszekrény egyik fiókját, hogy beletegyen egy papírt. A szemét egy doboz óvszert tartott benne. Talán még ma estére is vendéget várt. Becsukta a fiókot, és visszament a nappaliba.

Számos értékes festmény lógott a falon, így például a Printemps du verger Vincent van Goghtól (Vincent aláírással), az Entrer en danse Henri de Toulouse-Lautrectól és a Harlequins, mely Pablo Picasso remekműve. Mindegyik felért egy vagyonnal. További öt értékes festmény is helyet kapott a nappaliban, Grant utasításának megfelelően azonban a nőnek csak ezt a hármat kellett elhoznia. Erika odament a Van Goghhoz, és leemelte a falról. A festmény nem adta magát könnyen, Erika pedig épp arra gondolt a nagy küzdelemben, nehogy beindítson valami riasztót. Hallgatózott, de nem hallott semmit.

Egy hiba azonban mégis volt a tervben. A három festmény ellopása kellő indítékot szolgáltatott volna a gyilkossághoz. Erika azonban csak most szembesült azzal, hogy tudtán

kívül akár be is indíthatott egy rejtett riasztót; a három festményt pedig egyszerre biztosan nem tudja kivinni a kocsiig. Először a Van Goghot kellene elvinnie vagy esetleg kettőt egyszerre, és végül visszamenni a harmadikért. Gyors gondolkodás után mégis úgy döntött, elég lesz csak egy képet magával vinnie. Azt, amelyik önmagában megér legalább két-hárommilliót. Így még előbb is végez, mint tervezte.

Még egy utolsó pillantást vetett Len – Tim Wylie-ra, mielőtt kilépett a házból. Úgy nézett ki, mint egy darab húscafat – állapította meg magában.

– Megölted a lányunkat, te szemétláda! – mormolta halkan.

3.

ESTE 20:42

Visszafelé a hátsó ajtón ment be a hotelbe. Lement a recepcióra, és leadta a szobakulcsot.

– Ha felbukkana a pasim, mondja meg neki, hogy most már elmehet a francba! – vetette oda a portásnak.

Kézpénzzel fizetett.

– A szoba egész éjszaka a magáé, Barbara. Kifizette – mondta a portás. – Tudja, talán új pasit kellene találnia, akivel megoszthatná a szobát. Mondjuk úgy éjjél után – vigyorgott.

– Nem ma este, szivi.

Lelankadt a vigyor az arcáról, a portás bólintott, és nem szólalt meg többet.

A következő feladat az volt, hogy ruhát cseréljen, és a Tíz Útés kocsmába érjen, amilyen gyorsan csak lehet. Befordult egy parkolóházba, és egy sarokban, ahová a lámpák fényei már nem értek el, átöltözött. Mielőtt újra kilépett volna a fényre, a farmert és a pulóvert egy kukába dobta.

4. ESTE 21:34

– Úgy néz ki, mint egy milliomos – mondta Sonya az egyik bárszékre lehuppanó Erikának. – Én meg úgy nézek ki, mint akinek százezer dagasztja a zsebét – dörmögte hozzá mosolyogva. – Inkább úgy néz ki, mint aki egyetemre fogja járni a gyerekét.

A ruha, amit Erika magára húzott a kocsiiban, vadító, rózsaszín mini – és egy rövid szoknya volt. Mindehhez mélyszötét harisnyát és fényes fekete cipőt vett.

– Minden rendben? – kérdezte Sonya.

– Gyerekjáték volt. De innom kell valamit. Hosszú éjszaka vár még rám, és ki tudja, mikor ihatok majd újra.

Fred a bár mögött volt. Sonya odaszólt neki:

– Tölts a hölgynek egy dupla Jack Daniels'-t. És mutatkozz be Erika Björlingnek.

Fred fogott egy üveget, és kitöltött egy kupicával, majd egy pohár jéghideg vizet tett a whiskey mellé.

– Ismerem már magát – mondta a férfi –, hetente egy-két alkalommal bejön ide, iszik néhány dupla Jacket, és sokat dumál Sonyá-val. Ha jól látom, akkor maguk ketten barátok. Velem ritkán beszél, számomra nem több egy futó ismerősnél.

– És néha látja, ahogy lerészegedem.

– És néha látom, ahogy lerészegedik.

– Soha nem látott még nadrágban, mindig szoknyát viselek. Mert mindig mutogatom a lábamat, amit maga rendre észre is vesz.

Fred bólintott.

– És nem is mondasz ennél többet – mondta neki Sonya. – Ha túlkomplikálsz a sztorit, biztos találnak benne valami buktatót. Szóval ennyi az egész, csak ennyi.

Egy kék inges férfi – mellén csicsás bowling-liga emblémával – ült fel az egyik bárszékre.

– Mit szólnál egy Bud Lighthoz, Freddy?

– Már hozom is.

- Néha az ember úgy érzi, hogy semmi nem megy. Atyám, milyen szarul játszottam ma.
- És milyen korán be is fejezted. Mike, gyenge vagy.
- Igazán?
- Biztos is. De most nem ez a lényeg. Ne nézz jobbra, de nem fogod kitalálni, ki ül ott Sonyával a...
- A férfi persze nyomban jobbra kapta a fejét.
- Jézus atyám!
- Igen, igen. Erika Björling. Bejön ide néhanapján. Odanézz, micsoda lábai vannak.
- Hát lehet azt nem észrevenni? Ismered? Be tudnál mutatni?
- Talán Sonya. Majd megkérdezem, ha átjön.
- Hé, Linda! Szeretnéd, ha ilyen alakod lenne?
- Az izmos nő – aki rendszeresen bowlingozik a klubban – előbb a fiatal nőre pillantott, majd kicsit elmosolyodott, és azt mondta Sonyának:
- Erika Björling. Ha nem láttam ötszázszor a tévében, akkor egyszer sem. Tudod, rohadt nagy kár, hogy megszüntették azt a műsort.
- Úgy értem, olyan jó volt benne. Ő nem bowlingozik?
- Nem. Csak bejön és iszik egyet hébe-hóba.
- Nézd má' a ruháját. Ölni tudnék érte. Már ha hordani tudnám persze. Hát... végül is rád jó lenne.
- Mindenki sajnálja. Borzasztó, ahogy elveszítette a gyerekét. Most meg még munkája sincsen. De őszintén, túl sokat iszik. Azt hiszed, hogy valami elegáns helyen iszik, de... hát, idejön és legurít néhányat hetente egyszer-kétszer. Mindig egyedül. Mi megpróbálunk barátságosak lenni vele.
- Hugónak hívták, és illet rá a neve. Nagydarab fekete férfi volt, egy helyi pletyka úgy tartotta, egy-egy gurításánál olykor a bábukat is összetörte. Három-négy korsó csapolt világot szokott meginni anélkül, hogy a részegség legkisebb jelét is mutatná. A másik pletyka szerint korábban zongoracipelő volt, a testes hangszereket pedig rendre segítség nélkül, egyedül vitte. Annyi biztos, hogy jelenleg masszörként dolgozott.
- Hát, ez aztán az igazi nő – mondta Erikáról. – Emlékszem rá. A feleségem kedvence volt. Meg a gyerekeimé. Bárcsak tehetnék érte valamit.

5. ESTE 23:10

- Mennyit ittál már, az isten szerelmére?
- Nem eleget, hogy berúgjak.
- Már bemondta a tévé. – Láttam.
- A bowlingklub mögötti parkolóban voltak: Grant és Erika. Időközben titokban átcsempészték a nő MG-jéből a Van Goghot a férfi ezüstszürke Cadillacjébe. Odaadta Grantnek a táskáját is, benne az automata pisztollyal.
- Nem merlek most megcsókolni – mondta a férfi–, pedig isten az atyám, szeretnék. De ha bárki meglátja, akkor...
- Bárki meglát minket együtt, az csak árthat.
- Akkor tehát...
- Grant mégis magához ölelte és megcsókolta a nőt.
- Légy bátor, drágám. Szükséged lesz bátorságra. És ne veszítsd el a hited. Jól tettük, amit tettünk. Reggel elásom a fegyvert és a festményt, és...
- Ekkor én épp az új kis cellámban fogok felébredni.
- A cellában, amely milliommossá tesz.
- Ezt észben tartom. Ez fog életben tartani.

6. ÉJJEL 0:34

Erika nem szívesen hagyta ott a Tíz Útés bárt, mert jól tudta, hogy még pirkadat előtt börtönbe kerül.

Sonya még egy martinit tett Grant elé.

- Istenemre, megcsinálta.
- Ha nem veszíti el a hidegvérét.
- Hát, én nagyon örülök annak, hogy nem vagyok a helyében. És hogy őszinte legyek, annak is örülök, hogy nem vagyok a te helyedben. Én épp jó helyen vagyok.
- Az egyetlen gondom veled, hogy bízol Fredben.
- Freddelem nem lesz semmi gond.
- Neked elhiszem.
- Erika hosszú éjszaka előtt áll. És úgy hajnal előtt hívni fogja az ügyvédjét. Fenn leszel egész éjjel?

Grant bólintott.

- Gondolom. Az biztos, hogy nem fogok tudni aludni.
- Mit szólnál egy kis gyengéd, szerelmes gondoskodáshoz? A férfi elmosolyodott.
- Vigyem szobára a koronatanúmat éppen aznap éjszaka, amikor...
- Hányszor, de hányszor beosontunk már hozzád úgy, hogy senki nem vette észre?
- Nos... végül is hosszú éjszakának nézünk elébe.
- Mondj meg nekem valamit ezzel a hosszú éjszakával kapcsolatban, ami elé mindannyian nézünk. Tényleg Tim Wylie ölte meg Tammyt?

Grant körbenézett a kocsmában, hátha az utóbbi mondat elszabadult a légtérben, és valaki meghallotta. Közel hajolt Sonyához, és nagyon halkán azt suttogta:

- Nem vagyok benne tökéletesen biztos. Erika így gondolja, és ez az, ami számít.

NEGYEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 13., CSÜTÖRTÖK – ÉJJEL 23:39

Mulligan rendőrtiszt már messziről kiszúrta az elnyűtt ballonkabátban közeledő férfit, ahogyan a négy rendőrautó és a mentőkocsi vakító fényszirénái megvilágították alakját.

- Hello, Mulligan! Nem sajnálja, hogy belépett hozzánk?

Mulligan rendőrtiszt soha nem sajnálta, hogy belépett a Los Angeles-i rendőrség területébe. Az kétségtelen, hogy egyes, a szakmával járó kötelezettségeket már nehezebben viselt. Például ezt a mostanit. Ez egy szar meló volt. North Perugia út. Bel Air. Gyilkosság az egyik villában. Idővel az eső is elkezdett szemerkélni, ám mindez mit sem változtatott a ház előtt összeverődött újságírók elszántságán és türelmén. Kitartóan ragaszkodtak ahhoz, hogy nekik joguk van bemenni a házba, de legalábbis közelebb jutni hozzá. A rendőrtisztek pedig ugyanazzal a nyugalommal és türelemmel állták rohamaikat.

- Hadnagy... Nem éjszaka van? Columbo hadnagy megrázta a fejét.
- Feltenném a szokásos kérdést, Mulligan, de kivételesen tudom a választ.
- A szokásos kérdést, uram?
- Hogy ki halt meg. De ebben az esetben tudom, ki az áldozat.

Ismét megcsóválta a fejét.

- Ha másfél órával később szólnak, ez már nem az én ügyem lenne. Éjfélkor mentem volna haza. Bennmaradtam az irodában, amikor: “Hé, Columbo! Menj fel Tim Wylie házához!” – ordította Scziegel kapitány. És maga, Mulligan? Hogy nyerte meg ezt a mai estét? Mulligan vigyorgott és megcsóválta a fejét. Nem számított, hogy hányadik alkalommal sodorja Columbóval egy helyszínre az élet, a nyomozó még mindig meg tudta lepni. A hadnagy mindennek látszott, csak annak nem, ami igazán volt: a kapitányság élő legendája. Columbo kész volt áthágni olyan szabályokat, amelyeket más kollégák nem mertek volna. És kész volt megoldani olyan ügyeket, amelyekkel mások képtelenek voltak megbirkózni.

Esővíz kócos hajára és arcára is jócskán jutott – a kezében lévő szivar ugyan már kialudt, mégis ujjai közt szorította azt. A víz átázta rongyos, sokat látott kabátját; a késői óra és az eső ellenére a hadnagy mégis mosolygott a szája sarkában, amint végignézett a bejáratnál sorakozó rendőr- és mentőautókon.

– Ki van bent?

– Ruiz őrmester és négy egyenruhás srác. Culp doki meg a helyszínelők.

– És Mrs. Wylie?

– Ha jól tudom, ő találta meg a holttestet. Columbo hangosan sóhajtott egyet.

– Oké. Mennem kell dolgozni. Mrs. Columbo mindig mérges, ha éjszakai ügyeletben vagyok, és az utolsó másfél órában találnak egy újabb áldozatot. A feleségem úgy véli, hogy ezek már a következő csapatra tartoznak. Én ma már megoldottam egy ügyet. A Stone Canyon víztározójánál találtak egy holttestet. Kiderült, hogy szívrohamot kapott. Nem gyilkosság volt.

– Hallottam ezt a riasztást a rádióban – mondta Mulligan.

– Amikor a rendőrség végzett a kötelességével... – Columbo sóhajtott. – Legalább meglóghatok, Mulligan. Lazítson!

Columbo egy nedves bozótosba hajította a kezében szorongatott szivarvéget, és az ajtó felé indult.

A holttest a nappali szobában feküdt letakarva. Dr. Harold Culp felemelte róla a leplet, hogy Columbo is megnézhesse.

Tim Wylie, ahogy arccal előre feküdt a földön, minden volt, csak felismerhető nem. Egy golyó a jobb fülén hatolt be, és a bal szemén keresztül távozott. Emellett óriási vértócsa árulkodott a szőnyegen arról, hogy más súlyos sérülések is érték a testét.

– Még mielőtt Mrs. Wylie-t az orvosa felkísérte volna az emeletre – mondta Jesús Ruiz őrmester-, észrevette, hogy az egyik festmény hiányzik a falról. Az orvosa azt mondta, egy Van Gogh lógott azon a helyen, az értéke pedig legkevesebb egymillió dollárra tehető.

– Legkevesebb egymillió? Az aztán a festmény. Rablógyilkosságnak tűnik. Nem, Jesús? Columbo spanyolosan ejtette az őrmester nevét: hézusz. A fiatal nyomozó tömzsi ember volt fekete, rövidre vágott hajjal, barna szemekkel és némileg pattanásos arccal. A szolgálatnak megfelelő kék zakót, sötét pantallót és fényesre polírozott fekete cipőt viselt.

– Ezt mondta az orvos. Egymillió, minimum. Fent van az emeleten Mrs. Wylie-val. Már adott neki nyugtatót. Azt mondta, hogy bridzselni volt, ahogy minden csütörtök este, és amikor hazaért, megtalálta...

– Átvizsgálták a házat?

– Folyamatban, épp az emeleten vannak. Columbo leguggolt a holttest mellé.

– Ide fúródott a golyó? – kérdezte, miközben a szőnyegen lévő lyukra mutatott.

Ruiz bólogatott.

– Ott van a padlóban. A helyszínelőknek majd ki kell vágniuk egy darabot a fából, hogy hozzáférhessenek.

– Helyszínelők. Azok maguk, ugye, őrmester?

– Davidson vagyok, hadnagy úr.

A helyszínelők vezetője egy köpcös vörös nő volt, kék kabátján egy jelvényel. Három emberével ő felelt azért, hogy mindenről fénykép készüljön, hogy különböző haj- és egyéb mintákat (elsősorban vért) vegyenek, és mindent rögzítsenek, aminek köze lehetett a bűncselekményhez.

– Igen, Davidson. Már dolgoztunk együtt más eseteknél. – Columbo megrázta a fejét. – Ez a mostani elég mocskos, nem igaz?

– Láttam már rosszabbat is – mondta az őrmesternő.

Columbo dr. Culphoz fordult.

– Gondolom, azt nem kell megkérdezni, hogy az illető hogyan halt meg. Azt viszont meg tudja becsülni, doki, hogy mikor?

– Tudtam, hogy meg fogja kérdezni. Azt mondanám, hogy körülbelül három órája halott. Úgy nagyjából.

– Mondjuk, úgy 8:30?

– A test hőmérsékletére és a hullamerevség beálltára alapozva azt mondom, hogy a halál úgy... hmmm... 8:30 és 9 között állt be. A környezeti hőmérséklet – ami jelen esetben a szobahőmérséklet – olyan huszonegy fok. A test körülbelül három órája hűlt ki. Nem lehet benne százszázalékosan pontos az ember, tudja.

A doktor kezével végigsimította kopaszodó fejét.

– Mit csinál itt az éjszaka közepén, Columbo?

– Ugyanazt, amit maga, doki. Ha a gyilkosságiaknál dolgozik az ember, úgy nem számolhat napi nyolcórás munkaidővel.

– Elmozdíthatjuk?

Columbo a helyszínelők vezetőjéhez, Davidson őrmesterhez fordult.

– Ha minden fénykép megvan, amit maguk akartak. – Az őrmesternő bólintott. – Akkor fordítsuk meg!

Columbo és Davidson óvatosan megfordította a holttestet.

A szőnyeg teljesen véres volt alatta. Wylie mindkét kezét golyó ütötte át.

– Mit gondol, 9 milliméteres? – kérdezte Columbo.

– 7,65 milliméteres, 32-es kaliber – válaszolta Davidson.

– Biztos benne?

A rendőrnő bólintott.

– A gyilkos nem szedte össze a töltényhüvelyeket. Automatát használt. Szerintem egy coltot.

A ballisztikus fiúk majd pontosan megmondják.

Columbo maga elé mormolt. – Harminckettes... kicsi automata. Jól elrejthető.

– Igen – helyeselt Davidson őrmester.

– Nos, Jézus, hogy jött be az illető? Találtak feltört zárat vagy hasonlót?

Ruiz őrmester megrázta a fejét.

– Nem. Minden ajtót és ablakot ellenőriztünk. Ez volt az első, amit megnéztünk.

Columbo is megcsóválta a fejét.

– Ez azt jelenti, hogy valakit beengedhetett – mondta, majd dr. Culphoz fordult. – Ha

Davidson őrmester is egyetért, tőlem elvihetik a holttestet.

Culp doktor kérésére ezt követően a halottkém két munkatársa egy kerek hordágyra emelte Tim Wylie holttestét.

Columbo egy friss szivart vett elő a kabátja zsebéből.

– Láttam egy szivarvéget a hamutartóban, feltételezem, Mr. Wylie is füstölt. Tehát az én pöfékelésem sem fogja zavarni Mrs. Wylie-t. Van valakinek gyufája?

A halottkém egyik munkatársa adott tüzet Columbonak. A hadnagy pöfékelt egy rövidet.

– Elsőre úgy néz ki: valaki azért jött, hogy elloppja a festményt, és menet közben meggyilkolta Mr. Wylie-t. A másik oldalról azonban – nincs nyoma betörésnek. Ez így nem stimmel.

Columbo a bárpulthoz lépett. A két kikészített pohár ital fölé hajolt, és megszagolta őket.

– Bourbon. És skót whisky. A poharak tele. A jégkockák elolvadtak bennünk, ha jól gondolom. Kiöntötték az italokat, de egyetlen kortyot sem ittak belőle. Hé, Davidson, analizálják ennek a két pohárnak a tartalmát, és nézzék meg, vannak-e rajta ujjlenyomatok is. Amit tudni akarok, hogy volt-e jég ezekben a poharakban? Ha igen, akkor tudjuk, hogy a gyilkosság nem az elmúlt másfél órában történt. A jégkockáknak ennyi kell, hogy elolvadjanak.

– Rendben – válaszolta Carol Davidson őrmester.

– Ezt nézze meg. A kupak nincs teljesen rátekerve a whiskeysüveg nyakára. Épp hogy csak rajta van. Már is újabb forgatókönyvet látok. Mr. Wylie beenged valakit a házba. Valakit, akit ismer. Kitölt két italt, de még mielőtt bármelyikük is ivott volna egy kortyot – bumm! És a

gyilkos az a személy lesz, akinek az italt kitöltötte, nem igaz? Ellenkező esetben két holttestünk lenne.

Egy férfi lépett a szobába. Nyomban nyüzsögni kezdett. Fehér haja volt, arca kipirult, és meglehetősen ellenségesen méregette a Los Angeles-i rendőröket. Lekezelően és türelmetlenül beszélt velük.

– Dr. Gilbert Haas vagyok. Maga az ügyeletes előljáró?

– Columbo hadnagy. Gyilkossági csoport. Los Angeles-i rendőrség.

Dr. Haas biccentett a különösküldő detektív felé.

– Mrs. Wylie a páciensem. Ragaszkodom ahhoz, hogy ma este senki se zavarja. Az emberei tartsák távol magukat a szobájától, és hagyják egyedül. Felesleges mondanom, hogy sokkhatás érte. Emellett elmúlt hetvenéves. Adtam neki nyugtatókat. A lánya nemsokára megérkezik. Maradok, amíg itt nem lesz.

– Ki hívta magát, doktor? – kérdezte Columbo.

– Mrs. Wylie értesített.

– A család barátja? Dr. Haas bólintott.

– Látja a helyet a falon, ahonnan eltűnt egy festmény? – kérdezte a hadnagy.

– Bárki is tette – mondta az orvos –, pontosan tudta, hogy miért jön. Bármelyik festmény ezek közül egyenként is legalább egymillió dollárt ér. A hiányzó Van Gogh még ennél is többet. Akár két-hárommillió dollárt. Valaki tudta az értékét a megfizethetetlen művészetnek.

– Ezek szerint arra következtet – mondta Columbo –, hogy Mr. Wylie rajtakapott egy vagy két betörőt, amint épp megpróbálták ellopni a festményt. Lebuktak, ezért meggyilkolták, és elvitték a képet.

– Pontosán ezt feltételezem – mondta dr. Haas hűvösen.

– Azt mondja, hogy az a másik kettő is legalább egymilliót ér?

– Ha nem többet. A hiányzó festmény a Printemps du verger Vincent van Goghtól. A címe azt jelenti: Tavasz a gyümölcsös kertben. A bal oldali kép az Entrer en danse Henri de Toulouse-Lautrectól. A jobb oldali a Harlequins nus címet viseli, és Pablo Picasso munkája.

– Lesz néhány álmatlan éjszakám, amíg rá nem jövök, hogy egy betörő, miután meggyilkol valakit, miért csak az egyik képet viszi el, amikor ott lóg mellette két másik milliós érték. Ez nem fér a fejembe. Maga mit gondol, doktor?

– Nos, hagyom, hogy emiatt maga forgolódjon álmatlanul, hadnagy. Nekem elég a páciensem miatt aggódnom.

– Mr. Wylie is a maga betege volt?

– Igen. Évek óta.

– Általánosságban jó egészségnek örvendett?

– Az ő korában nagyon is.

– Használt valamiféle drogot?

– Egyáltalán nem.

– Tudott volna róla?

– Tudnom kellett volna róla.

– Hát, akkor köszönöm, doktor. Remélem, nem kell újabb kérdésekkel zaklatnom majd.

Az egyik egyenruhás tiszt lépett a szobába. A névtáblája szerint Heathnek hívták. Egy papírlapot hozott; óvatosan, csak az egyik csücskénél fogta.

– Mije van?

Heath a szoba egyik végében lévő szekreterre tette a feljegyzést; Columbo leült, és olvasni kezdte.

Tim, te mocskos szemét! Tudom, hogy mi történt Tammyvel. Egy olyan ember, aki képes elrabolni és megölni a saját lányát – hát, nem is tudom, minek nevezzelek. Remélem, együtt tudsz élni ezzel. Tulajdonképpen azt remélem, képtelen vagy rá. Fél szemmel mindig arra

figyelj, hogy ki áll a hátad mögött!

Erika

Columbo felkelt, és helyet csinált, hogy Ruiz és Davidson is el tudja olvasni az írást. Dr. Haas nem tudta titkolni kíváncsiságát, így ő is közelebb lépett, hogy lássa a levelet.

– Erika... Tammy... Ühümm... Lássuk csak... Melyik is volt ez az ügy? Tammy eltűnt.

Aztán megtalálták a holttestét egy kanyonban, a városon túl. Erika... Erika Björling lánya volt, azt hiszem. Ugye?

– Te jó isten! – kiáltott fel Davidson. – Azzal vádolja Wylie-t, hogy megölte a lányát!

– Igen. Soha sem tudtuk, hogy ki volt Tammy apja. Erika nem mondta, és senki nem is sejtette.

– Ez egy felháborító és szörnyű feltételezés! – tiltakozott dr. Haas. – Tim Wylie-nak kifogástalan volt a hírneve. Egy ilyen vádaskodás tönkretette volna. Azt mondom magának, hadnagy, ez a levél egy zsarolási kísérlet – a doktor kényszeredetten és keserűen elmosolyodott –, Timnek ráadásul vaszekatómiája volt tíz évvel ezelőtt.

– De Tammy tizenkilenc-húsz évvel ezelőtt született – mondta Davidson őrmester.

– Nem hiszem el – kötötte az ebet a karóhoz dr. Haas. – Ez egyszerűen egy... ezt nem hiszem el.

– Ennek könnyen pontot tehetünk a végére – mondta Columbo, majd Culp doktorhoz fordult, aki a kanapén ülve várt és figyelt. – Vegyen vérmintát egy DNS-teszthez, doki. Elképzelhető, hogy exhumálni fogjuk Tammy Björling maradványait, hogy összehasonlíthassuk a DNS-eiket.

– Azt gondolom, hogy egy gyilkosság után a családja még a tolakodó procedúrákra sem fog nemet mondani – jegyezte meg dr. Haas.

– Nos, uram, mi csak azt akarjuk kideríteni, hogy ki gyilkolja az embereket és miért.

– Hogyne, tudom. Visszamegyek az emeletre a betegemhez. A lánya, Mrs. Glassman hamarosan itt lesz. Remélem, azzal nem lesz semmi gond, hogy bejöhessen a házba.

– Semmi probléma. Jézus, a srác, aki az esőben ázik, Mulligan. Kimenne hozzá, és megmondaná neki, hogy keresse majd meg Mrs. Glassmant?

A doktor felment az emeletre.

– Ööö... Mondjon meg nekem valamit, Heath. Megtalálta ezt a levelet. Megtalálta a hozzá való borítékot is?

– Nem, uram. Pedig még a szemétben is kerestük. Legalább egyhetes szemét van a házban, ahogy láttam. Nézze, nincs rajta dátum, tehát akár hosszú ideje is itt lehetett már.

Columbo homlokát ráncolva vette kezébe a papirost.

– Pedig nem úgy néz ki, mint amit az ember örömmel őrizgetne.

– Megnézzük, van-e rajta ujjlenyomat – mondta Davidson őrmester.

– Rendben.

Amikor Mulligan bekopogott az ajtón, és szólt, hogy Mrs. Glassman megérkezett, Columbo azt javasolta neki, hogy a hátsó ajtót és a hátsó lépcsőt használják. Az apja holtteste még mindig a házban volt, és a vére még mindig ott fénylett a nappali padlóján. Columbo hátrament, hogy üdvözlje.

Victoria Wylie Glassman egy kifejezetten csinos, vonzó nő volt, körülbelül harmincöt éves vagy kicsivel több.

– Részvétem, asszonyom. Jelen helyzetben nem kívánom kérdésekkel zaklami, habár egyet mégiscsak segíthetne megválaszolni.

– Fogalmam sincs, Columbo hadnagy. Az apámat mindenki szerette.

– Ööö... Biztos vagyok benne. De az én kérdésem arra irányult volna, hogy az édesapja milyen italt szokott inni?

– Skót whiskyt.

– Köszönöm, asszonyom. Sokat segített.

A nő megállt a konyhában. Testes asszony volt, magasabb Columbónál: szőke, vastag ajkakkal.

– Ha már így összetalálkoztunk, nincs ötlete, hogy ki tehetett? És miért?

– Nem, asszonyom, nincs. Hiányzik egy értékes festmény, de a házba nem törtek be. És úgy tűnik, az édesapja két italt töltött ki közvetlenül a halála előtt. Betörésre gyanakodtunk, de azt hiszem, nem ilyen egyszerű ez az ügy.

– Az anyám alszik?

– Gondolom, igen. Dr. Haas adott neki nyugtatót.

Victoria Glassman leült arra a hokedlire, amelyen a cselédlány szokta pucolni a zöldségeket.

– Hozna nekem valaki egy whiskyt?

– Az üveget beporolták az ujjlenyomatok miatt, de ha van egy másik is valahol...

– Van még egy. A bárpult alatt.

Heath rendőrtiszt hallotta a nőt, és kérés nélkül elindult a másik üveg whiskyért.

– Hadnagy úr... Olyasmire fog bukkanni, amit az apám éveken át próbált meg titokban tartani. Úgyhogy...

– Van ennek valami köze Miss Erika Björlinghez?

– Fenébe! Magának nagyon vág az esze, Columbo hadnagy. Hogyan találta ki máris?

– Nem én. Találtunk egy levelet Miss Björlingtől, amit az édesapjának írt.

– Tudja, az a nő csak egy volt a sok közül, a kapcsolatuk pedig már nagyon-nagyon régen véget ért.

– Született belőle gyermek? Victoria Glassman elfehéredett.

– Istenem! Csak nem Tammyre gondol? Ugye nem azt akarja mondani, hogy Tammy Björling a féltestvérem volt!

– Miss Björling állítja ezt.

– Nem... Tucatnyi más férfi lehetett az apja. Vagy kéttucatnyi. Erika egy kurva volt, hadnagy úr! Mindennap más ágyába feküdt bele. Mit ír abban a levélben, pénzt akar?

Columbo megrázta a fejét.

– Ki fog derülni. Nem tarthatjuk titokban. Tammy meggyilkolásával vádolja meg az édesapját.

– Akkor ő ölte meg az apámat! Idejött és hidegvérrel megölte!

– Meg fogom vizsgálni ennek a lehetőségét is, asszonyom.

2. ÁPRILIS 14., PÉNTEK-HAJNALI 01:09

Erika egy apartmanban lakott Van Nuys-ban. Amikor Columbo megérkezett és becsöngetett hozzá, nem válaszolt senki. A nyomozó visszament hát a rendőrautóhoz, ami követte a megadott címre.

– Oké, Mulligan, adja ide a rádiót.

Mulligan járőr, akit Columbo megmentett a további esőben ázástól, átadta neki a rádió mikrofonját.

– Központ, itt a 4-0-4-es egység. Columbo hadnagy beszél. Szükségem van egy házkutatási engedélyre és egy letartóztatási parancsra. Feltételezhető, hogy az adott címen szereplő személynek köze lehetett a gyilkossághoz. A Tim Wylie-gyilkossághoz. Mulligan rendőrtiszt majd megadja a részleteket: adatokat, nevet és címet. És mivel várhatóan egy női gyanúsítottat fogunk őrizetbe venni, jó lenne, ha küldenének egy női rendőrtisztet is, ha lehetséges.

Columbo visszament az öreg Peugeot-jához, hogy ellenőrizze annak plasztik tetejét: nem csorgott-e be az eső a hasadékokon. Tudta jól, hogy egyszer majd ezt is meg kell csináltatnia. A gyakorlat szerint egy éjszakai ügyeletben lévő vezető nyomozó telefonon is kérhet engedélyeket és parancsot egy éjszakai ügyeletben lévő bírótól. A régi szép időkben nem

kellett ehhez hasonló dolgokkal vesződni. Manapság azonban már ez is más volt. Elindítják az eljárást, a nyomozó pillanatok alatt hozzájut az engedélyéhez, a papírmunkát meg elvégzi majd másnap reggel. Mulligan hamar megkapja a behatolási és letartóztatási engedélyeket, és már nyomulhatnak is befelé.

Egy újabb rendőrautó állt meg időközben a Peugeot mögött. A rendőrnő volt, akit Columbo kért.

– Hello. Columbo hadnagy. Gyilkossági csoport. Egy hírességet kell letartóztatnia. A rendőrnő bólintott.

– Hadnagy úr, Patrícia Finn vagyok, Van Nuys körzet. Engem küldtek a központból. Columbo végigsimította a fejét, és kirázta a hajából az esővizet.

– A legrosszabb, hogy ez már nem is az én műszakom. De legalább megtanulom, hogy ha rendes időben akarok hazaérni, akkor tartsam távol magam a központtól. Mellékesen megjegyezve, a Tim Wylie-gyilkosságon dolgozom. Erika Björling lakik itt.

– Édes istenem, ő lenne a gyanúsított?

– Talán. Attól függ, hogyan válaszol majd két-három kérdésre.

ÖTÖDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 14., PÉNTEK-HAJNALI 01:19

Az engedélyek megérkeztek rádión, úgyhogy Columbo akár máris behatolhatott volna Björling házába; a hadnagy azonban úgy döntött, hogy vár fél órát, hátha Erika felbukkan. Ha ennyi idő alatt sem kerül elő, akkor mindenképpen benyomulnak a házba.

Patrícia Finn rendőrtiszt érdekes nő volt: vékonyabb volt az átlagos Los Angeles-i rendőrnőknél, de mégis izmosabbnak és határozottabbnak látszott. Hosszúkás és vékony arca volt, szürkésbarna haja, valamint mandulavágású szeme, ravasz tekintetét pedig bárki nehezen állta.

Columbo rágyújtott egy szivarra, amíg várahoztak. A nő cigarettázott.

– Hallottam magáról, hadnagy. Ahogyan, gondolom, mindenki más is a kapitányságon.

– Nem bűnös – válaszolt Columbo.

– Komolyan Erika Björling ellen kell nyomoznunk? Mármint úgy értem, hogy – istenem – tényleg ő ölte meg Tim Wylie-t?

– Nos... Finn, tudja, hogy van ez. Mindent meg kell vizsgálni. Lehet, hogy van ennél jobb módszer is az ügyek felderítésére, de én még nem találkoztam vele. Ki volt az, aki azt mondta valamire, hogy egy százalék ihlet és kilencvenkilenc százalék veríték?

– Edison mondta a feltalálásról.

– Igen. Úgy van. Mindig eszembe jut, kivéve az, hogy ki mondta és miről. De ezt fontos észben tartani. Nagyszerű dolog lehet okosnak lenni. Bárcsak az lennék. Úgy kell végeznem a munkám... – Columbo megállt és megcsóválta a fejét. – Keményen kell dolgoznom, meg kell vizsgálnom minden egyes apróságot. Most sokkal szívesebben aludnék otthon az ágyamban. De... nos, ennek a dolognak a végére kell járnunk.

– Remélem, egyszer belőlem is nyomozó lesz.

– Hát, sok szerencsét hozzá. Ha bármiben segíthetek, csak szóljon. Örömmel szólok néhány szót az érdekében Scziegel kapitánynál.

Finn elmosolyodott.

– Attól félek, előbb át kellene mennem a közigazgatás-vizsgán.

– Ó, igen. Azt hiszem, igaza van. A lótéren már megszerezte a képesítését?

– Igen, uram. Meg.

– Az nekem mindig nehézséget okozott. Ki kell mennem majd valamelyik nap, és...

2.

HAJNALI 01:27

Pár perccel hajnali fél kettő előtt egy zöld MG hajtott be az apartman melletti garázsba. Columbo és Finn odasétált.

– Miss Björling? Miss Erika Björling?

– Igen.

Columbo első benyomása az volt, hogy ez a tökéletesen gyönyörű nő nem követhetett el gyilkosságot. Volt benne valami törekenység, amit a tévéképernyő sohasem mutatott. Abban a rózsaszín miniben és a fekete harisnyában – amely kiemelte formás lábait – legkevésbé sem hasonlított egy olyan gyilkoshoz, amelyik rövid szünet után fülön lövi a harminckettes lövedékekkel teleyuggatott áldozatot.

– Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától. Ő itt Finn rendőrtiszt. Parancsunk van arra, hogy letartóztassuk, Miss Björling. Bárcsak megoldhatnánk az ügyet e nélkül is, de sajnos le kell tartóztatnunk.

– Letartóztatni, miért?

– Mr. Tim Wylie meggyilkolásáért. A nő arca elfehéredett.

– Hallottam a hírekben, de... istenem, hogy gondolhatják, hogy én tettem? Miért tettem volna?

– Bemehetünk az otthonába, Miss Björling? Van házkutatási parancsunk.

Erika Björling előbb Columbóra pillantott, majd Finnre, végül újra a hadnagyra.

– Mondhatok nemet? Mi van akkor, ha nemet mondok?

– Attól tartok, mindenképpen be kell mennünk – mondta Columbo. – Néhány rendőrtiszt.

Erika megfordult, és azt látta, hogy néhány egyenruhás épp bemegy a garázsába. Remegő arccal mutatott az ajtóra.

A házban Erika gyorsan töltött magának egy italt, holott már most sem állt meg a lábán.

Lerogyott a nappalijában lévő kanapéra, és onnan figyelte, ahogy a rendőrök végigtúrták a szobáit: kinyitottak minden fiókot, szekrényt, belenéztek minden szegletbe.

– Miss Björling, kérdeznem kell öntől valamit – mondta nyomasztó hangsúllyal Columbo. – Néhány évvel ezelőtt elvesztette a lányát. Elrabolták és meggyilkolták.

– A legrosszabb dolog, ami valaha történt velem – motyogta Erika.

– Meg kell kérdeznem, hogy ki volt Tammy édesapja.

Erika görcsösen megrázta a fejét.

– Nem tudom.

– Nos... nekünk van ötletünk arra, hogy ki lehetett. Kérhetünk bírói felhatalmazást Tammy holttestének exhumálására, hogy összehasonlítás végezzünk Tim Wylie DNS-mintájával.

– Nem! Nem! Hagyják őt békén. Ha ilyesmire van szükségük, tudok adni egy tincset a hajából. Abban is van DNS. De... Miért? Mi...?

Az egyik egyenruhás járőr Columbóhoz lépett, közel hajolt hozzá, és halkán mondott neki valamit.

– Témát váltanék, Miss Björling. Ha lehet. Hol volt egész este?

– Itthon voltam egészen... Nem is tudom pontosan. Olyan nyolcig. Magányos voltam, nem volt mit csinálnom, úgyhogy levezettem a Tíz Ütés nevű helyre bedobni néhány italt.

– Hol van ez a Tíz Ütés?

– A Long Beachen.

Columbo elmosolyodott, és megvakarta a fejét.

– Az jó messze van néhány italhoz, nemde?

– Így van. De van ott néhány barátom.

– Mikor ment el itthonról?

– Hát... Olyan kilenc felé érkeztem meg a Tíz Ütésbe. A San Diego autópályán mentem le, az olyan, mennyi is, harminchét-negyven kilométer. Forgalomtól függően úgy egyórás út.

Vagyis olyan nyolc körül mehettem el itthonról. Körülbelül így.

– Mikortól nem vette fel a telefonját?

– Mindig felveszem.

– Nos, pedig nem vette fel sem pontban este 7-kor, sem 7:22-kor, de 7:38-kor sem, holott mindegyik időpont még azelőtt van, hogy elhagyta volna a házat. Ezeket a hívásokat mind az üzenetrögzítője vette fel.

Erika megvonta a vállát.

– És? Bizonyára a fürdőszobában voltam. Vagy... ah, igen, kirohantam egy leveskonzervért.

– Miután kijött a zuhany alól, és visszaért a leveskonzerv-vásárlásból, ezek az üzenetek már a rögzítőjén voltak?

– Ezek szerint.

– Nem ellenőrizte?

– Nem mindig teszem. Nem vagyok a telefonom rabszolgája. Egyébként is, mi a fene ez? Mit számít ez?

– Nos, az orvos szakértő szerint Mr. Wylie-t este 8:30 és 9 között gyilkolták meg. Körülbelül.

– A Tíz Ütésben voltam kilenc előtt.

– Igazolná ezt valaki?

– Biztos. Minden héten benézek oda egyszer, olykor kétszer is. A kocsmá tulajdonosnője a barátom. Ha egyedül érzem magam, és beszélgetni támad kedvem... a bárpultosok is ismernek.

Columbo komoly arccal bólintott.

– Az időpontok kicsit rázósak, Miss Björling. Azt tetszik mondani, hogy nyolckor hagyta el a házat. A telefonja azt mutatja, hogy már hét óra után sem volt itthon. Hát, nem olyan nagy eltérés, gondolom. Az ön ellen kiadott letartóztatási parancsnak az indoka sem ez volt.

Megtagadhatja, amit kérni fogok, de adna nekünk némi írásmintát?

Erika megvonta a vállát.

– Miért ne? Az emberei bizonyosan találnak a turkálás során egy vásárlólistát, telefonos cetlit... Persze. Mit akar, mit írjak és mivel?

– Ööö... Finn! Van tolla és egy jegyzetömbje?

Finn rendőrtiszt letépett egy lapot a jegyzetömbjéből, és odaadta Erikának egy golyóstoll kíséretében.

– Mit akarnak, mit írjak?

– Ha nem gond, kérjem, azt írja le: "Tudom, mi történt Tammyvel".

Erika összeráncolta a szemöldökét, de leírta a kért mondatot. Columbo elvette a cetlit, és vizsgálgatni kezdte.

– Ismerte Mr. Wylie-t, igaz? Erika sóhajtott.

– Bibliái értelemben – mondta. – Ha megcsinálják a DNS-vizsgálatot, érteni fogják, hogy értem.

– Rendben. Nos, olyasvalaki ölte meg Mr. Wylie-t, aki ismerte. Beengedte a házába az illetőt. Nem voltak nyomai betörésnek.

– Engem ez nem érint.

– De van itt még valami – mondta Columbo. – Miss Björling, találtunk egy levelet Mr. Wylie házában Erika aláírással, amely Mr. Wylie-t Tammy elrablásával és meggyilkolásával vádolja. Ezzel együtt meg is fenyegeti Mr. Wylie-t. Ezen bizonyíték alapján rendelték el az ön előzetes letartóztatását, és attól tartok, végre is kell hajtanom ezt a parancsot. Sajnálom.

Erika erősen pislogott.

– Úgy érti, le vagyok tartóztatva? Úgy érti, börtönbe kell mennem?

– Attól tartok. Finn rendőrtiszt most felolvassa a jogait, és őrizetbe veszi.

– Nem!

Patrícia Finn rendőrtiszt Erikához szólt.

– Nyugodjon meg, Miss Björling. Senki nem halt még bele abba, hogy letartóztatták. Most jól figyeljen rám. Le van tartóztatva. Joga van hallgatni. Minden, amit mond, felhasználható ön ellen a bíróságon. Joga van ügyvédet fogadni. Ha nem tud, az állam kirendel ön mellé egyet. Megértette a jogait?

Erika biccentett, és azt motyogta:

– Igen.

Finn rendőrtiszt egy bilincset vett le az övéről.

– Forduljon meg, kérem. Kezeit tegye hátra.

Erika sírva fakadt, amint kezein kattant a bilincs.

– Jesszusom! – zokogta. – Én nem vagyok gyilkos! Maguk mind láttak engem a tévében. Hé! Hogy hihetik, hogy bárkit is meg tudnék ölni?

HATODIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 14., PÉNTEK – HAJNALI 02:39

Finn rendőrtiszt a Sybil Brand Intézetbe vitte Erikát, Los Angeles megyei női börtönébe. Azt kérte, hogy hadd telefonáljon egyet. Joga volt hozzá, telefonálhatott. Grant Kelloggot hívta.

– Lehallgatják? – kérdezte a férfitől. – Vagy ez privát vonal ilyenkor?

– Abszolút privát – válaszolta az ügyvéd. – Ha biztosan el akarnak veszíteni egy ügyet, a legegyszerűbb, ha lehallgatják, ahogy az ügyvéd az előállítottal diskurál.

– Előállított. Így van. Ez vagyok én. Úgy tűnik, egy időre rács mögött kell élnem – elcsuklott a hangja. – Úgy hoztak ide, hogy a kezeimet hátrabilincseltek. Mi mindenre kell még keresztülmennem? Ujjlenyomatvételek, fényképezés... és teljes testmotozás, gondolom.

– Ne foglalkozz vele. Teljesen szokványos eljárás, ahogy mondtam is neked. Valami meglepetés?

– Semmi. Megtalálták a levelet. Meg a hívásokat is a rögzítőn, amelyeket Sonyával hagytál, és amelyek szerint hazudtam az időpontokról.

– Ki tartóztatott le?

– Egy barom! Valami toprongyos hülye egy szakadt ballonkabátban.

– Erika. Te most Columbo hadnagyról beszélsz?

– Igen. Columbo.

– Ugye nem mondtál neki sok mindent?

– Nem. Nem sokat. Játszottam az ártatlant.

– Oké, de ezt ne felejtsd. Columbo talán a legagyafúrtabb, legokosabb gyilkossági nyomozó Los Angelesben. Tudja, hogy én foglak képviselni?

– Mondtam neki, hogy kit akarok felhívni.

– Hé, kicsim! Nem is lehetne jobb. A sztori kétszer olyan jó lesz, mint gondoltam. A legjobb nyomozó Los Angelesben a város legjobb védőügyvédjével szemben.

– De, Jézusom! Ugye nem fogja...?

– Mit? Kideríteni az igazságot? Téged lecsukni? Azt már nem! Columbo egy nagy talány előtt áll, és nem tudja a válaszokat. De mi igen. Mi mindenre tudjuk a választ.

– Grant, én félek.

– Te csak a körülményektől félsz. A bilincstől, a motozástól, a...

– Figyelmeztetted ezekre a dolgokra. Én attól félek, hogy ez a pasi ki fogja deríteni az igazságot.

– Édesem, drágám! Nem tettük volna meg, ha nem lennénk biztosak magunkban. Nyugodj meg. Ez lesz a legnehezebb rész számodra, de túl leszel rajta. Aludj, és gondoldj arra, hogy milyen gazdag leszel nemsokára.

– Megpróbálom, Grant. Megpróbálom. De, Jézusom, ez nagyon durva! Aludni? Hol fogok egyáltalán aludni? Egy cellában? Hogy tudnék ott aludni?

– Ez a legnehezebb éjszaka. Holnap már sokkal könnyebb lesz. Higgy nekem, az lesz.

2.

REGGEL 9:28

Erika talán csak azt az egy éjszakát – és az azt követőket – tudta nehezebben átvészelni eddigi életében ahhoz képest, mint amikor Tammy eltűnt. Gyilkosság vádjával tartóztatták le, és megmondták: szó sem lehet óvadék ellenében való idő előtti szabadlábra helyezésről. Fényképfelvételeket készítettek róla, ujjlenyomatot vettek, majd le kellett vetkőznie, hogy túlessen a minden testnyílásra kiterjedő, megalázó és fájdalmas testmotozáson. Kapott egy kék kezeslábast és egy pár fehér surranót. Miután felöltözött, egy cellához kísérték, és bezárták az éjszaka hátralevő részére.

Nem aludt. Egyetlen percet sem. Azt nem tudja, hogy hány óra lehetett akkor, amikor egy nő rozsdamentes acélból készült kocsit tolt végig a cellasoron, és feketekávé meg száraz fánkot osztott a rácsokon keresztül. Erika megette a fánkot és kiitta a kávésbögre tartalmát. Ettől függetlenül erősen másnapos volt, és heveny hányinger környékezte.

Sok idő múltán egy újabb nő jött Erikához, ezúttal egyenruhában.

– Erika Björling, igaz? – A nyers modorú nő megcsóválta a fejét. – Vagy ezerszer láttam a televízióban. Nem hittem volna, hogy egyszer itt találkozunk.

– Nem hittem volna, hogy egyszer itt ébredek – mondta Erika.

– Egy darabig itt marad velünk. Ebben a cellában kell töltenie a következő napokat. Van nálunk néhány szabály. Orvosi és egyéb vizsgálatok lesznek. Azután beosztják egy hálóterembe, és megkapja a munkabeosztását. Joga van telefonálni a családjának vagy az ügyvédjének. Van kérdése?

Erika nekidőlt a rácsnak, és zokogni kezdett.

– Csak azt akarom tudni, hogy hol a pokolban van az ügyvédem?

3. REGGEL 9:37

Grant ebben a percben ott volt, ahol a nő sejtette, hogy lesz: húsz mérföldre a szárazföldtől, Excalibur nevű hajóján szelte a vizet. Bár már elállt az eső, a Csendes-óceán még mindig zord volt. Egy másik reggelen bizonyosan nem kockáztatta volna meg a kihajózást, ha ilyen veszélyes az időjárás. De ez nem az a nap volt. Különben is, Kellogg tapasztalt hajósként egyáltalán nem félt attól, ahogyan az Excalibur fel-le hanykolódott a hullámok között. Egy ilyen kis hajót nehéz észrevenni ilyen időben. Egyszer, mikor épp egy óriás hullám tetején lovagolt, észrevett egy hatalmas tankert. Két újabb hullámot kellett megmásznia ahhoz, hogy egyáltalán tudja: hogyan kerülheti majd ki a testes hajót. Vagy száz mérföldre volt tőle, így nem volt igazi veszélyben. De azért változtatott az irányán. Ki tudja, talán a tanker nem tud olyan gyorsan irányt változtatni adott esetben – így jobbnak tűnt nem rajta maradni az eredeti vízi ösvényen.

Mindentől és mindenkitől kellően messze járt. Fogta a coltot, és áthajította a hajókorláton. Még azzal sem törődött, hogy kesztyűt húzzon. Itt évmilliók alatt sem találják meg. Még ő sem tudná felhozni, hiába akarná. A doboznyi töltény is a vízben végezte.

A következő dobás azonban már nehezebben ment. A Van Gogh ugyanis önmagában többet ért, mint amennyit ez a kis cselszövés valaha is hozni fog a közös konyhájukra. A reggeli újságok azt írták, hogy a vászon minimum négymillió dollárt ér. De nem kockáztathatott azzal, hogy megtartja. Ebben a percben ez volt a legforróbb tárgy a világon. Nem volt kétség. Borzasztóan nehéz volt egy ilyen értéket elpusztítani, nem beszélve arról a kispolgári érzetről, hogy ez a festmény leírhatatlan megbecsülésnek örvend a világon. De nem volt mit tenni. Az ő élete és Erika élete is ezen múlt.

Felkészült. A kép egy vászontáskában volt egy betontömbhöz láncolva. Felemelte, majd szomorúan megcsóválta a fejét. És áthajította a hajókorláton.

4. DÉL

Hajnali négykor került ágyba, Columbo hadnagy ennek ellenére már reggel tízkor ébren volt. Kávét szürcsölt a konyhában, és két főtt tojást majszolt a reggeli újság olvasása közben.

Rablógyilkosság áldozata lett a rajongott színész.

Tim Wylie-val műkincstolvajok végezhetek, mégis a tévésztárt zárták börtönbe.

Egy rövid megálló után a főkapitányságon, Columbo éhesnek és feszültnek érezte magát.

Hosszú és nehéz napnak nézett elébe, így hát beugrott Burthöz egy ebédre: chili és biliárd, erre volt most szüksége.

– Na, ugye, ismerem én Columbót vagy ismerem én Columbót!

Ajaj. Adrienne Boswell. Újságíró. Okos, rámenős és levakarhatatlan. Épp biliárdozott a Burt's törzsvendégeivel, a nagy tál chili még váratott magára. A lány tudta jól, hogy hol találja a hadnagyot. Los Angeles-i riporterek százai vizslattak Columbo után, de egyedül Adrienne tudta pontosan, hol kell keresni.

Lebukott, Columbo nem is próbált menekülni.

Adrienne kedves nő volt. Épp tönkreverte biliárdban a fiúkat az asztalnál. Vele szemben olykor még Columbo is alulmaradt. Jelen pillanatban minden szem rászegeződött a Burt'sben.

Viseltes és kopott – valóban kopott – farmernadrágja igencsak szűk volt. A kaliforniai egyetem jelvényét viselő pulcsija viszont igézően lógott rajta. Tüzes vörös haja körbeölelte a vállait. Zöld szemei szabályosan nevettek, ahogy rámosolygott Columbóra.

– Hello, Adrienne. Engem keres?

– Ja, nem. Csak beugrottam néhány karambolra. Tudja, biliárd. – A lány elcsendesült, majd még valamit motyogott: – Ezek meg bámulnak. Hé, Columbo. Ha adódik egy híres ügy, azt valahogy mindig maga fogja ki. Hogy csinálja?

A hadnagy levette az elmaradhatatlan kabátját, és felakasztotta egy fogasra.

– Ez az én formám, csak a legzűrösebbeket kapom.

A lány gyengéden arcon csókolta a nyomozót.

– Riporterek ezrei szeretnék tudni, hogy most épp hol van. De előbb meg kell tanulniuk biliárdozni, nem igaz?

– És tudniuk kell, hogy hol kapható a legjobb chili a városban.

– Bárcsak rá tudnám venni Dant, hogy próbálja ki – mondta a lány –, talán jobb embert faragna belőle.

– Miért kéne, hogy jobb ember legyen? Adrienne oldalba bökte Columbót a könyökével.

– Hé, hadnagy. Jól tudja, hogy szeretem a fickót, még akkor is, ha nem szereti az igazi chilit. Szóval ne kérdezzessen, én meg akkor nem fogok hazudni magának.

– Kérdezzen tőlem bármit, és én minden létező hazugságot elmondok magának. Nem beszélhetek a Wylie-ügyről.

– Hé. Erika Björlinget bevarrták a dutyiba. Van egy négymilliót érő eltűnt Van Gogh. Nem mondhat egyszerűen csak annyit, hogy: “Nem, én nem beszélhetek erről.” Ez a legnagyobb ügy az országban!

– Úgy gondolja?

– Rendben. Hátteret, Columbo. Nem hivatalosan. – A lány a szeme sarkából nézte a nyomozót, az állát picit megemelve. – Valóban azt hiszi, hogy Erika ölte meg Wylie-t, ugye? Columbo felemelt egy dákót. A férfi, aki eddig játszott, hamar elillant.

– Van néhány dolog, ami túl egyszerű – mondta. – Túl egyszerű. Nem szeretem a túl egyszerű ügyeket.

– Mert nem tudja kiélni nyomozói hajlamait. Mi lehetett Erika indítéka?

– Még nem mondhatom el.

– Úgy értem, nem hiszem, hogy ellopta volna a Van Goghot. Vagy igen?

Columbo megvonta a vállát.

– Mit csinál egy tolvaj egy Van Gogggal? Eladni nem tudja. Jelen pillanatban ez a

legismertebb, legkeresettebb művészeti alkotás a világon.

– És néhány arab vagy japán meg túrót nem ad érte – mondta a lány, miközben összeterelte a golyókat egy újabb partihoz –, magángyűjtőkre gondolok...

– Mr. Wylie sem adott volna érte, az ön szavaival élve, túrót sem. Voltak még milliós festményei. Képzelsen el ilyen örületes értékeket egy riasztó nélküli házban.

– Azzal, hogy leemelte a vásznat, biztos beindított valamiféle riasztót.

– Hát, nem. Nem volt semmiféle riasztó.

– Akkor... Columbo, Tim Wylie egy országosan ismert sztár volt. De soha nem hallottam még arról, hogy megfizethetetlen műtárgyakat gyűjtött volna. Talán azt gondolta, hogy nem kell megvédenie őket, mert senki nem tudja, hogy egyáltalán van ilyen a birtokában.

– Valaki tudta – mondta szárazan Columbo.

– Igen. És ez bizonyára szűkíti a gyanúsítottak körét is – mondta Adrienne, és szétcsapta a golyókat. Kilences biliárdot játszottak. A hármas elment, de a soron következő épp a hatos takarásában volt. Mégis meg tudta ütni, a golyó lement az asztal széléhez, ott visszacsapódott, és gyengéden karambolozott egy másikkal. Columbóra várt a következő próbálkozás – nem volt könnyű helyzetben.

– Olyasvalakit keresünk akkor, aki már járt a házban. Persze nem biztos. De kiindulásnak jó, nem?

– Szakmát tévesztett, Adrienne. Rendőrnek kellett volna mennie.

Burt, a házigazda két tál chilit és két üveg Dr. Peppert tett az asztal melletti polcra. Columbo kinyitott két tasak sós kekszet, és belemorzsolta a chilijébe. Bekapott néhány falatot, mielőtt az asztalhoz lépett volna egy újabb csapásra.

– Maga tévesztett szakmát, nem én – mondta Adrienne –, talán inkább főszakácsnak kellene lennie.

– Nagy chilirajongó vagyok. De sok minden mást is szeretek. Imádok mindent, ami a tengerből mászik ki.

– Oké, rendben. Szóval milyen bizonyítékuk van Erika Björling ellen?

– Nem beszélhetek róla. Kérdezze az ügyészeket.

– Columbo... – Ühüm...

– Maga szerint Tim ismerte a gyilkosát? Columbo sorba rendezte a golyókat az asztalon.

– Na, ezt nem mondhatom meg, asszonyom. Ezt nem mondhatom meg.

– A főkapitány kiadott ma reggel egy közleményt. E szerint nem törtek be a házba.

– Akkor, gondolom, Mr Wylie beengedte az illetőt. – Columbo sikerrel koccintott össze két golyót. De az ütés túl erős volt, így nem sikerült elraknia.

Adrienne lökött, és el is tett két golyót. Most már világos volt, hogy a játszmat ő nyeri.

Rámosolygott Columbóra.

– Francba. Nem fogadtunk.

– Egy dollár egy játszma – mondta, és egy egydollárost tett a posztóra.

– Columbo... Valami nem stimmel ezzel az üggyel, ugye? Nem értem, miért akarta volna Erika Björling megölni Wylie-t. De, akárhogy is, a festménylopás sehogy sem fér bele a képbe. Nekem ez egyszerűen nem jön össze. Nem passzol, ugye?

Columbo összeterelte a golyókat.

– Máris rájött?

HETEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 14., PÉNTEK-DÉLUTÁN 14:42

Ahogy Grant Kellogg megpróbált bejutni a Sybil Brandbe, az újságírók serege nyomban megrohmozta a bejáratnál.

– Maga fogja képviselni Erika Björlinget?

- Engem hívott. Meg fogom vele beszélni. Egyelőre ez minden, amit mondhatok.
- Még egy kérdés, Mr. Kellogg. Ismeri Miss Björlinget?
- Ismerem. Évek óta barátok vagyunk. Nos, többet is fogok mondani, ha végeztem nála. Negyven perccel később, amikor kilépett a női börtön ajtáján, tényleg többet mondott.
- Több mint fél órán keresztül beszéltem Miss Björlinggel, és a nevében is azt kell mondanom, hogy tökéletesen ártatlan. Nem ő gyilkolta meg Tim Wylie-t; fogalma sincs, hogy ki tehetette és miért. Védencem – hogy őszinte legyek – némileg összezavarodott, hiszen a rendőrség annak ellenére vádolja ennek a gyilkosságnak az elkövetésével, hogy a valós indok mindenki számára nyilvánvaló. Remélem, hogy a rendőrség mihamarabb előkeríti az ellopott Van Goghot, ami becslések szerint 4,7 millió dollárt ér. Miss Björling arra kért, hogy mindenben működjek együtt az ügyészséggel annak érdekében, hogy ezt az ügyet mihamarabb megnyugtatóan le tudjuk zárni. Amennyiben bírói szakaszba kerül az ügy, védencem biztos abban – ahogyan jómagam is –, hogy felmentő ítéleten kívül nem születet más döntés. Ezért minél előbb túl akarunk esni rajta, hogy a feltétlenül szükségesnél egy nappal se kelljen többet börtönben ülnie.
- Le tudná írni Miss Björling lelkiállapotát, Mr. Kellogg? Nem tört össze?
- Dehogynem, természetesen megtörte ez az eljárás. Gyilkosság elkövetésével vádolják, amihez semmi köze. Eddig még soha nem volt börtönben. Borzasztóan megterhelő és nyomasztó ez a helyzet a számára, de azt gondolom, hogy bátran viseli.
- Erika Björling és Tim Wylie ismerte egymást?
- Erről később majd bővebben is fogok nyilatkozni, egyelőre azonban nem mondhatok semmit. Talán néhány nap múlva.
- Ön ismerte Tim Wylie-t?
- Találkoztam vele korábban.
- Mi lesz a védelem stratégiája?
- Egyelőre nem tudom. Annyi bizonyos, hogy az adott időben nem volt Wylie házának közelében, vagyis nem követhette el a gyilkosságot. Ennél többet egyelőre nem tudok mondani.

2.

DÉLUTÁN 15:04

A King's Court Motel a Sunset Boulvar-don volt. Columbo röviddel három óra után ért oda. Kiütötte szivarjából a paraszt, a néma dohányrudat pedig kabátja zsebébe csúsztatta. Jól jön az még.

- Hello. Magát hívják Logannek? – Dave Logan vagyok – mondta a portás. Karcsú, fiatal fiú volt, nem több huszonöt-nél. Keskeny szemei voltak és vékony, fehér szája.
- Mit tehetek önért?
- Columbo hadnagy. Los Angeles-i rendőrség. Maga hívott.
- Ó... igen, hadnagy. Én telefonáltam. Minden újságból, tévéből, még a csapból is a Wylie-gyilkosság folyik. Azt mondják, hogy letartóztatták Erika Björlinget. Hát ő itt volt tegnap este. Szinte biztos vagyok benne, hogy a nő, aki tegnap itt volt, az Erika Björling. Gondoltam, jó, ha tudnak róla.
- Meséljen róla.
- Rendben. Kábé hét körül csekkolt be Barbara Collier néven. Itt van a kártyája. Bizonyára van rajta ujjlenyomat. Előre fizetett a szobáért, készpénzben. Olyan kilenc előtt valamivel – mondjuk úgy negyedórával – lejött, idedobta a kulcsot, és azt mondta: elmegy. Azt mondta, hogy ha feltűnik az a pali, akit várt, akkor mondjam meg neki, hogy már elmehet a fenébe.
- Melyik szoba volt az övé?
- A 214-es. Kábé két óráig volt itt, vagy egy kicsit kevesebb ideig.
- Kitakarították a szobát? Logan bólintott.

- Attól tartok, igen. Megüresedett, így újra kiadhattuk. Szóltam a takarítóknak, hogy tegyék rendbe. Tíz óra körül már el is foglalták mások.
- Biztos benne, hogy ő volt az?
- Láttam róla vagy húsz-harminc képet az újságokban meg a tévében. Csilivili képeket. Én...
- Vessen egy pillantást erre! – mondta Columbo, és elővett egy rendőrségi portrét Erikáról, amit előző este készítettek róla a Sybil Brandben. Ezen Erika a legkevésbé sem volt csilivili, inkább haragos, amint üresen bámult bele a kamerába.
- Ó igen. Ó, igen. Ez ő. Akkor farmer volt rajta és pulcsi, de ez az a nő, aki tegnap este bejelentkezett hozzánk Barbara Collier néven. Semmi kétség.
- És olyan háromnegyed kilenc felé ment el?
- Úgy. Olyan háromnegyed kilenc volt. Öt percnyi eltéréssel, de nagyjából akkor, igen.
- Nos, ez nagyon érdekes, Mr. Logan. Ez nagy befolyással lehet az ügyre. Köszönöm.

3.

DÉLUTÁN 15:24

Columbo lemérte, hogy körülbelül tizenegy perc alatt ért a moteltől Tim Wylie házához. Öreg Peugeot-jával a feljáró előtt állt meg, és odalépett az ügyeletes rendőrhöz, aki megpróbálta távol tartani a csődületet a büntett helyszínétől.

– Hello. Azt hiszem, még nem találkoztunk. Columbo hadnagy. Gyilkossági csoport.

A rendőrtiszt biccentett.

– Személyesen még nem találkoztunk, hadnagy, de már láttam errefelé, és tudom, hogy kicsoda, uram.

– Hát, köszönöm... ööö... – Columbo a tiszt névtábláját kereste –, köszönöm, Griffin.

Columbo a tömegre pillantott.

– Elegenden vannak, hogy kikészítsék, nem igaz?

– Ilyenek ezek... – mondta Griffin.

Columbo nem nézett rossz szemmel a sajtóra, megértette őket. Csak a munkájukat végzik. Nem úgy a morbidabb keselyűk. Egyesek hot dogot árultak, mások Tim Wylie-szuveníreket, amelyek nem voltak ugyan olcsók, de legalább borzasztóan néztek ki. És előkerültek a hittérítők, akik az ördög jelenlétét és a világvégét hirdették. Na, őket már kevésbé tudta elfogadni ez a két sokat látott zsaru.

Ahol egy tévékamera felbukkan, nyomban megjelennek a transzparensok is, amelyek arra biztatják az embereket, hogy olvassanak John Akárkitől. Hosszú teleobjektívvel pásztázzák a környéket a paparazzik, hátha lencsevégre akad egy-két híresség. Lehetőleg épp kínos vagy szánsalmas pózban, gesztussal, arckifejezéssel.

Columbo eldobta a kezében lévő szivart.

– Megyek, és meglátogatom az özvegyet – mondta.

– Legalább nem magának kell megmondania, hogy a férje halott – mondta Griffin.

– Ennyi előnye van ennek a munkának. Griffin megcsóválta a fejét.

– Megmondani egy asszonynak, hogy meghalt a férje? Várja ki, míg egy anyával kell közölnie, hogy meghalt a gyermeke.

– Griffin, én öreg motoros vagyok már. Volt, hogy meg kellett tennem.

Az egyenruhás tisztelgett. Columbo felsétált a házhoz, leporolta a hamut a kabátjáról, és megigazította a nyakkendőjét.

Victoria Glassman nyitott ajtót. Krémszínű biciklisnadrágot és türkiz tunikát viselt.

– Columbo hadnagy vagyok, asszonyom. Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport.

Tegnap este találkoztunk.

– Jöjjön be, hadnagy – mondta halkan és szomorúan.

– Sajnálom, hogy ismét zavarnom kell önöket, de...

– Megértjük. Az anyám a medencénél van.

Columbo számára pillanatok alatt egyértelművé vált, hogy a nő, aki a medencénél ült, úgymond teljesen ki volt ütve. Vagy beszédett valamit, vagy az orvos adhatott neki lőrúgással felérő injekciót. Nagyon tágak voltak a pupillái. A távolba bámult. Egy kötött, kék fürdőköpenyt viselt.

Columbo nem szerette a külső alapján megítélni az embereket, különösen a nőket nem. A munkájához viszont hozzátartozott, hogy jó megfigyelő legyen, és Faye-en azt látta, hogy rajta kevésbé fogott az idő, mint a férjén. A nők másképp öregednek. A férfiak arcán lévő ráncokat barázdáknak nevezzük, a nők arcán egyszerűen ráncoknak. Ha a férfiak arcán a bőr megereszkedik, azt szoktuk mondani: karakteresebb lett. Ha a nők arcbőre ereszkedik meg, egyszerűen azt mondjuk: tokát eresztett, megöregedett. Ez a nő felvarratta az arcát, talán egynél többször is – ez meg is látszott. Mintha smirglipapírral vagy hasonlóval varázsoltatta volna simává az arcát, ami már túl feltűnő volt.

- Anyu, ez itt Columbo hadnagy. Ő nyomoz apa halála ügyében.

- El nem mondhatom, mennyire sajnálom, hogy most kell zavarnom, asszonyom. Jobb lett volna, ha sohasem kellett volna találkoznia velem.

Faye Wylie rövid pillantást vetett Columbóra, majd újra üresen bámulni kezdett egy távoli pontot.

- Azt akarom, hogy találja meg a tettest – mormogta halkan.

- Mindent megteszek, asszonyom. Mindannyian azon leszünk.

- Van valami elképzelése, hadnagy? – kérdezte Victoria Glassman.

- Attól tartok, nem sok. Miss Björlinget előzetes letartóztatásba helyeztük, de ettől még nagyon nehezen tudom megkerülni azt a következtetést, hogy Mr. Wylie-t rablók támadták meg.

- Miért akarja megkerülni?

- Nem tudom. Néha olyan egyszerűnek tűnnek a dolgok. És ebben az ügyben számos ellentmondás van. Mindig ilyenekbe botlom.

- Mint például?

- Például nincs nyoma erőszakos behatolásnak, vagyis Mr. Wylie engedte be a házba a betörőket. De miért tette? Úgy tűnik, hogy valamelyik ismerősének nyitott ajtót.

- Ha jól követem, akkor olyasvalakire gondol – mint például Erika Björling –, akinek volt más indítéka is a gyilkosságra, a festményt pedig csak azért vitte el, hogy az egész betörésnek hasson.

- Elképzelhető, asszonyom. Ez is egy lehetőség, amit meg kell vizsgálnom.

Egy szobalány érkezett, kezében ezüsttálcával. Victoria Glassman kitöltötte a kávé.

- Sajnálom, hogy kérdésekkel kell zavarnom önöket, de nincs más módja, hogy kiderítsem: ki ölte meg Mr. Wylie-t.

- Én sem látom más módját, hadnagy – mondta szárazon Victoria.

- Nos... először is, biztosítva volt a festmény?

- Anya?

Faye megcsóválta a fejét.

- Azt gondolom, azért, mert apa sohasem akarta felbecsültetni a képeket. Először is nem akarta tudni, hogy mennyit érnek. Azt mondta, csak idegesítené. Másodszor azt gondolta, hogy a becsüsök és biztosítók csak publicitást csinálnak neki. Azt hitte, az a legjobb védelem, ha a barátokon kívül nem tud róluk senki.

- Amikor kifestettük a nappalit és megcsináltattuk a padlót, a képeket is levitte – mondta Faye egyhangúan.

- Azt reméltem, hogy ezzel a biztosítási ügynököt keresem majd meg – mondta Columbo –, de így önöket kell megkérdezni, hogy tudják-e a festmények pontos adatait. Festő, dátum, illetve hogy kitől vették és mennyiért?

- Készíthetünk önnek erről egy feljegyzést – mondta Faye.

- Tudok ennél jobbat – vágott közbe Victoria. – Hat-nyolc évvel ezelőtt, amikor apu valahol forgatott, felfogadtam egy profi fotóst, hogy készítsen felvételeket a festményekről. Tudom, hogy apa nem akarta, de én jó ötletnek gondoltam. Van egy albumom ezekkel a fényképekkel.
  - Nem tudom, hol vette őket – mondta Faye. – Len egyszer csak hazaállított egy képpel maflán vigyorogva, és felakasztotta a falra.
  - Kölcsönkérhetem azt az albumot, Mrs. Glassman? Sokat segítene, ha készíthetnénk másolatot az eltűnt festményről és köröztethetnénk a fotóját. Tudja, megküldenénk a többi kapitányságnak, műkereskedőknek és a többi...
  - Otthon van. Kerüljön erre valamelyik nap, és vigye el. Mikor lenne jó?
  - Ha nem bánják, hogy vasárnap ismét zavarok, akkor úgy vasárnap délután.
  - Hadnagy... a temetés vasárnap délután lesz.
  - Ó. Bocsásson meg. Bocsássanak meg. Olyan buta vagyok, jövök-megyek, kérdéseket teszek fel, én... hát, nagyon sajnálom.
  - Semmi baj, Columbo hadnagy. Csináljuk hétfő délután. Én meg addigra idehozom az albumot. Találkozzunk itt, mondjuk, olyan kettő körül?
  - Itt leszek. És... nézze, tudom, hogy mindkettejüknek milyen nehéz, ezért nem is akarom tovább rabolni az idejüket, de engedjenek meg még valamit. A betörésen kívül tud bármelyikük olyan okot, indokot, ami miatt bántani akarták volna Mr. Wylie-t? Voltak ellenségei?
- Faye lehajtotta a fejét, és zokogni kezdett.
- Victoria beszélt:
- Nem hiszem, hogy apának lett volna egyetlen ellensége is a földön. Nem ismertem olyat, aki ne szerette volna. Nem mindenki rajongott a filmjeiért, de senki nem gyűlölte.
- Columbo bólogatva helyeselt.
- Ezt hallottam mindig én is. Sok filmjét láttam, és mindig azt gondoltam róla, hogy az egyik legszeretnivalóbb, legbecsületesebb ember a földön.
- Faye a hadnagyra nézett.
- Remélem, nem az ellenkezője fog kiderülni, Columbo hadnagy.

NYOLCADIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 14., PÉNTEK-DÉLUTÁN 16:41

Columbo megígérte, hogy vacsorára otthon lesz. Listát készített a meglátogatandókról, és - gondolta – még egyvalakit ki akart kérdezni...

Mrs. Coleridge? Columbo hadnagy vagyok. Én kerestem.

A nő szélesre tárta a California sugárúton lévő apartmanjának ajtaját, és behívta a nyomozót. Columbo tudta, hogy a nő körülbelül hetvenéves lehet; hozzávetőlegesen annyi, mint Faye Wylie. Logikus a hasonlóság, hiszen egyike volt Faye csütörtök esti bridzs-partirésztevőinek.

– Letitia Coleridge vagyok. Fáradjon beljebb.

Látványosan hasonlított Faye Wylie-hoz abban, hogy a hatodik ikszen túl sem adta meg magát az időnek. Columbo részletesen utánanézett a nő életének, mielőtt becsöngetett hozzá. Tény, hogy körülbelül egyidős lenne Marilyn Monroe-val, már amennyiben Marilyn Monroe élne. Nehéz elhinni, de a csodálatos Marilyn most épp a hatvankilencedikbe lépett volna. Talán Letitia Coleridge is olyan sikeres lehetett volna, mint Marilyn. A hasonló adottságai megvoltak hozzá.

Egykoron szőke volt. Columbo látott róla fényképeket még ebből a korszakából. Néha azonban átfestette a tincseit, most is épp világosbarna frizurát viselt. Vékonyan szedett szemöldöke alatt vastagon kihúzott szempillák sorakoztak. Szemhéjfestéket és sminket is használt, utóbbit azért, hogy egyenletessé tegye arcszínét. Mindkét ajkát rózsaszín rúzs fedte.

Apró pihék éktelenkedtek az állán, plasztikai sebész kése alá azonban emiatt már nem akart befeküdni.

Khakiszínű nadrágot és szűk, rózsaszín pulóvert viselt, amely – némi segítséggel – hatásosan kiemelte a melleit.

– Elnézését kell kérnem a zavarásért, asszonyom.

– Au contraire – mondta. – Ritkán látogatnak meg nyomozók a gyilkossági csoporttól.

Legalább megtöri azt a mérhetetlen unalmat, ami az elmúlt húsz évben rám szakadt. Foglaljon helyet. Utólagos engedelmével készítettem egy kancsó martinit.

– Én... Na jó, de csak egyet. Úgy sem maradok sokáig. Csupán egy-két kérdésem van. Semmi különös. Csak néhány jelentéktelen apróság.

A nő néhány pillanatra magára hagyta a nyomozót, amíg kiment a konyhába a kancsóért és két karcsú szárú pohárért.

– Tudom, mit akar kérdezni. Hogy tegnap éjjel Faye velem és a többiekkel volt-e olyan, hat, fél nyolc és, mondjuk, tizenegy óra között. Velünk volt. Ezt akarta tudni, nem igaz? Ha velünk volt, akkor bizonyosan nem ő a tettes.

– Nem is gondoltam, hogy ő lenne az, asszonyom.

– Na ne mondja! Cherchez la femme. A feleség mindig a gyanúsítottak között szerepel. - Letitia egy pillanatra megállt és mosolygott. – Túl sokat játszottam a végzet asszonyát. Inkább Marilyn Monroe szerepét kellett volna az Aszfaltdzsungelben. Túl hülye voltam ahhoz, hogy észrevegyem a benne rejlő lehetőséget. Az okos, szellemes társ akartam lenni a detektív mellett. Ez volt a szerepem. Ezt játszottam. Látott valamelyik mozifilmemben, hadnagy?

– Igen, asszonyom. Emlékszem önre.

– Akkor maga sem mai csirke már, Columbo. Mit csinált akkoriban?

– Rendőr voltam. Az voltam mindig. Egyenruhás járőrként dolgoztam New Yorkban, a feleségem pedig imádott moziba járni.

– Ahh... Húsz éve még autogramot adtam volna magának a fényképemre.

– Most is örülnék egynek, asszonyom.

– Nos, ha nem hív többet asszonyomnak, akkor talán kereshetek egyet magának. De komolyan... Faye velünk volt egész este. A "csajokkal" bridzselünk minden csütörtökön. Legtöbbünknek csak ez maradt.

– Hölgyek a filmvászonról – mondta Columbo.

– Nem hölgyek, Columbo. Csajok. Blanche Truman kaszkadőr volt. Kőkemény. Myrt Philips olyan sztárok arcát púderezte, mint Bette Davis vagy Joan Crawford. Eleanor Laurelt pedig halálra ítélte a katolikus Erény Légioja, amiért Tyrone Powerrel egy ágyban filmezték. És azt kell mondanom, nem egy óriás franciaágy két végében voltak.

– Emlékszem Miss Laurelre. Egyike volt az igazán nagyoknak.

– Mert igazán nagyokat cipelt a blúzában. Columbo elmosolyodott – igyekezett nem túl nagyon.

– De Mrs. Wylie soha nem színészkedett. Ő...

– Azt gondolja? Évekig volt ő színésznő a pokol színpadán.

– Ezt hogy érti?

– Az elmúlt években eljátszotta, hogy Rettenthetetlen Tim, az erkölcsösség szobrának boldog felesége. De Faye nem hülye, hadnagy úr. Mindig is tudta.

– Tudta, hogy a férje...?

– Ha húsz évvel ezelőtt vagy, ne adj' isten, csak tíz évvel korábban ölték volna meg, azt mondanám magának, hadnagy úr, hogy a tettest a féltékeny férjek vagy a feldühödött apák között kell keresnie.

– Ez valóban ellentétes a róla kialakult képpel. – Columbo megrázta a fejét. – Ezt még Mrs. Columbónak sem fogom elmondani. Nagyot csalódná, tudja?

– Sokan csalódnának. Len egész élete egy illúzió, egy óriási becsapás – ha használhatom ezt a

kifejezést.

– Természetesen mindaz, amit most elmond, indítékot adhat Mrs. Wylie-nak arra, hogy holtan lássa a férjét.

– Azt gondolja, hogy felbérelt valakit? Nem létezik. Ha Faye tényleg a halálát kívánta volna, már negyven évvel korábban megteszi. Akkor beletörődve lezárta a dolgot.

– Féltékeny férj vagy feldühödött apa...– elmélkedett Columbo. – Nos... Sokan nem felejtenek. Sokan cipelik a haragot.

Letitia Coleridge zavarában egyszerre mosolygott és ráncolta homlokát.

– Valami nem hagyja nyugodni, Columbo hadnagy? Úgy értem, van valami, ami zavarja, és egyszerűen az idegeire megy?

– Elvarratlan szálak...

– Ez az! Ha nem engedi, hogy levágjam azt a fránya cérnaszálat, ami a kabátja ülepén lóg, hát menten beleőrülök. Van is egy ollóm itt ni, mindjárt megcsinálom...

Columbo a lógó cérnaszálra meredt. Volt vagy tíz centi hosszú.

– Különös, észre sem vettem. A feleségem mindig azt mondja, hogy sosem vagyok elég elegáns. Azt hiszem, igaza van.

A nő elővette kezításkájából az ollót, és lecsippentette a fityegő cérnaszálat.

– Nagyon szúrta a szememet – tette hozzá. – Nos hát, nagyon köszönöm. De most mennem kell.

– Még maradt egy fél pohár ital mindkettőnknek. Egy magányos idős nőnek ritkán adódik alkalma beszélgetni egy gyilkossági nyomozóval. Mondja meg nekem, hadnagy, hogy hogyan... ? Hogyan?

– Csupán kitaratóan dolgozom, asszonyom. .. Bocsánat, Mrs. Coleridge.

– Letitia! Hívjon Letitiának!

– Letitia. Ha elmondom otthon a feleségemnek, hogy ma magával beszélgettem, azt fogja mondani: “Miért is nem lettem én rendőr? Mindig neked jut ki a jóból.”

– De azt mondja el, kérem, hogy hogyan szokta megoldani az ügyeket.

– Ööö... Úgy csinálom, ahogy tőlem telik. Megpróbálok mindent kideríteni, amit tudok, majd egymás mellé rakom a tényeket. Én nem az a fajta vagyok, akinek briliáns meglátásai vannak. Azt kell mondanom, hogy azért végzem meglehetősen jól a munkám, mert mindig keményen dolgozom. És azért... uh, Letitia. Keményen dolgozom.

A nő bólogatott.

– Nekem ugyanígy kellett helytállnom a filmekben. Egyáltalán nem volt hozzá tehetségem.

Csak keményen dolgoztam. Ahogyan Len is tette. Neki sem volt különösebb tehetsége a színészethez. Csak jól felépített maga köré egy személyiséget, és aztán annak megfelelően élte az életét. Persze kellően hülye volt ahhoz, hogy állandóan kockára is tegye mindezt.

Állandóan. Faye-nek bármikor elég oka lett volna agyonlőni. Ahogyan sokan másoknak is.

Soha nem értettem, miért nem tette meg valaki korábban. Bűbájos volt az a szemét, hadnagy úr. Karizmatikus. Igen, ez a jó szó rá. Karizmatikus. És egy csaló szélhámos.

KILENCEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 15., SZOMBAT – DÉLELŐTT 09:08

Jesús Ruiz őrmester épp akkor ment oda Columbo asztalához, amikor a nyomozó már menni készült a kapitányságról, a ballonkabátja egyik ujjába bele is bűjt.

– Ööö... nem esik odakint, hadnagy úr.

– Néhányan aktatáskát hordanak magukkal. Én minden fontos cuccomat a ballonom zsebében tárolom. Van itt minden, ami kell. Szivar, gyufa, jegyzetömb, egy vagy két főtt tojás. Apropos gyufa. Nincs magánál véletlenül?

Jesús átnyújtott egy öngyújtót. A rendőrtiszt ugyan nem dohányzott, de Martha Zimmer

őrmester mondta neki korábban: ha Columbóval dolgozik együtt, mindig legyen nála egy csomag gyufa vagy egy öngyújtó.

– Mi a helyzet, Jesús?

– Mondta, hogy kérdezősködjek a szomszédoknál, hátha hallotta valaki a lövéseket. – Jesús megcsóválta a fejét. – Senki sem hallott semmit. Van azonban egy szomszéd, akinek sok mondanivalója van Wylie-ről és az ismerőseiről. Talán beszélnie kellene vele.

– Miről?

– Hogy milyen ember volt. Hogy milyenek voltak a barátai. Talán némileg árnyaltabb képet tudna kapni arról, milyen ember is volt igazából Tim Wylie.

– Hogy hívják ezt a szomszédot?

– Victor Harris. Itt a címe.

2. DÉLELŐTT 09:51

Victor Harris épp a motoros fűnyíróján szántotta a gyepet, amikor Columbo megérkezett a házhoz. Hetven körüli, jó karban lévő férfi volt izmos karokkal és szőrtelenített felsőtesttel. Columbóra pillantott, majd leállította a fűnyíró-kisautót.

– Maga kicsoda?

– Columbo hadnagy, Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport. A felesége engedett be. Harris lekászálódott a gépről, és a kezét nyújtotta.

– Gondolom, Ruiz őrmester szólta, hogy ugorjon be. Mi tehetek önért, hadnagy?

Columbo felhúzta a szemöldökét, és kissé lebiggyesztette a szája szélét.

– Feltehetően nem sokat, uram, sajnálom, hogy rabolnom kell az idejét.

– Hogy is mondják, maguk detektívek? “Ki az elhunyt?” Nos, jelen esetben Len az. Rohadtul nem érdekel, mit kell tennie ahhoz, hogy elkapja a gyilkost, de azt akarom, tegyen meg mindent. Én nem azok közé az érző szívű liberálisok közé tartozom, akik aggódnak a gyilkosok jogaiért. Én azt akarom, hogy aki megölte Lent, az élete végéig börtönben rohadjon.

– Azon vagyok, Mr. Harris.

– Jöjjön a medencéhez, és üljünk le, Columbo hadnagy. Ilyentájt egy kiművelt főnek jár egy ital, mondjanak bármit is a francos orvosok. Én egy gurításnyi skót whiskyt kérek. Winston Churchill minden reggel lehajtott egyet, és a kilencvenet is megélte.

Harris megnyomott egy elektronikus kis csengőt, amelyet az övén viselt.

– Így hívom a bejárót. Jó, mi? Bezzeg mikor gyerekek voltunk, nem voltak ilyen játékszereink. ...

– Nem bizony.

– Kér valamit?

– Nos, uram, én... Tulajdonképpen, uram, azt hiszem, hogy nem. Köszönöm.

Harris leült egy székre a medence mellett.

– Istenemre remélem, hogy Faye-nek sziklaszilárd alibije van. Esküszöm magának, nem volt köze hozzá. Ismerem, maguk mindig a házastársat veszik elő először, de...

– Mrs. Wylie nincs a gyanúsítottak között, uram.

– Jó hallani.

– Visszavonult, uram? Korábban maga is benne volt a filmiparban?

– Visszavonultam. A fiam viszi az üzletet. Úgynevezett speciális effektusokat készít a cégünk. Legfőbb profilunk különböző modellek készítése. Manapság leginkább úrhajókat gyártunk, de csináltunk korábban hadihajókat is. Ha lát egy filmet, amiben hadihajók lövik egymást, aztán elsüllyednek, nagy valószínűséggel a mi kezünk munkáját látja.

– Maga, Mr. és Mrs. Wylie barátok is voltak vagy csak szomszédok?

– Barátok is. Faye egy kicsit visszahúzódóbb. Nem nagyon hívott meg senkit a házukba. Len viszont annál inkább. Szívesen hívott át néhány havert, hogy pár sör mellett megnézzenek egy

meccset. Amikor még fiatalabb volt, rendszeresen szervezett soft-ballmérkőzéseket a környékbeli szomszédok és más barátok közreműködésével. Emlékszem, még Jack Webb is játszott valamelyik csapatban. Ralph Bellamy. Bili Holden. Steve McQueen. Lorne Greene. Len szerette a férfias dolgokat, kivéve a bokszot. Néhány másik öreg fickó viszont igen. Erryl Flynn például. De nem Len. Columbo csöndben helyeselt.

– Érdekes. Ruiz őrmester azt mondta, hogy maguk sem hallottak lövéseket.

– A feleségemmel feltehetően a ház másik végében lévő dolgozószobában voltunk, és tévét néztünk. Mindegy is, hadnagy, gondolom, már hallotta, hogyan sült el egy 32-es colt.

– Nem mondhatnám.

– Egy éles kicsi pukk, nem pedig óriás bang-bang. A hang hamar szétszéledhetett a házban és a két épület között.

– Hol hallott már korábban hasonlót?

– Egy fegyverbörzén fenn a hegyekben. Gyűjtő vagyok, van egy ilyen coltom. Már rengetegszer elsütöttem.

– Mr. Wylie-nak is van fegyvergyűjteménye, de abban nem szerepel 32-es colt.

– Így van, olyan nem volt neki. Ha arra gondol, hogy a saját fegyverével ölték meg, akkor téved. Hacsak nem volt neki mégis egy ilyen pisztolya, amiről nem tudtam. Néhányan szeretjük a fegyvereket, tudja, és hát sokszor hasonlítottuk össze őket.

Harris megállt egy pillanatra, és vigyorogni kezdett.

– Hadnagy, el kell mondanom magának valamit Lenről. Kedveltem a fickót. A barátom volt, és rohadtul felzaklat, amit tettek vele. De a szomorú tény az, hogy Len egy szörnyű szélhámos volt. Nem az a cowboy, akinek mutatta magát. Utálta a lovakat például. Félt tőlük. Soha sem sütötte el a jó öreg 44-esét, amit mindig is a kedvenc fegyverének mondott. Még üresen sem, egyszer sem. Ha megnézi a filmjeit, egyszer sem látja benne, hogy a 44-essel lövöldözne. Azt mondta, hogy az a szar olyan hangos, hogy tönkreteszi a hallását.

Columbo rosszállóan nézett.

– Elnézését kérem, Mr. Harris, de bevihetném a coltját a kapitányságra? A ballisztikus fiúk majd lőnek vele egyet a fűrészpörba, és megvizsgálják.

Harris megmerevedett egy pillanatra, majd megkönnyebbülve mosolyogni kezdett.

– Észre sem vettem, hogy gyanúsított vagyok.

– Mert nem is az. A ballisztikai vizsgálat ezt a lehetőséget végleg ki fogja zárni. Vagy nem így gondolja?

Megjelent a bejárófiú a kis bárkocsival. Columbo végül is elfogadott egy kis skót whisky szódával. Harris visszaküldte a fiút a coltért.

Harris ezt követően elmesélte azt a történetet, amikor Wylie egy fiatal lánykával hetyegett, míg Faye arcfelvarráson volt a kórházban.

– A fenébe, még át is hívott magához, hogy ismerkedjek meg vele. Azt mondta, hogy a lány alig múlt tizennyolc. Eszelősen jól nézett ki a csaj, Tim pedig olyan jóllakottan jöttment, mint a macska, amelyik nemrég kapta be Csőrikét. Mindenkinek el akart vele dicsekedni, és sajnálta, hogy csak egyedül én voltam elérhető erre a célra. Mindig imádott a szerelmi hőstetteiről beszélni. Ahogyan sok más pasi is, de Len egyszerűen lubickolt ilyenkor. E tekintetben nem volt az a kedves fickó, hogy őszinte legyek. Sokszor rászedte Faye-t.

A bejárófiú visszatért a kis automatával. Nem volt sem megtöltve, sem kibiztosítva. A tár csurig volt lőszerrel, de nem volt betolva a markolatba. Harris fogta és átnyújtotta a pisztolyt Columbónak, aki némileg óvatosabban vette el azt a férfitől. A fegyvert a kabátja egyik zsebébe tette, a tölténytárat pedig egy másikba.

– Köszönöm, uram. Nem akarom tovább rabolni az idejét. Amint a fiúk elsütötték a fegyverét, nyomban visszajuttatom önnek. Körülbelül egy órán belül, mondjuk.

– Ráér, hadnagy úr. Ez csak a gyűjtemény egy darabja. Nem tervezem, hogy a közeljövőben újra használni fogom.

Columbo felállt.

– Visszaengedem a fűnyírós kocsihoz. Ha jól gondolom, akkor megkerülöm a házat, és úgy a kocsi felhajtóhoz.

– Úgy van.

Columbo elindult a ház felé.

– Köszönöm még egyszer a segítségét és az italt.

– Bármikor, hadnagy. És sok szerencsét. – Kösz... ó... – Columbo megállt, és visszament néhány lépésnyit. – Csak még egy kérdés. Ööö... Mr. Wylie tett valaha is említést Erika Björlingről?

– Nem. Sosem hallottam, hogy beszélt volna róla. Nem is értem, hogy maguk miért gondolják azt, hogy ő ölte meg Lent. Miért tette volna?

– Nos, van erre vonatkozóan néhány bizonyítékunk. De erről egyelőre nem beszélhetek.

– Valaki megölte, hogy ellophassa a mütárgyait. Nem nyilvánvaló?

Columbo bólogatott.

– Azt kell mondanom, ez a leglogikusabb magyarázat.

3.

DÉLELŐTT 11:21

Victoria Glassman egy spanyol stílusú házban lakott Santa Monicában. Columbo kiautózott hozzá. A nő hagyott számára egy üzenetet: valamit el kell mondania és valamit meg kell mutatnia, ami nem várhat hétfőig – jöjjön most és azonnal. Columbo felhívta, és közölte: ott lesz tizenegy után valamivel.

Becsöngetett. Egy bejárónő nyitott ajtót, és a nyomozót a nappaliba kísérte, mondván, Mrs. Glassman már vár rá.

Victoria Wylie Glassman egészen más nő volt otthon, mint gyászoló édesanyja mellett.

Lezserebben öltözött: kopott kék farmer, fehér póló, melltartó nélkül. Mezítláb volt, kezében cigaretta. Columbo körülnézett a szobában, igyekezett nem feltűnően. Jól tudta, hogy a nő már elvált Glassmantól, akinek egyébként hat autógyűnöksége volt Dél-Kaliforniában. A tartásdíjra biztos nem volt gondja.

– Nos, Columbo hadnagy. Köszönöm, hogy eljött.

– Örömmel, asszonyom.

– Kérem, ne hívjon asszonyomnak. Nem az inasom.

– Így szoktam meg. Azt hiszem, akkor ragadt rám ez a szokás, amikor járőr voltam New Yorkban. Egy idősebb férfi volt a társam, aki mindig arra tanított: ha tisztelettel beszélnek veled, te még nagyobb tisztelettel válaszolj.

– Csodálatra méltó. De nem hiszem, hogy ez manapság még működne. Főleg nem az utcán.

– Valójában nagyon is működik. Néhány héttel ezelőtt egy gyilkosság után nyomoztam a Florence sugárúton. Bementem egy házba, hogy megkeressek egy szemtanút, de egyszer csak szemben találtam magam egy gyerekkel, aki kést szorongatott a kezében. Azt mondtam neki:

– Uram, Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjától, és nagyon leköteleznie, ha letenné azt a kést. És letette. Megmondtam neki, kit keresek, ő meg megmutatta, merre keressem.

– Gondolom, rájött, hogyha nem dobja el a kést, akkor lelövi. Uh... megtette volna?

– Nos, bizonyosan nem. Nem hordom magammal a fegyveremet.

– Bement arra a környékre pisztoly nélkül?

– Nem hiszem, hogy az bármiben is segített volna. Tudja, elég ügyetlen vagyok benne, és még véletlenül ellőném a saját lábamat. Vagy még rosszabb. Tulajdonképpen mindig attól félnék, hogy a rossz fiú helyett mást találnék el.

– Azt gondoltam volna, hogy magának rendszeresen vizsgáznia kell fegyverhasználatból.

– Kell is. Csak nemrég egy új pisztolyt utaltak ki nekem, és még nem szoktam hozzá.

Victoria egy pillanatra amolyan kötekedően nézett a hadnagyra.

– Oké, azért hívtam ide, mert el kell mondanom magának valamit. Először is itt van az album, amit ígértem, benne az apu festménygyűjteményéről készült felvételek.

– Ó, nagyon köszönöm. – Columbo belelapozott a kötetbe. – Ez a Van Gogh, ugye?

– Igen, az a Van Gogh.

– Ötmillió dollár. Ez aztán a művész. A feleségem tudna erről mesélni. Elvégzett néhány évfolyamot művészettörténetből. Nekem sem ártana. Nem igazán tudok sokat a... hát... bocsánat. Mi van még?

A nő néhány levelet adott át Columbónak, összesen négyet. Mindegyiket vonalas jegyzetömb lapjára gépelték, meglehetősen nyersen. A hadnagy elolvasta az egyiket.

Azt hitted, megúszod, mi? Hát nem úszód meg. Én tudom, és mindenki más is tudja.

Elloptad tőlem! Én írtam azt a történetet, te is jól tudod. Elloptad tőlem, és úgy tettél, mintha csak a tiéd lenne. De nem a tiéd. Soha nem is volt a tiéd, elloptad, te mocsadék. Egy éjszaka megleplek, amikor a legkevésbé számítász rá. Senki nem úszhatja meg azt, ha meglopja JAY JOHNSON-t.

– Ez a Johnson éveken át zaklatta apát – mondta Victoria. – Egy forgatókönyvíró volt, akit a McCarthy-érában feketelistára tettek. Még a lista eltörlése után sem kapott munkát. De ő továbbra is gyártotta a kéziratokat. Stúdióknak, producereknek, rendezőknek és színészeknek küldözgette a munkáit állandóan. Apának is küldött egyet. Apa el sem olvasta. Johnson aztán megnézte az Acélmező című filmet, és azt állította, hogy ez volt az a történet, amit apának küldött. És hogy apa ellopta tőle. A francba is, hadnagy, van négy cselekmény, ami minden egyes westernben felbukkan Gene Autrytől egészen Clint Eastwoodig. De...

– Elvihetem ezeket a leveleket, és...

– Vigye el, másolja le, használja. Vagy akármi... Nem ez a férfi ölte meg az apámat – mondta Victoria halkán. – Egy szerencsétlen, pitiáner öreg, de nem ennyire elvetemült.

– Igen, asszonyom.

– Rendben – megállt és felsóhajtott. – Megnézi ma este Grant Kellogg sajtótájékoztatóját a tévében?

– Mikor?

– Ma este. Nyolckor.

– Talán jól teszem, ha megnézem. – Nyilvánosan bejelenti, hogy Erika Björling lánya az apámé volt. Azt mondta, hogy azért tartóztatták le Erikát, mert találtak valami levelet tőle. Tudja, mit tett? Üzenetet küldött hozzám és anyámnak a közlemény részleteivel, mert – mint mondta – nem akarta, hogy sokszerűen a televízióból értesüljünk először a dologról. Columbo megvonta a vállát és megvakarta a fejét.

– Az a levél az eddigi legerősebb bizonyítékunk.

– Azzal vádolja a nő, hogy elrabolta és megölte Tammyt. – Victoria megállt egy pillanatra, és kezével kitörölt egy könnycseppet a szeméből. – Hadnagy... Apa nem volt éppenséggel a legjobb férje anyámnak, és nem volt a legtökéletesebb apa sem; de képtelen lett volna bárkit is megölni, különösen a saját lányát.

– Tammy az ő lánya volt? Victoria bólogatott.

– Nem tudtam róla. Anya hívott fel, amikor megkapta Kellogg közleményét. Ő mondta el nekem. Apa tizennégy éven át havi háromezer dollár gyermektartást fizetett Erikának. Ez zsarolás! Aljas zsarolás. A hírneve összeomlott volna, ha kiderül. Egész karrierje a Nagy Amerikai Hős figurájára épült. Ha kiderül, hogy gyereket csinált egy huszonkét éves lánynak... Nos, voltak idők, amikor még képes volt rá. Tudja, a karrierje épp hanyatlóban volt egy ideje – túl volt már a viruló férficsődörszerepeken, de még nem volt kész eljátszani a ráncos öregembert sem. Kemény feladat volt évi harminchatezret kifizetni.

– Bárkinek nehéz lenne.

– Emellett... köztünk marad, hadnagy? Columbo biccentett.

- Nem Erika volt az egyetlen. Még mostanában is komoly fizetnivalói akadtak. Nem olyan sok, mint Erikáé, de...
- Azt hiszem, meg kell nézнем ezt a sajtótájékoztatót. Habár nem vagyok benne biztos, hogy lesz rá lehetőségem. A feleségem ragaszkodik hozzá, hogy ő válasszon csatornát. Hát... Azon gondolkodtunk, hogy exhumáljuk a holttestet...
- A féltestvéremét – tette hozzá Victoria szomorúan.
- ... és mintát veszünk egy DNS-vizsgálathoz, ami kétséget kizáróan meg tudja állapítani a szülők kilétét. De ha Erika azt mondja, hogy az ön édesapja volt...
- Van még valami, amit el kell mondanom magának, hadnagy. Talán már tegnap el kellett volna mondanom, de abban bízom, hogy eddigre már meglesz a tettes, és ez az egész nem lesz fontos. Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy el kell mondanom, de talán mégis. Columbo bólogatott.
- Rendben.
- A volt férjem havi tizenötezer dollár tartásdíjat fizet nekem. A megállapodás szerint abban az esetben, ha valamelyik vagy mindkét szülőm elhalálozik, és én örökölök valamit, ez a tartásdíj az örökségből befektetésre kerülő összeg arányában csökken. Mel – így hívják, Melvin Glassman – úgy hiszi, hogy eleget örökölök ahhoz, hogy a teljes tartásdíjtól el lehessen tekinteni a jövőben. Meg fog lepődni, mert egyáltalán nem örököltem annyit, hogy neki ne kelljen valamennyit továbbra is fizetnie. Ahogy mondtam már magának, az apámnak néhány lányt és szülőt kellett rendszeresen fizetnie.
- És ezzel mit akar mondani?
- Hogy talán Mel tette, hogy megspóroljon magának évi száznyolcvanezer dollárt. Nem tudom, hogy ő volt-e, de annyit biztosan tudok, hogy az a fajta férfi, aki képes rá.
- Értem. Nos... sok mindent mondott, amin bizony még hosszan el kell gondolkodnom. Jobb is, ha megyek.
- Ha esetleg újra beszélni akarna az anyámmal itt vagy nála, mondjuk hétfőn, csak hívjon fel.
- Rendben, így lesz.
- Columbo felkelt, és az ajtó felé indult.
- Köszönöm, hogy szakított rám időt. Tudom, milyen nehéz ilyenkor egy gyilkossági nyomozóval beszélgetni.
- Victoria felállt, és kikísérte a hadnagyot.
- Nagyon elegáns itt minden. Nos, gondolom, ilyen elegáns környezetben nőtt fel csodás művészeti alkotások és minden egyéb között. És valójában ez egy újabb kérdést vet fel, Mrs. Glassman.
- Hívjon Victoriának, hadnagy. Ahogy mindenki más. Én sem Mrs. Glassmanként gondolok már magamra.
- Oké. Ahogy a szép festményekről beszéltem, eszembe jutott még valami. Van itt néhány apró ellentmondás, néhány dolog, ami egyszerően nem megy ki a fejemből. Ööö... azt mondta, hogy az édesapjának pénzügyi gondjai voltak. Úgy értem, azt mondta, hogy nehezen tudta kifizetni azt az évi harminchatezer dollárt.
- Pontosan.
- De ott voltak a falán ezek a roppant értékes képek; nos, csak az négy-ötmilliót ér, amelyik eltűnt, és feltehetően a megmaradt két továbbiért még ennél is többet adnának. Hogyan, hogyan lehettek akkor pénzügyi gondjai?
- Vicky megcsóválta a fejét.
- Nem tudom pontosan. Talán nem tudott megválni ezektől a képektől. És talán horribilis adót kellett volna fizetnie az eladáskor. Persze, tudja, hosszú évekkal ezelőtt vette őket. Az árak nem voltak olyan magasak, amikor hozzájuk jutott. A műtárgyak árai eléggé elszabadultak az utóbbi években.
- Ó, igen. Ez valóban megmagyarázza. Én is azt hiszem. Nagyon zavart volna, ha erre nem

találok valamiféle magyarázatot. Köszönöm.

TIZEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 15., SZOMBAT-DÉLUTÁN 13:00

Grant Kellogg sietős volt, kiváltképp a médiával való találkozója idején. Jól tudta, hogy a tévécsatornák meg fogják szakítani műsorukat a sajtótájékoztató idején, ezért az elvárható gesztus volt, hogy ne csússzon el a meghirdetett időponthoz képest. Kiváló kapcsolatot ápolt a sajtóval, ami nagyon sok előnyt jelentett a számára – ezért kiemelt figyelemmel és pontossággal tartozott az újságíróknak.

Nagyon sok ügyvéd és bíró nem szerette ezt a felhajtást, pedig a nyilvánosság a büntetőügyi védelem számára elengedhetetlen – különösen akkor, ha egy hírességről van szó. Az ügyészség megkapja a maga nyilvánosságát. Egyedül annyi volt a problémájuk, hogy nem volt a csapatban senki, aki felért volna Grant Kellogg ezen területen szerzett rutinjával.

Az ügyvéd a Hyatt Wilshire Hotel egyik konferenciatermébe hirdette meg a tájékoztatót.

Mikor belépett a terembe, több mint ötven riporter üldögélt már az összecuszkható székeken, szemben azzal a zöld terítés asztallal, amelynél neki kell majd beszélnie. Hat tévékamera bámulta az asztalt. Nyolc mikrofon hallgatózott kis csoportba verődve a pulpituson. Néhány újságíró tenyérnyi diktafont emelt a magasba, és az ügyvéd felé tartotta.

– Jó napot kívánok, hölgyeim és uraim! – kezdte Kellogg. – Köszönöm, hogy eljöttek.

Kedvesen mosolygott. Jól tudta, hogy ebben nagyon tehetséges. Egy jó szabású, dupla soros szürke öltönyt viselt világoskék inggel és tengerészcsíkos nyakkendővel. Lágyan bepúderezte az arcát, mielőtt a kamerák elé lépett, így nem csillogott az arca a lámpák fényében.

– Ma reggel egy újabb másfél órát töltöttem el Erika Björlinggel a börtönben. El kell, hogy mondjam, milyen nehéz számára szembenézni azzal a helyzettel, hogy elzárták, és gyilkossággal vádolják, de azt is el kell mondanom, hogy bátran szembenéz a megpróbáltatásokkal. Erős nő... Beszéltünk arról a közleményről is, amelyet most megosztok önökkel. Egyetértettünk abban, hogy a most elmondottakat nekünk kell nyilvánosságra hoznunk nem pedig az ügyészségnek vagy a rendőrségnek.

Grant egy pillanatra szünetet tartott.

– Bizonyosan emlékeznek rá, hogy Miss Miss Björling hat évvel ezelőtt micsoda szörnyű tragédián ment keresztül, amikor lányát, az akkor tizennégy éves Tammyt elrabolták és meggyilkolták. Tim Wylie volt az édesapja Tammy Björlingnek. Ez tény, amelyet magam is igazolhatok, hiszen én képviseltem Miss Björlinget a gyermektartás megfizetése kapcsán folytatott egyeztetéseken. Nincsen semmi kétség efelől. Jelenleg is a birtokomban van egy írásos nyilatkozat, amelyben Tim Wylie elismeri apaságát.

Grant újabb szünetet tartott. Néhányan levegő után kapkodtak a teremben. Mások egymás között kezdtek el sutyorogni.

– Idén februárban, azt hiszem, akkor, Erika több névtelen telefonhívást is kapott egy férfitől, aki azt állította, hogy Tim Wylie rabolta el és gyilkolta meg Tammyt. Az ismeretlen azt állította, hogy tízezer dollárt kapott Wylie-től, hogy rejtse el a holttestet. Ezek a hívások mély sokként érték Miss Björlinget. Volt azonban bennük valami, hiszen Tim Wylie-nak a lánya halála után már nem kellett tovább – még tizenegy évig, Tammy huszonöt éves koráig – évente harminchatezer dollárnyi gyermektartást fizetnie. Ez, ha úgy tetszik, a következő tizenegy évben mintegy négyszázezer dollár megtakarítást jelentett a számára. Minden egyes alkalommal ezek a telefonhívások erős hatást gyakoroltak Miss Björling lelkivilágára, és erősen megzavarták. Ezt követően írt Erika egy levelet Tim Wylie-nak, amelyben a lányuk meggyilkolásával vádolja meg, és burkoltan megfenyegeti. Úgy tűnik, hogy Wylie megőrizte ezt a levelet, amelyet a halála estéjén találtak meg a nyomozók nála. Ezen levél alapján gyanúsították meg a védencemet.

Grant a kikészített pohár vízáért nyúlt, és ivott egy kortyot.

– Az a tény, hogy egy körülbelül négyötmillió dollár értékű műtárgy is eltűnt azon az estén, úgy tűnik, elkerülte a rendőrség figyelmét. – Kellogg megállt egy pillanatra. – Ha van kérdésük, igyekszem megválaszolni őket.

– Mindez azt jelenti, hogy a védekezés során elmezavarra fognak hivatkozni?

– Egyáltalán nem. Miss Björling nem ölte meg Tim Wylie-t, és nem terjeszték be egyetlen olyan beadványt sem, ami ennek ellenkezőjét állítaná. Ugyanezen okból vádalkunak sincsen értelme. Egyetlen megoldást tartunk csak elképzelhetőnek: a felmentést.

– Mit tud még elmondani a Tim Wylie-val való romantikus kapcsolatáról?

Grant elmosolyodott.

– Mindössze huszonkét éves volt, és éppen ekkor kezdte felfedezni őt a showbusiness. Tim ebben az időben már világszerte ünnepeelt filmszínész volt. Jóképű, kellemes és tapasztalt férfi... Tammy a Wylie-ház nappalijában fogant, miközben a feleség épp bridzs-partin volt. Tim próbált kibújni a felelősség alól, de Miss Björling felfogadott ügyvédjének sikerült egy mindenki számára kielégítő megállapodást kötnie.

Egy magas, vékony nő állt fel a hallgatóság soraiban.

– Cáfolja azt a tényt, Mr. Kellogg, hogy maga is intim viszonyt ápolt Erikával?

Grant biccentett.

– Utána. Csak futólag.

– És mások?

– Nem tudom. De nem számít, hány szeretője volt, és hogy kik voltak azok, mindez még nem teszi egy gyilkosság elkövetőjévé, nem igaz?

2.

DÉLUTÁN 14:11

Carol Davidson őrmester jól ismerte Columbót. Tudta, ha találkozni akar vele, felesleges kis üzenetet hagynia az íróasztalán. A hadnagy ugyanis, amikor csak lehetett, került az irodát, és ha, ne adj' isten, egyszer-egyszer benézett, akkor sem olvasta el a rendetlen kis halmokban sorakozó utasításokat és emlékeztető cetliket.

Ha fel akarta hívni a figyelmét, valami mást kellett tennie. Davidson ezért az üzenetét rágöngyölytette és ráragasztotta a szivarjára.

Columbo mosolygott.

– Uhh... – mondta maga elé. – Valaki apa lett közületek, fiúk?

Kihajtogatta az üzenetet és elolvasta:

Találtam valami érdekeset. Keressen meg, amint lehet.

Carol

Davidson irodája a helyszínelőknél volt. Columbo magához vett két pohár kávé, és átsétált a részlegre. Most az egyszer nem viselte a hírhedt ballonkabátját. Ott maradt a székére dobva.

– Hello, kicsi. Mi a helyzet? – Megjöttek az ujjlenyomat eredmények a

Björling-féle levélről, amit Wylie házában találtunk. Nincsen rajta egy ujjlenyomat sem.

Semmi. Senkié. Még Wylie-é sem.

– Nos... papír. Nem a legjobb felület az ujjlenyomatokhoz.

Carol Davidson kis tejjel és cukorral itta a kávé, de most elvette Columbótól az üres feketét, és belekortyolt. Valami oknál fogva a Los Angeles-i rendőrségen kapható kávé volt a legborzalmasabb a városban. Még a halottkémekek is jobbat főztek. De valahogy ez is megfelelt az egyenruhásoknak. Ennyit a detektívekről...

– Még piszkot, szennyeződést sem találtunk – mondta a nő.

Columbo összehúzta a szemöldökét.

– Na, ez aztán különös, nemde?

- Én is annak nevezném. Columbo kortyolt egy kis kávé.
  - Emlékszem, hogy hagytak az asztalomon egy jelentést mindenről, amit a helyszínelők a Wylie-házban találtak. Biztos vagyok abban is, hogy mindenképpen elolvastatják velem, ha lett volna benne valami különleges.
  - Valóban. Ismerem már, hogyan dolgozik, Columbo.
A hadnagy elmosolyodott.
  - Nos, igen. Nem mindig az előírásoknak megfelelően. De én ilyen vagyok. Mindegy is...
  - Igaza van, nem volt abban a jelentésben semmi olyan, ami megoldaná ezt az ügyet. Csak Wylie ujjlenyomatait találtuk meg a poharakon. Az alkohol koncentrációjának vizsgálata pedig azt mutatja, hogy a skót whisky-ben és a bourbonban is elolvadt néhány jégkocka.
  - Betörök... – csóválta a fejét Columbo. – Miért két italt töltött ki? És miért nem itták meg? Mert ismerte a gyilkosát. Kitöltött egy italt a tettesnek vagy a tetteseknek, és még azelőtt megölték, hogy megitták volna.
  - Van még valami, amit tehetek önért?
  - Ööö... a levelet golyóstollal írták. Kíváncsi lennék, hogy a labor meg tudná-e állapítani: milyen régen. Úgy értem, a golyóstollban lévő tinta állaga egy idő után megváltozik a papíron, nem? Mr. Kellogg, Miss Björling védőügyvédje azt mondta, hogy a levél két hónappal ezelőtt készült. Érdekes lenne ugye –, ha kiderülne, hogy a tinta alig egy héttel ezelőtt került a papírra.
  - Utánanézek.
  - Köszönöm. És legközelebbre már a nevét is megjegyzem.
  - Arra is emlékezni fog, hogy kicsi tejjel és cukorral szeretem a kávé.
- Columbo vigyorgott.
- Tárolva!

3. DÉLUTÁN 15:08

Grant Kellogg egyedül volt az irodájában. Lila csak három óráig volt bent, miután az ügyvéd emlékeztette rá, hogy szombat délután van, és szépen hazaküldte. Amint a lány elment, Kellogg bezárta az ajtót, nehogy valaki tanúja legyen a telefonhívásának. Mondjuk fültanúja. A 914-es körzethívót tárcsázta. Harry Gottsman a New York-i Scarsdale-ben lakott.

- Hello. Mr. Gottsman ott van? Grant Kellogg keresi Los Angelesből.
- Az ügyvéd hallotta, ahogy a nő emlékezteti a férjét, hogy ma este a városban vacsoráznak, és húsz perc múlva indulniuk kell.
- Grant? Hé, már megint hogy kifogtad az ügyet!
  - Már megint? Figyelj, ne haragudj, hogy nem szóltam vissza neked korábban, de ezek a hiénák állandóan a sarkamban vannak. Láttam a csajodat ma a sajtótájékoztatón.
  - Címlapsztori, az biztos.
  - Remek. Hallgass ide, Harry. Mi ketten mindig tudtunk bizalmasan beszélni egymással, igaz?
  - Hogyne. Újságírói etika, ügyvédi etika.
  - Oké. Van egy infóm a számodra, de nem fedheted fel a forrásodat.
  - Hallgatlak.
  - Három mérföldre Wylie házától van egy motel, úgy hívják, King's Court. Az éjszakai portás egy fiatal srác, Dave Logannek hívják. Azt állítja, hogy a gyilkosság estéjén Erika bejelentkezett hozzájuk olyan hét óra körül, és csak másfél órával később ment el. Mindez persze azt jelenti, hogy a Wylie-ház környékén volt aznap este a kérdéses időpontban. Tanúskodni fog, abban biztos vagyok, és azt gondolom: fontos tanú lesz. Ha egy picit megkened, bizonyosan ad nektek egy exkluzív interjút.
- Harry Gottsman kuncogott.
- És az a szemtanú, aki pénzt kér a sztoriért, máris kevésbé hiteles szemtanú. Hm? Igazam

van?

– Pontosán. Azt hiszem, ez kellően lehúzza ahhoz, hogy szinte egyáltalán ne használják fel az eljárás folyamán.

– Grant, ha bajba kerülök... Hallgass ide. Mit szólnál egy interjúhoz Erikával?

– Jézusom, Harry. Arra versenytárgyalást kell kiírnom. De neked is leesik majd valami. Számíthatsz rá. Ha mégis valaki másé lesz az első interjú, akkor is lesz számodra néhány forró háttér-információm. Ahogy manapság mennek a dolgok, az interjúért bizonyára valamelyik tévé ajánlja majd a legtöbbet. De mindez azon múlik, hogy ki mit ajánl.

– Nincs róla néhány jó fotód? Úgy értem, valami pucér vagy félmeztelen. Ilyesmi. Azokért jó pénzt tudnék ajánlani. Azokkal a tévések nem tudnak mit kezdeni, de mi lehozzuk, az rohadt biztos.

– Nem lennék meglepve, ha készültek volna róla hasonlók. Kicsit hajlamos a szerénységre, de majd megkérdezem neked.

– Azokat megvenném. Jó pénzért. Biztos vannak ilyen felvételei. Modellként kezdte, nem igaz?

– Előbb hagyd, hogy utánakérdezzek.

– Oké, Grant. Addig is berántom a te kis szemtanúdat. Majd keressük egymást.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 16., VASÁRNAP – REGGEL 07:08

Kutya egyik kedvenc időtöltése a gazdival való tengerparti hancúrozás volt, különösen a reggeli órákban. Ilyenkor alig volt néhány ember a fövényen, s kutya ilyenkor próbálta megtanítani a gazdit az alapokra. Megmutatta például, hogyan kell megkergetni a sirályokat. Vagy hogyan kell elkapni és a fogunk között cipelni a kalimpáló rákokat anélkül, hogy megcsípnének. Annak a technikája, hogy hogyan lehet megkergetni a hullámokat, már kicsit bonyolultabb volt. Pontosán ki kellett fürkészní őket, és a megfelelő pillanatban odarohanni, majd jól megugatni. Visszarohanni azonban nagyon precízen kell, mert ha az ember (vagy a kutya) nem időben kezd el hátrálni, úgy a víz magával ragadja, és a homokos partra görgeti. Bár, amennyiben utóbbi történik, akkor sincs baj. Legalább mód van annak bemutatására, hogy miként lehet sós vizes fürdő után megszáritkozni. Minél közelebb kell menni a gazdához hogy jól lássa, mit is csinálunk –, és megrázni a bundát, hogy a víz leperegjen róla.

A lecke azonban a gazdit most kevésbé érdekelte. A szélfúttá ballonkabátos férfi, kezében egy szivarcsomával, üresfejűen nézte, ahogyan rendületlenül rohant a sirályok után – a gazdi meg egyszer sem követte. Még csak egy rákot sem kapott a fogai közé. Kerülte a habokat is, mintha attól félt volna, hogy vizes lesz. A probléma az volt, hogy egyáltalán nem figyelt.

Kutya végül letett arról, hogy a gazdinak bármit is megtanítsa.

Ahogy Columbo is letett már arról, hogy kutyának bármit megtanítsa. Gyakran mondogatta, hogy kutya minden olyat tud, amit egy kutyának tudnia kell, ha Columbóéknál lakik. Tudta például, hogyan kell vízbe fojtani a bolháit a szomszéd medencéjében. Tudta, hogyan kell vakarózni. Tudta, hogyan kell lustálkodni.

Egy fontos ismeret kutyáról: mindig feltöltötte az ember lelkét, de sohasem zavarta meg a gondolatait.

Columbo elpöckölte a szivarvéget. Elővett egy kemény tojást a kabátja zsebéből, meghámozta, és majszolni kezdte. Milyen jó lett volna, ha lett volna hozzá egy kis só. Milyen jó lett volna, ha lett volna hozzá egy csésze kávé. De nem lehet meg mindig minden.

A hadnagy gondolatai egymást érték: Erika Björling levele és annak ellentmondásai, hogy pontosan mikor is hagyta el a házát csütörtök este; vagy a hotelportás magabiztos nyilatkozata, miszerint Erikát látta a Wylie-háztól három mérföldre lévő szállodában, épp abban az időben, amikor a férfit lelőtték. A másik oldalról pedig hova lett a milliókat érő Van

Gogh? És miért hagytak ott két másik vagyont érő festményt?

Talán a legjobb, ha a tényekre és az ellentmondásokra fókuszál. Azt is tette. De általában így mentek a dolgok. Az egyik dolog vezet a másikhoz, az ember pedig igyekszik követni őket. Néha egy ügy magától is megoldódik, a nyomozónak pedig csupán az a dolga, hogy végighalad az úton.

– Mondja, milyen kutya ez?

Columbo felocsúdott mély gondolataiból, amikor egy gyönyörű fiatal lány épp azt akarta megtudni, hogy kutya milyen kutya is valójában. Az ilyen formás lányok miatt költözött egykoron Columbo nagybátyja Kaliforniába, és csábította át a hadnagyot is New Yorkból. Egy kaliforniai lány: napszókította haj, napbarnította bőr, nyitott frottírköpeny, ami azért eleget enged láttatni az apró piros kis bikiniből.

– Ő egy bassethound. Leginkább.

– Mintha két számmal nagyobb lenne rá a bőre.

– Nem lennék meglepve – mondta Columbo.

– Mit csinál most?

– Megpróbálja visszakergetni a hullámokat a tengerbe. Tudja, hogy nem akarok vizes lenni, ezért megpróbálja távol tartani tőlem a hullámokat. Soha nem adja fel. Ó, vigyáz rám. Azt hiszi, hogy szeretnék egy sirályt, ezért megpróbál nekem elkapni egyet. De még soha nem sikerült neki. De rákot kétszer vagy háromszor hozott nekem. Vagy a rákok hozták el nekem kutyát. Szabályosan le kellett feszítenem őket róla.

A lány oldalra hajtotta a fejét, és érdeklődően nézett Columbóra.

– Nem láttam már magát a tévében? – Attól tartok, igen.

– Igen... igen! Az Erika Björling-ügy. Maga az a... hadnagy...ööö...

– Columbo.

– Úgy van! Hé! Tényleg ő tette? Columbo magasra húzta a szemöldökét, szája két sarka pedig lekókad.

– Talán igen. Erről majd a bíróságnak kell döntenie.

– Hát... hé! Izé, tudja, maga és a kutyája a legérdekesebb itt ma reggel a parton.

– Ööö... Hát, ööö... köszönöm.

2.

DÉLUTÁN 14:11

Columbo a ravatalozókápolna mögött várakozott a füves részen, néhány fa takarásában. Columbo aznapra egy sötétszürke öltönyt választott magának, a ballont pedig a kocsiban hagyta.

– Columbo...

– Adrienne. Gondoltam, hogy itt lesz. Az olyan híres riporterek, mint maga, mind bent vannak.

– Teszek én a többiekre. Bent végig kell hallgatnom a dicshimnuszokat.

– Azokat hallhatja itt kint is – mondta Columbo, majd a kápolna falán lévő hangszórók felé biccentett.

Adrienne a temetéshez öltözött: fekete ruha, fehér kesztyű, kis fekete kalap fátyollal, ami épphogy a homlokáig ért.

– Hol van Dan?

– Nem ott – mondta a lány, látva, hogy Columbo a jobb helyekért egymást taposó riportereket és operatőröket figyelte.

– Bent van a városban. A központban.

– Épp a riportját írja? Adrienne elmosolyodott.

– Columbo... Dan nem tudósít. Ő nem riporter. Ő egy műsorvezető. Az a dolga, hogy jól nézzen ki és szépen beszéljen.

- Ezeket nagyon tudja, rendben. Adrienne megszorongatta Columbo karját.
- Ez az, amiért szeretem őt, azt hiszem.
- Jó indok – mondta Columbo.

A lány a ravatalhoz érkező limuzinokra lett figyelmes.

- Mindenki itt van, aki számít. Ezt az egyet Hollywood nagyon tudja: hogyan csináljanak fellépést egy temetésből.

A sofőr vezette kocsik egymás után álltak meg. Vendégek ki. A kamerák pedig végigkísérték őket a kápolna bejáratáig.

- Mintha csak az Oscar-díj-kiosztó lenne – mondta Adrienne.
- Kivéve a ruhákat.

Semmi feltűnősködés. Tim Wylie halála, még ha gyilkosság is volt, mindenkit arra figyelmeztet: milyen halandó is az ember. A férfiak sápadtnak és őszintén megviseltnek látszottak.

Megérkezett a halottaskocsi. Tim Wylie katonai szolgálatainak elismeréseként a koporsót egy zászló takarta, amelyet egyenruhás katonák kísértek. Más katonák, nők és férfiak, tiszteletbeli őrseget álltak.

Amint a koporsó elért a kápolnához, egy limuzin gurult be az épülethez, benne Faye Wylie-val. Az özvegy lassan sétált a kápolna bejáratáig, az úton a lánya kísérte végig.

- Maga miért van itt? – kérdezte Adrienne a nyomozót.

– Meg lenne lepve, ha tudná, hogy a gyilkosok milyen gyakran bukkannak fel az áldozataik temetésén. Csak nézi az embereket, akik állnak a koporsó mellett, és azt kérdezi magától, ez az ember meg mit keres itt. Persze ez nem annyira működik egy híresség temetésén.

Adrienne körbenézett.

– Egy csomó hivatásos gyászolót látok. Látja azt a nőt abban a lila ruhában? Örülten fog sírni, össze fog esni, és majd lesz, aki felsegíti. Kap néhány italt, esetleg ebédet. Amikor a gyászmenet elindul, el fog ájulni. Aztán elmondja az embereknek, hogy a régi szép időkben milyen jól ismerte az elhunytat. És hinni fognak neki. Aztán azok meg évekig mesélik majd, hogyan segítettek annak a nőnek, aki Tim Wylie első szerelme volt.

- Az átlagember még hisz a tündérmesékben – mondta Columbo.

– Még mindig meg van róla győződve, hogy Erika Björling tette?

– Egymás között, Adrienne, szigorúan egymás között: nem vagyok meggyőződve róla.

A bizonyíték ellene szól, de ez így túl egyértelmű lenne.

- Elég erős bizonyíték az a levél, amit Wylie-nak írt, ugye?

Columbo bólintott.

– Elég furcsa, hogy két hónapja a szekreter fiókjában őrizte. Nem gondolja, hogy inkább elrejtette volna, hogy a felesége ne találja meg? Én azt gondolom, hogy legszívesebben megsemmisítette volna.

– Nem a szekreterben volt.

– Az újságok ezt írták. Columbo megvonta a vállát.

– Nem tudom, honnan vették. Talán valaki így gondolta, a többiek meg mentek utána.

– Mi a helyzet a Van Goghgal?

– Van néhány jó minőségű felvételünk a Wylie-gyűjteményről. Megkérjük majd a lapokat, hogy hozzák le a fotókat, hátha valaki látta őket, és tud valamit.

– Columbo... -Hm?

– Meg szeretném nézni azt az albumot. Pontosabban szeretném megmutatni egy embernek. Hallott már professzor Ted Chichakról?

– Nem mondhatnám.

– Nos, beszélgettem vele a Van Gogh elrablójáról. Nincsen nála nagyobb szaktekintély Van Gogh művészetét illetően az országban. Azt hiszem, jó ötlet lenne, ha megmutatnánk neki ezeket a felvételeket.

Columbo ismét megvonta a vállát.

– Miért is ne?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 17., HÉTFŐ – REGGEL 09:11

Erika összegörnyedve ment. Az ember ösztönösen ilyen testtartást vesz fel, ha a kezeit a derekánál megbilincselik és megláncolják. Egyébként is fura járásmódja volt, a lábujjait kifelé tartotta. Először kellett életében lábbilincsekkel közlekednie, félt is attól, hogy a láncokban orra bukik.

A buszon lévő másik két nő ugyanígy ment, hasonló okokból. A másik négy különösebben látványos gond nélkül poroszkált végig a bírósági alagsoron. Számukra ez már rutinszerű volt. Az őt különszobába vitte Erikát, ahol megszabadította a láncaitól. Kis öltözőszoba volt, asztallal, székekkel, tükörrel. Egy bevásárlószatyorban volt némi ruha, hogy ne rabszerelésben jelenjen meg a bíróság előtt. Grant hozta el őket a házából. Mindent elhozott, amire megkérte: még hajkefét és egy tubus rúzsot is. Levetette kék kezeslábasát, felvette az új ruháit (fekete blézer, fekete térdig érő szoknya és fehér blúz), majd megfésülte a haját, kis rúzs, és újra embernek érezte magát.

Grant a bíróságon várt rá. Barátságosan fogadta, de nem túl bensőségesen – mintha nem lenne köztük semmi személyesebb kapcsolat. Megfogta a kezét, és kihúzott neki egy széket az ügyvédi asztalnál.

– Jó reggelt kívánok Amerika leghíresebb asszonyának – suttopta.

– Bárcsak feladhatnám ezt az egészet... – mondta rá. – Inkább dolgoznék félmeztelenül.

– Heti négyszázért? Már tárgyalásban vagyok egy tévéproducerrel, aki félmilliót adna egy börtöninterjúért.

– Nem tudom, hogy végig tudom-e csinálni.

– Végig kell csinálnod. Tim Wylie halott.

– Fogalmam sem volt róla, milyen lesz ez az egész.

– Túl vagy a nehezen. A sokk is elmúlik egyszer, megszokod. Hány védencem is volt, akik végigcsinálták már ezt? Ötven?

– Nem tudnál kihozni óvadék fejében?

– Nem. Két ok miatt. Először is, a gyilkosság vádjával bent lévőket nem engedik ki csak úgy. De ami ennél is fontosabb, ez hozza meg a nagy pénzt. A közérdeklődés és a szimpátia hamar a felére csökken, ha nem vagy rács mögött.

Erika szeme könnybe lábadt.

– Borzasztó egy hely, Grant. Tele borzasztó emberekkel.

– A bíró...

A teremszolga koppintott egyet a kalapáccsal, majd besétált Alicia Harding bírónő, és elfoglalta a bírói pulpítust. Magas, vékony nő volt fekete hajjal. Erika ridegnek látta. Rémisztőnek.

– Jó reggelt, ügyvéd úr – mondta a bíró hanyag arckifejezéssel, ami máris mutatta, hogy untatja az egész. – Jó reggelt, Miss Björling – biccentett a vádlott felé, majd az ügyészhez fordult. – Mr. Dunedin? Kezdhethük az eljárást?

Charles Dunedin felállt: egy amolyan pufi fiatalember volt háromrészes kék öltönyben.

– Készen állunk, tisztelt bírónő. A tisztelt bíróság előtt egy gyilkossági ügyet kívánunk kivizsgálni. Be fogjuk bizonyítani, hogy a vádlott, Miss Erika Björling lelőtte és meggyilkolta Leonard DeMollt, ismertebb nevén Tim Wylie-t. Olyan egyértelmű bizonyíték van a birtokunkban, amely alapján az eljárás lefolytatását kérjük, és a vádat fenntartjuk Miss Björling ellen.

– Mr. Kellogg, kész a védenca nyilatkozatot tenni?

Grant felállt, és mutatta Erikának, hogy álljon mellé.

- Készen áll, tisztelt bírónő.
- Miss Björling, bűnösnek vagy ártatlannak vallja magát Leonard DeMoll, avagy Tim Wylie meggyilkolásának vádjában?
- Erikának torkán akadt a hang, és csak második próbálkozásra tudta kinyögni:
- Nem vagy bűnös.
- Mr. Kellogg, kívánnak-e előzetes meghallgatást kérni a bizonyíték elégségességét illetően, amely alapján vád alá helyezték Miss Björlinget?
- Grant jelezte Erikának, hogy leülhet.
- Bírónő, Miss Björling nem kíván élni az előzetes meghallgatás lehetőségével. Szintén lemondunk a nagyesküdtszékről, mert minél előbb le szeretnénk zárni ezt az ügyet, és azt szeretnénk, ha Miss Björlinget mielőbb kiengednék a börtönből. Hozzájárulunk a tanúk meghallgatásához és a bizonyítékok bemutatásához, amelyekkel kapcsolatban bizonyára mi is teszünk majd indítványokat.
- Gondolom, az ügyészség nem járul hozzá, hogy a folyamatban lévő ügyben bármiféle óvadék ellenében a vádlott szabadlábon védekezhessen.
- Így van, bírónő – mondta Dunedin.
- Miss Björling, ön az eljárás ideje alatt a Sybil Brand Intézetben marad vizsgálati fogságban. Legkevesebb százhusz napon belül sor kerül a tárgyalásra. Miután az előzetes meghallgatásról lemondtak, így az ügy átkerül a felsőfokú bírósághoz.
- A bíróság visszavonult, Erikát pedig újra bevitték az öltözőbe, ahol vissza kellett vennie az uniformisát. Egy átmeneti zárkába tették, mert a busz délig nem ment vissza a Sybil Brandbe. Most először olyan közös cellába került, ahol tucatnyi más vádlottal kellett egy légtérben lennie.
- Remélem, tudja, milyen szerencsés, hölgyem – mondta neki egy komor fekete asszony.
- Szerencsés?
- Hogy olyan ügyvédje van, amilyen. Én már úton vagyok befelé. De maga egyszerűen kísétál majd.

2.

DÉLUTÁN 10:35

Ted Chichak professzor szőkés-vöröses hajú férfi volt, közepes testalkattal, és kiköpött úgy nézett ki, mint az ír filmsztár, Kenneth Branagh – csak kicsit “érettebb” kiadásban.

Columbo és Adrienne az egyetemi irodájában találkozott vele.

A professzor átlapozta az albumot, amit Columbo kapott Victoria Glassmantól. Megrázta a fejét. Aztán nevetésben tört ki.

– Nevetséges! Még soha nem volt abban a házban egy művészetekben jártas ember, aki megnézte ezt a gyűjteményt?

– Hát, biztos nem rám gondol, professzor – mondta Columbo. – Minden, amit a művészetről tudok, pusztán annyi, hogy melyik képeket szeretem. De miért mondta, hogy nevetséges?

Chichak professzor egy pillanatig figyelte a két vendégét, majd azt mondta:

– Megmondom. Ugorjunk be a Getty Múzeumba. Nem akarom, hogy csak az én véleményemre hagyatkozzanak, ezért megmutatom maguknak a tényeket.

A parkolóban a professzor megbámulta Columbo öreg Peugeot-ját.

– Menjünk inkább az enyémmel, úgyis én tudom az utat.

A Getty Múzeumban rögtön abba a galériába vezette őket, amelyikre előzetesen gondolt. Rámutatott az egyik falon lévő vászonra, majd az albumban lévő képre.

– Henri de Toulouse-Lautrec. Entrer en danse. Kölcsönben van a New York-i Modern Művészetek Múzeumából. A festmény. A fotó. Ugyanaz, mi? Majdnem ugyanaz. A festmény eredeti. A fotó pedig egy hamisítványról készült. Adrienne vett egy mély levegőt.

– Talán Toulouse-Lautrec több ilyen festményt készített.

– Igen. És talán Van Gogh is egynél többször festette meg a Printemps du ver-ger-t. És talán Picasso is egynél többször festette meg a Harlequins nus-t. És itt van egy Roualt. Talán ezek a festők készítették hasonló nevet viselő képeket. De nem ők. Picasso például több verziót is festett a Sal-timbanques-ből, de mindig különbözőeket. Ez pedig megegyezik azzal, ami a párizsi Picasso Múzeumban van kiállítva. A Printemps du verger pedig a londoni Taté Múzeumban lóg.

Chichak professzor becsukta az albumot.

– Van ebben néhány olyan kép, amelyet nem tudok most helyben beazonosítani, de azt bizonyosan állíthatom, hogy az egész gyűjtemény hamis!

– Dollármilliók... – mormolta Columbo. A professzor odaadta az albumot Adriennének.

– Az egész kollekció, ami a fényképeken látszik, nem érhet többet tízezer dollárnál.

Megvonta a vállát.

– Az ügyes hamisítványok érnek azért valamennyit. Ezer dollár darabonként nem elképzelhetetlen.

A professzor újra az albumért nyúlt, és kinyitotta.

– De ezek közül van, ami ráadásul még csak nem is ügyes hamisítvány. Hát tényleg nem látta senki korábban ezt a gyűjteményt?

Adrienne vigyorgott.

– Nagyon sok magasan képzett ember van a filmiparban – mondta. – Nyilvánvalóan egyikük sem járt Wylie házában. Vagy azok, akik látták a gyűjteményét, voltak olyan udvariasak, hogy nem szóltak neki. Szemlátomást nem tudott róla.

Columbo megrázta a fejét.

– Attól tartok, ez így nem teljesen igaz. A képek nem voltak biztosítva. Nem akarta, hogy becsüsek is megnézzék őket...

– Ebben is, ahogy sok minden másban – mondta Adrienne –, a néhai Tim Wylie nem volt más, mint egy egyszerű szélhámos.

3. DÉLUTÁN 12:47

Columbo lifttel ment fel a Hatodik utca egyik épületének negyedik emeletére. Lassú volt és zakatoló hangot adott ki, a padlóján térdig ért a cigarettacsikk, de legalább működött. A hadnagy becsöngetett a 4B lakásba, de a csengő nem szólalt meg, így bekopogott.

Egy púpos, kicsi, nyolcvannál is többnek látszó férfi nyitott neki ajtót, és vastag szemüvegén át végigmérte a nyomozót. Khakiszínű nadrágot és egy fehér pólót viselt.

– Mr. Johnson? Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől, gyilkossági csoport.

– Jó későn jött. Azt gondolta, hogy itthon fogok maradni és várni magát? Mázlija van, hogy már befejeztem az ebédemet. Evés közben nem engedtem volna be.

Az öregember ellépett az ajtótól, és biccentett Columbónak, hogy menjen be a kicsi, rendetlen lakásba. A nappalit egy óriás íróasztal uralta, rajta minden olyan kellékkel, ami egy íróhoz tartozik: egy hatalmas, öreg Underwood írógép, két csomag papír, egy kazal, rendetlen gépelt kézirat, egy bögre tele tollakkal, ceruzákkal és javítóval, valamint egy nagy barna, kerek hamutartó csordultig cigarettacsikkal.

Jay Johnson mindezek mögé ült le egy kopott fotelbe, majd kibányászott egy majdnem végigégett, de még parázsló cigarettavéget a hamu közül.

– Elnézését kérem, hogy feltartom, Mr. Johnson.

– Fenébe magával. Akárhogy is, egyáltalán nem zavar. Minden, ami ellenem szól, csak néhány levél, amit annak a szarházinak írtam. Soha nem fognak ezek alapján elítélni. Üljön le. Az a szék ott, az nem fogja zavarni az ülepét.

– Maga nem kimondottan megfelelő gyanúsított, uram. Ezért is nem jöttem korábban.

– Nem elég megfelelő gyanúsított? Mi a fene? Azt reméltem, hogy letartóztat, bilincsbe ver, elvisz és dutyiba zár, majd megsütöget. Ezek a dolgok rám már cseppet sincsenek hatással.

Végigcsináltam én ezt már egyszer, tudja, negyven évvel ezelőtt.

– Nem jelent meg a kongresszus előtt, és ez bűncselekménynek számított – mondta Columbo.

– Úgy van. Ma már le se tojja senki a kongresszust, de én még börtönbe mentem érte. Aztán megfosztottak a kenyérkereseti lehetőségetemtől is. Feketelistára kerültem. Ez a forgatókönyv, ez itt most az írógépből, ezt tízmilliók fogják látni majd a televízióban, de a végfőcímben más nevét írják majd ki az enyém helyett. Még mindig fekete seggű vagyok.

Jay Johnson mélyet szívott a cigarettájába, végigégetve a benne lévő maradék dohányt is. Majd a csikket a hamutálba dobta.

– Néhány fenyegető levelet írt Mr. Wylie-nak.

– Ellopta az egyik sztorimat, ezért. Ő egy milliomos volt, én meg itt élek a mocsokban, és még ő lop tőlem! Hát... Persze ebben semmi új nincs. A gazdag lop a szegénytől, így lesznek gazdagok.

– Ismerte egyáltalán?

– Lent? Már hogyan ismertem volna. Egy hazug volt, egy szélhámos.

Columbo kivett egy szivart a kabátja zsebéből.

– Van gyufája?

Johnson adott neki egy dobozzal, a hadnagy rágyújtott.

– Hazug és szélhámos, mondták már ezt mások is. Nos, jobb, ha megyek is. Sajnálom, hogy megzavartam a munkájában.

– Bárcsak többen tennék.

– Maga nem gyanúsított, Mr. Johnson.

– Ó, csalódott vagyok. Biztos mókás lett volna.

Columbo felállt. De egy pillanatra megállt, összeráncolta a szemöldökét, és nem ment tovább az ajtó felé.

– Ismerte Mr. Wylie-t azelőtt is, mielőtt maga feketelistára került?

Johnson bólintott.

– Hadnagy! Tudni akarja? Tényleg tudni akarja?

Az öreg elővett egy füstszűrő nélküli, úgynevezett talpas Camelt, és meggyújtotta.

– Van ideje végighallgatni? Én iszom egy gint. Hát maga?

– Szolgálatban vagyok, uram.

Kitölteni egy gint egy pillanat műve volt, az üveg és a pohár kéznél volt. Johnson nem törődött a jéggel, csak úgy tisztán.

– Tudja, mióta vagyok én már Hollywoodban? Az első kéziratomat még 1936-ban adtam el a Metro-Goldwyn-Mayernek. Amikor Leonard DeMoll– Tim Wylie – felbukkant 1939-ben, én voltam az egyik legmenőbb pali a városban. Még nála is menőbb voltam. Nem találkoztam vele egészen 1941-ig, amikor főszerepet kapott egy általam írt filmben. De ismertük egymást. Ivócimborák voltunk. Aztán feleségül vette Faye-t, de Tim már akkor... tudja. Az tény, hogy a katonai múltját senki sem veheti el tőle. Megtette, amit kellett. Talán többet is. Amikor visszajött a háborúból 1946-ban, azt gondolta, hogy majd háborús hősokeket fog játszani, mint Audrie Murphy meg a többi srác. Johnson megrázta a fejét.

– Én voltam az, aki azt ajánlotta: játsszon westernekben. “Mi? Vadnyugati mozik? Nem nekem való” – mondta. De végül belement, és én írtam neki a legjobb szerepeket. Amikor viszont én kerültem bajba, meg sem akart ismerni. Ez volt Len. Ez volt Tim Wylie. Orson Welles még mindig ismer. Spencer Tracy még mindig a barátom. De...

Megint megcsóválta a fejét.

– Len nem akart szóba állni velem. Az a személtáda azt mondta, hogy nem ismer engem.

– Uram, tud bármit a gyilkosságról? Johnson bólintott.

– Tudom, hogy a városban száznál is több férfi és vagy ötven nő ünnepli, hogy meghalt.

– Ismeri Faye Wylie-t és Victoria Wylie Glassmant?

– Hadnagy! Tud maga egyáltalán bármit is? Annyi rossz házasságban eltöltött év alatt Faye

egyetlenegyszer lépett csak félre. Tudja, kivel?

– Kivel, Mr. Johnson?

– Velem, az isten szerelmére! Nem voltam én mindig nyolcvanéves balfék.

– És?

– Mit gondol? Én, a feketelistás író, épp kiszabadulva a börtönből, és úgy éltem, mint... most. Szeretett engem. Biztosan tudom. De nem akarta feladni mindazt, amilye volt. Semmiképpen.

– Erika Björling? Róla mit tud?

– Tudom, hogy az a szegény, szájalmas kislány nem ölhetette meg Lent. Igen, láttam a sztoriját a tévében, hogy azt hiszi, Len ölte meg Tammyt. Én két dolgot tudok: először is, Len nem ölte meg a lányát. Az a gyáva szarkupac még egy betörőt sem tudott volna lepuffantani.

Másodszor, szegény kicsi Erika nem ölhetette meg Lent.

Johnson megcsóválta a fejét.

– Akar tudni valamit, hadnagy? Faye tudott Erikáról. És tudott Tammyról. Sajnálta mindkettőjüket.

– Mit tud Mr. Wylie műtárgyairól?

– Csak azt, amit Faye mondott róla. Hogy hamisak. Hamisítványok. Len is szélhámos volt, a képei is azok voltak. Oké?

TIZENHARMADIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 17., HÉTFŐ – DÉLUTÁN 14:13

Columbo megállt és megigazította a nyakkendőjét, mielőtt még becsöngetett volna a North Perugia Way-i villába. Lenézett és megcsóválta a fejét. A vékonyabb fele hosszabb volt a vastagabb végénél. Már megint figyelmen kívül kötötte meg. Nos, már becsöngetett, úgyhogy túl késő levenni és újrakötni. Végül is a lényeg, hogy nincs rajta sem biliárdkréta, sem chili hagyta folt.

Victoria Wylie Glassman nyitott ajtót.

– Maga milyen gyors, hadnagy – mondta a nő határozottan. – Köszönöm. Anya és én ma délután is a medence mellett vagyunk.

Faye, aki a múltkor egy nyugágyban ült kék fürdőköpenyben, ma már egy selyemből készült fehér strandzsekit viselt, amely látni engedte napbarnított lábait. A rövidke kabát olykor bepillantást adott a szívárványkék színekben pompázó bikinire is. Anélkül, hogy Columbo kért volna, Vicky egy vodka gimlet töltött a hadnagynak: vodkát kis citromlével, porcukorral. A nő Columbo elé tette a poharat, majd mellé tolt egy tálcát, amelyen lazacfalatkák és krémsajt volt sós keksszel, nem bagettel.

– A kapitányságon majd csak megbocsátják magának.

– Biztos, asszonyom.

– Ugyan már. Hívjon Vickynek! Columbo Faye-hez fordult.

– Van valami, ami hamarosan a bulvárlapok címlapjára kerül, és gondoltam, beugrom elmondani, hogy inkább tőlem tudják meg, mint az újságokból. Szóval a helyzet az, hogy az ellopott Van Gogh egy egyszerű hamisítvány. Egy egyetemi professzor szerint, aki látta a vonatkozó fényképeket, a gyűjtemény többi darabja szintúgy.

– Honnan tudta megállapítani a fotókról? – kérdezte Vicky élesen.

– Onnan, hogy a Van Gogh-festmény eredetije egy londoni galériában van kiállítva. A Toulouse-Lautrec pedig a Getty Múzeumban. Láttam ma reggel. Pontosan ugyanaz volt, mint ami itt lóg a nappali falán.

– Úgy érti, hogy apát...

– Átverték? – vágott közbe Faye, majd megrázta a fejét. – Nem. Tudta, hogy azok csak másolatok. Milliódolláros értékű műtárgy? Lennek soha nem voltak milliói.

– Megpróbáljuk kideríteni, asszonyom, hogy a férje hol vásárolta őket.

– Minek? Már vagy húsz éve megvannak. A hamisítója valószínűleg már halott. Bizonyára

mindegyiket ugyanattól a szélhámostól vette. Még hozzá egy csapnivaló szélhámostól, ha a maguk professzora ilyen gyorsan lebuktatta.

– Ő csak azt tudta, hol vannak az eredeti képek.

– Azon gondolkodom, hogy az elmúlt évek alatt hány barátunkat csaptuk be ezekkel, és vajon hányan voltak azok, akik röhögtek rajta a háta mögött, és vagy baleknek, vagy szélhámosnak tartották...

Columbo kortyolt egyet a koktélból. Nem volt benne biztos, hogy tényleg volt benne vodka, de talán igen. Majd magához vett egy lazacfalatkát. Imádta az ilyen ételeket, és pontosan tisztában volt vele, hogy ez a savanyított hal milyen fenséges és milyen drága.

– Hazugok, bizonyára ezt gondolták rólunk -folytatta Faye. – Remélem, inkább ezt gondolták rólunk, mintsem, hogy szimpla balekok vagyunk. Len egy szélhámos volt. Mindenben, amit csinált. Egy csaló. És egy igazi kéjenc.

– Anya!

– Fogadd el, Vicky. Az apád egy szatír volt. Faye megvonta a vállát.

– Columbo hadnagy, a férjem rámászott volna az első szembejövő kecskére vagy birkára is, amikor huszonnégy órája nem jutott nőhöz. Úgy értem, mászott volna, amikor még fiatal volt. Nem vagyok benne biztos, hogy meddig volt aktív ezen a téren. Az elmúlt ötven évet színésznőcskékkel és színésznőcskéknek készülő lányakkal mulatta végig. Legtöbbjüknek a végén bizonyára fizetett is.

– Ez biztos nem így volt, anya.

– Mindenkinek a showbusinessben – úgy képzelem – volt valami tehetsége. Az olyan nagyok, mint Bette Davis, Katherine Hepburn, Spencer Tracy, Jimmy Stewart és Humphrey Bogart, igazi tehetségek voltak. Míg mások, mint Clark Gable, John Wayne vagy Rock Hudson, úgy tudták maguknak megnyerni a közönséget, hogy közben ügyesen titkolták: lószarnyi tehetségük sem volt az egészhez.

– Anya...! Faye folytatta.

– Joan Crawfordnak elég tehetsége volt ahhoz, hogy betörjön a showbusinessbe, és közben eltitkolja, hogy a karrierjét pucérfilmekben kezdte. Marilyn Monroe úgy lett sztár, hogy az összes útjába kerülő producerrel összefeküdt, ha arra volt szükség. Jimmy Dean pedig egyáltalán nem értett semmihez, csak ahhoz, hogy mérgesen belenézzen a kamerába, és úgy tegyen, mintha...

– Anya... Columbo hadnagynak nincs szüksége erre a hollywoodi kis történelemleckére.

– A férjemnek egy célja volt az életben: olyan lenni, mint Henry Fonda. Hogy elérje mindazt, amit Fondának sikerült. Hogy tiszteljék az emberek.

– Anya...

Könnyek potyogtak Faye arcára.

– Keressen egy sértett férjet, hadnagy.

– Tudna nevet mondani, asszonyom?

– Eva Cline – mondta Victoria egykedvűen. – A férje elvált tőle az apával való viszonya miatt. Faye sírásban tört ki.

– Egy apát keressen, Columbo hadnagy. Az elmúlt években nők helyett leginkább már csak a lányok érdekelték. A fiatal jobb.

– Hogyan tudta mindezt titokban tartani? -kérdezte Columbo.

– Lefizetett embereket – mondta Faye. – Volt még egy nagyobb vagyona tartalékban, ha...

Nos. Ezzel együtt volt egyfajta összekacsintás a médiával is. Vannak amolyan védett személyek, Len pedig közéjük tartozott. Még a bulvártévé sem bolygatta a nőügyeit.

– És más nők? Lányok?

– Sokan voltak. Ó, igen, nagyon sokan. Majd utánagondolunk. Készítettünk egy listát. Columbo felállt.

– Ez elég nagy csalódás – mondta.

– A férjem egész karrierje illúziókra épült. -Hát, köszönöm. Mennem kell. Talán ezek vezetnek valahová... ó. Még valami. Miss Björling ügyvédje azt mondta, hogy azt a bizonyos levelet két hónapja írta Mr. Wylie-nak. Említette valaha is, hogy ilyen levelet kapott volna Miss Björlingtől?

– Nem – mondta Faye.

– Mondta volna? Titokban tartott volna egy levelet, amelyben a lánya meggyilkolásával vádolják?

Faye megcsóválta a fejét.

– Nem tudom. Mindennek ellenére általában megbízott bennem. Ezért tudok azokról a lányokról is, akiket... Talán elmondta volna, ha egy ilyen fenyegető levelet kap.

2. DÉLUTÁN 16:24

– Hé, Columbo!

Ahogy átvágott a termen, a ballonja csak úgy csattogott körülötte. Columbo megállt, megfordult, és szembetalálta magát Sczciegel kapitánnyal.

– Eltekintve attól, hogy az előírásokkal ellentétben nem hordja magával a kézfegyverét, képzelheti, hogy ez a cikk mennyire kiverete nálam a biztosítékot.

A kapitány egy magas férfi volt, maradék őszes haját pedig amolyan Kojak-stílusban hordta. A kezében lévő összecsavart újsággal pedig úgy hadonászott, mintha fegyver lenne.

– Nem láttam semmiféle cikket. Melyik újság az, uram?

– Az e heti Probe. Ezt kapja ki...

Erika ott volt — állítja a szemtanú

Be- és kijelentkezett a Wylie-ház szomszédságában lévő motelbe Exkluzív PROBE-sztori írta: Betsy Mahoney

Az a portás, aki a csütörtök este otthonában meggyilkolt hollywoodi sztár, Tim Wylie házából alig három mérföldre lévő motelben dolgozik, azt állítja: Erika Björling, a korábban hosszú ideig műsoron tartott Próba szerencse című tévéshow sztárja körülbelül este hétkor jelentkezett be, és alig két órával később már el is hagyta a szállodát.

A dús keblű, hosszú lábú szexikont – aki a tévés vetélkedő hosszú sikerének egyik titka volt - jelenleg gyilkossággal vádolják, és előzetes letartóztatásban tartják.

David Logan azt mondja: abban a percben felismerte a sztárt, amikor az bejelentkezett a motelban és készpénzben kifizette a szobát még úgy is tudta, hogy ki az éjszakai vendég, hogy Björling álnéven vette ki a szobát.

– Kemény szavak – mondta Columbo. – A kép tetszeni fog magának.

A hadnagy Erika Björling fotójára mutatott, amelyen épp csak egy tenyérszíni bikinit viselt.

– Ez az úgy egyre bonyolultabb.

– Mit gondol, ez a Logan nevű tag miért adott interjút? – kérdezte Sczciegel.

– A lap fizetett neki.

– Remek. Ez azt jelenti, hogy az esküdtek nem fognak hinni neki. A kérdés csak az, hogy ki szólt a riporternek arról, hogy...

– Ugyan már, kapitány. Tudom, nem arra céloz, hogy én voltam az. Mennyi ideig is kell szolgálni ahhoz, hogy...?

– Nem, Columbo. Tudom, hogy nem maga szólt oda. Azt akarom tudni, hogy van-e ötlete arról, hogy ki tehette?

Columbo megrázta a fejét.

– Talán maga Dave Logan. Ami teljesen értéktelenné teszi a vallomását. Ha eladta a sztorit...

– Az ügyészek dührohamot fognak kapni - mondta a kapitány. – Ez egy jó sansz volt arra,

hogy Erika Björlinget a bűntény helyszínének környékére helyezzük az adott időszakban. Most pedig... – megvonta a vállát. - Puff neki...

– Beszélhetek Logannel.

– Majd az ügyészhelyettes megteszi.

– Kapitány, fontolóra kéne venni annak lehetőségét, hogy lehet: nem Miss Björling a mi emberünk.

– Ő a tettes, Columbo. Rá koncentráljon.

3.

DÉLUTÁN 16:38

Columbo egy üzenetet talált a szivarjára csavarva. Oké, ez azt jelenti, hogy Carol Davidson látni akarja. Felkapott egy kávé, tett bele egy kis tejet és cukrot, majd átsétált a helyszínelőkhöz.

– Kifizetődő egy zsenivel dolgozni – mondta a nő.

– Csak azért, mert emlékeztem, hogyan szereti a kávé, még nem leszek zseni.

Davidson mosolygott, de csóválta a fejét.

– Szombaton arra kért, hogy teszteljük a laborban az Erika Björling által írt Wylie-levélen lévő tintát. Bingó! Grant Kellogg azt mondta, hogy a levelet még februárban írták. A labor viszont azt mondta, hogy a tinta oxidációja szerint az írás nem több egyhetesnél.

Columbo megvakarta a fülét.

– Vajon ennek mi lehet a magyarázata?! Szerintem valaki nem mond nekünk igazat.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 18., KEDD-DÉLI 12:12

Adrienne Boswell az Emilio's nevű étteremben ült egy asztalnál. Egy kivágott újságcikket olvasott összeráncolt homlokkal, miközben bele-bele kortyolt a jéggel teli martinis poharába. Columbót várta, a hadnagy pedig pár perces késésben volt.

– Elnézést – ez volt az első szava. Levetette a ballonkabátot, és ráterítette a székére. -Hé, milyen elegáns ma!

– Köszönöm, Columbo. – Lány egy smaragdzöld zakót és miniszoknyát viselt halványsárga blúzzal. – Martini?

– Ööö... hát szolgálatban vagyok, de talán egy skót whisky szódával még belefér.

Adrienne intett a pincérnek, hogy hozzon neki egy újabb martinit, Columbónak pedig egy skót whisky szódával.

– Sajnálom, hogy elkéstem. Az ügyészhelyetttel volt ma reggel megbeszélésem. Mr.

Kellogg sürgeti, hogy mielőbb meglegyen Erika Björling tárgyalása. Attól tartok, mi még nem állunk készen. Több bizonyítékra lesz szükségünk.

– Csak háttérben, Columbo. Ugye maga sem hiszi, hogy ő tette?!

– Nos... valószínűleg ő volt.

– Felteszem, látta már a Probe sztoriját. És ezt?

A lány átnyújtotta neki azt a cikket, amit eddig olvasott. A tegnapi, azaz a hétfői Sun-ból volt kiollózva. Adrienne egy Peg Brinsley-írást vágott ki. Egy része így szólt:

Évekig sikerült egy összeskivés nyomán titokban tartani a néhai Leonard DeMoll vagy ahogy jobban ismerik: Tim Wylie intim kalandjait a nyilvánosság előtt. Erőszakos halála után talán pontosabb képet kaphatunk Csillagváros legrámenősebb szoknyavadászáról.

Hollywoodban mindenki előtt ismert volt - kivéve a nyilvánosságot –, hogy Tim Wylie volt az oka a szexszimbólum, Eva Cline válásának. Az akkor hatvanas éveiben járó Wylie ágyba vitte a huszoneves Evát, amivel mélységes sérelmet okozott a lány férjének, Victornak. És miért nem derült fény Eva szeretőjének kilétére? Ennek két oka van. Eva nem állt útjába a válásnak,

és...

Hasonló okok miatt maradt titokban egy még ennél is súlyosabb affér a hatvanvalahány éves Tim és a tizenhat körüli Natalie Moore között.

Nem Erika Björling volt tehát a városban az egyetlen, akinek oka lett volna lepuffantani az öreg nőcsábászt.

Columbo sóhajtott egyet, és megcsóválta a fejét.

– Jesszusom – mondta. – Remélem, a feleségem nem olvassa el ezt. Minden ilyen bulvárt elolvas. És mindig beszámol róla.

– Olvasta az én cikkemet a műtárgyakról?

– Hogyne. Ez a két nő, akik ezeket a cikkeket jegyzik, nincsenek magával egy súlycsoportban, Adrienne.

– Köszönöm. Magához hasonló detektív sincs még egy, Columbo.

– Ah, egy csomó remek kollégám van, aki bármikor leköröz.

Egy pillanatra szünetet tartottak, amíg a kiérkező pincér letette az asztalra a rendelést.

– Körülnéztem egy picit – mondta Adrienne. – És van hírem a maga számára.

– Nagyon kedves.

– Grant Kellogg felfogadott egy ügynököt.

– Minek?

– Hogy házalni tudjon bizonyos sztorijogokkal. Erika Björling sztorijának jogaival.

– De az ügyet még le sem...

– Ő már készül. A Murray Hill ügynökséget fogadta fel New Yorkban.

– Mert...?

– Mert ezzel milliókat lehet keresni. Minden egyes újság, magazin, tévécsatorna nyála ezután a sztori után csorog. Tim Wylie halála és Erika Björling letartóztatása igazán nagy üzlet, Columbo. Ezt nem tudta?

– Nos, én ebből mindig is igyekeztem kimaradni.

– Columbo, lehet, hogy a nyilvánosság az ügy kulcsa.

A hadnagy grimaszolt egyet, és megdörzsölte a jobb fülét.

– Azt hiszem, meg kell látogatnom ezt a Peg Brinsley nevű újságíró. Tud róla valami közelebbit?

Adrienne megvonta a vállát.

– Egyszerepes színésznő. Körülbelül ötvenéves lehet. Mindig az egyszerű lány szerepét játszotta a hatvanas években; tengerparti limonádéfilmekben és hasonlóknak, de semmi komoly. Egy idő után kinőtt ezekből, más kihívás azonban már nem várt rá. Harmincéves sem volt, mikor máris munka nélkül maradt, annak ellenére, hogy akkoriban még neve volt Hollywoodban. Szóval kihasználta a kapcsolatait, és az íráshoz, valamint a spiclikedéshez való tehetségével most több újságba is bedolgozik. Volt egy idő, amikor kilencvenöt lapnak is írogatott cikkeket, ma már csak harminckettőnek heti háromszor. Mindig is feszegette a személyiségi jogok megsértésének határait. Tény, hogy számtalanszor beperelték már. Szerintem ez sem múlik el pereskedés nélkül. Nagyon sokan szeretik az írásait, egyesek soha nem hagynak ki egy tudósítást sem. Milliónyi ember olvassa.

– Azt hiszem, meg kell látogatnom - mondta Columbo boldogtalanul.

– Nos, hadd adjak még néhány adalékot hozzá. Arcfelvarrása volt. A húszas éveiben valami lázas betegség támadta meg, és kihullott a haja. A paróka alatt, amit visel, olyan csupasz a feje, mint egy tekegolyó.

2.

DÉLUTÁN 17:00

Peg Brinsley a malibui otthonában fogadta Columbót. A nyomozó igyekezett pontosan abban az időben érkezni, amit a nő meghatározott.

Nem viselt parókát, és valóban olyan volt a feje, mint amilyennek Adrienne leírta.

– Először a fejéről mondanék néhány szót, hadnagy, majd...

– Ó, nincs rá szükség, asszonyom. Ez nem tartozik rám.

– Hadnagy. Parókát viselek, amikor kimegyek a házból, így nem leszek utcai látványosság. Az otthonom nyugalmaiban azonban nem viselem őket. Nem túl kényelmesek, így hát... Ne próbálja meg távol tartani a tekintetét a kopasz fejemtől. Bámulja meg csak nyugodtan. Túl régóta élek ezzel ahhoz, hogy zavarjon.

– Valójában, asszonyom, ez afféle megtiszteltetés, ha szabad ilyet mondanom.

A nő elnevette magát.

– Jöjjön a nappaliba, hadnagy. Vegye le a kabátját és foglaljon helyet. Koktélidőben hívtam ide, úgyhogy mondja, mit inna?

– Egy kis skót whiskyt szódával, asszonyom. Egy komplett bár volt a nő nappalijában hűtőszekrényrel és tucatnyi üveggel. Columbo nézte, ahogy kitölti neki a whiskyt, magának pedig egy Sztolicsnaja vodkát készített ki kis jéggel. Az asztalon lévő ezüsttálcán sajtok és sós kekszek sorakoztak.

Columbo úgy érezte, hogy az a leírás, amit Adrienne adott Peg Brinsleyről, talán némileg rosszindulatú volt, és csak a női féltékenység szülte. Columbo végigmérte a nőt, és azt is megállapította, hogy a kopaszsága mit sem von le abból a tényből, hogy Peg Brinsley csinos nő. Persze az arcát bizonyára plasztikai sebészek faragták ilyen tökéletesre; de a hadnagy mégsem volt a téma szakértője, és ő csak annyit látott, hogy a nő arcvonásai egyenletesek és simák. Kék szemei voltak, a haja szőke. Látszott, hogy rendszeresen jár kozmetikushoz és pedikűröshöz is. Olyan alakja volt, amit bármelyik férfi megbámult volna. Púderkék selyempizsamát viselt. Amikor visszatért az italokkal és leült, kinyitott egy zománcozott dobozkát a dohányzóasztalon, és kivett belőle egy halványzöld, ovális cigarettát.

– Kipróbál egyet? – kérdezte.

– Nos, nem, asszonyom. De ha már rágyújt, gondolom, nem bánja, ha én szivaroznék.

– Egyáltalán nem.

Columbo tudta, hogy egy igazi úriembernek előbb a hölgy cigarettáját kell meggyújtania, meg is örült annak, hogy az asztalon talált egy öngyújtót.

– Mit tehetek önért, hadnagy?

– Nos, asszonyom, nagy hasznát venném, ha több információval tudna szolgálni arról a két személyről, akiket a Tim Wylie-ről szóló cikkében említett.

– Nem árulhatom el a forrásaimat.

– Oh, ezt megértem. Erre nem is vagyok kíváncsi. De azzal mindenképpen a segítségemre lenne, ha még több adatot, tényt mondana. Például, hogy ez a Natalie Moore hol lakik, és mikor történt vele az eset, meg ilyenek.

– Meg tudom adni a Moore-ház telefonszámát és címét, hasonlóan Moorék üzletét illetően. Hogy mikor történt? Körülbelül egy éve. Natalie tizenhat éves volt. Len pedig majdnem hetven. Hadd kérdezzem meg, Columbo hadnagy, nem groteszk ez egy kicsit?

– Megpróbálok nem ítélni, asszonyom, de igen, azt kell mondanom, hogy ez groteszk. Miért nem értesítették az ifjúságvédelméseket?

– Len fizetett.

– Ami Eva Cline-t illeti, azt hiszem, tudom, hol találom.

– Épp forgat.

– A cikkében utalásokat tett arra, milyen indítékok lehettek... ööö, Tim Wylie meggyilkolására.

– Eva férje azzal fenyegette meg, hogy megöli. Személyesen belemondta az arcába. Arnold Moore telefonon fenyegetődött.

Columbo a kabátja zsebébe nyúlt, és elővett egy félig elszívott szivart, amelybe az asztalon lévő öngyújtóval lehelt újra életet. Peg Brinsley tágra nyílt szemekkel figyelte a mozdulatsort.

- Tudom, hogy nem fedheti fel a forrásait, de annyit áruljon el: biztos a fenyegetéseket illetően?
- Arnold Moore felhívott, és arra kért, hogy borítsuk ki Len titkait. Elmondta, hogy halálosan megfenyegette, de talán, ha nyilvánosságra kerülnek a kéjelgései, még jobban árthat majd neki. Interjút ajánlott a lányával és fotókat róla. Másnap újra felhívott, és visszamondta az egészet. Arra kért, hogy felejtsem el. Egyenesen rákérdeztem, mennyit fizettek neki. Nem mondott semmit, de éreztem a bizonytalanságot a hangjában.
- És Eva Cline férje?
- Ő nagy nyilvánosság előtt fenyegette meg Lent egy partin. Vissza kellett fogni, nehogy szájon vágja. Rengeteg szemtanúja volt az esetnek.
- Cikkében összeesküvést és titkokat említ Tim Wylie afférjaival kapcsolatban.
- Hadnagy... Egyesekből sztár lesz, ikon lesz. Nem számít, hogy a riporterek milyen nyomulósak, vannak, akiket békén hagynak. Ugyanez érvényes a politikusokra is. Például hány bulvárcikket olvasott arról, hogy Marybeth Lane a múlt hónapban egy zabigyereknek adott életet? Columbo csóválta a fejét.
- Én nem nagyon követem ezeket a dolgokat. A feleségem viszont igen. Ő szereti az ilyen bulváros botrányokat, de én...
- A gyerek apjának a nevét nem hozták nyilvánosságra. A sajtóban nagyon sokan tudják, hogy ki az, de nem teszik közzé. Hogy miért? Mert a nem éppen örömapa az Egyesült Államok szenátora, Mr. Alexander Douglas. Egy ikon. Senki nem akarja porig rombolni. Látja, van némi önmegtartóztatás a médiában.
- És TimWylie...
- ... egy ikon volt.
- Egészen mostanáig. Maga úgy döntött, hogy...
- Harcolnom kellett, hogy az a cikk megjelenjen. Tizenegy újság, akiknek dolgozom, nem akarta lehozni. Számos haragos telefont kaptam, még a magánszámomon is. Táviratokat, faxokat. Hogyan tudta ezt tenni milliók imádott sztárjával?
- Ezeket a dolgokat már évek óta tudta, asszonyom. Miért döntött úgy, hogy pont most hozza nyilvánosságra?
- Évekig próbáltam. Az újságjaim azonban nem akartak közölni semmi negatívát Tim Wylie-ről.
- Próbálta... mert?
- Peg Brinsley hátradöntötte a fejét, és nevetni kezdett.
- Hát nem találja ki? Egyike voltam az áldozatainak. Olyan három hétig. Azzal a hülye kopasz fejemmel teljesen belezúgtam. Azt mondta, szeret. Azt mondta, el fog válni Faye-től, és feleségül vesz. Aztán amilyen hirtelen belém szeretett, olyan gyorsan ki is szeretett belőlem. Elment valaki mással. Tudja, mit éreztem akkor? Mocskosnak éreztem magam, hadnagy. Ő...
- Megállt egy pillanatra, és egyik kezét az arcába temette.
- Ez... – a hangja elcsuklott. – Ez volt, amit akart. Abban a percben. És amint megismerte, milyen a szex egy kopasz nővel... ami addig felizgatta, utána már nem érdekelt.
- Sajnálom, asszonyom.
- Töltök magának még egyet.
- Igazából mennem kell. Tudja, véget ért a szolgálat.
- És a felesége már várja haza a vacsorával. Columbo mosolygott.
- Lasagne. Azt remekül tudja.
- Irigylésre méltó élete van.
- Köszönöm, asszonyom. Én is azt hiszem. Peg Brinsley biccentett.
- Menjen haza, és élvezze a remek vacsoráját. Columbo felkelt és felvette a ballonkabátját.
- Nagyon hálás vagyok a segítségéért.

– Bármikor, hadnagy – mondta barátságosan, majd kikísérte az előcsarnokba, és kinyitotta neki az ajtót – Bármikor...

Columbo kilépett, és megnyomta a lift hívógombját. Majd...

– Ó, ó, mondja, asszonyom. Csak még egy apróság, amit nem értek. Ööö... Azzal, hogy maga előjön különböző teóriákkal azzal kapcsolatban, hogy kinek milyen indítékai lehetnek Tim Wylie esetleges meggyilkolására, ezzel valamilyen módon Erika Björling védelmét erősíti.

Nem gondolja?

– Azt hiszem, igen.

– Igen. És a maga cikke épp tegnap jelent meg. Gondolom, hozzám hasonlóan Mr. Kellogg is felhívta, hogy további részleteket kérjen.

Peg Brinsley oldalra billentette a fejét, és mosolygott.

– Az az igazság, hogy nem. Nem keresett. Ami igencsak különös, nem igaz? Gondolkodtam rajta, hogy ezt vajon megkérdezi-e. Magának nagyon vág az esze, Columbo hadnagy.

– Nem igazán, de... Ez érdekes... Nos, talán még nem jutott el odáig. Felhívna, ha jelentkezik?

– Felhívom. Mindenképpen felhívom majd.

– Nagyon hálás lennék, asszonyom.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 19., SZERDA – REGGEL 08:22

A sárga angyal vontatókocsija épp Columbo kocsifelhajtójára állt, közvetlenül a Peugeot-ja mögé. A fehér overallos sofőr egyszerre mosolygott és csóválta a fejét a kocsi láttán.

– Uram, az egyetlen, amit tehetek, hogy horogra akasztom, és bevontatom egy Peugeot-kereskedésbe, bár nem hiszem, hogy van ilyen Los Angelesben. Be kell szólnom, és ellenőriznem kell. Ha jól gondolom, van egy Saab-kereskedő, aki foglalkozik...

Columbo megrázta a fejét. Kivette a szivart a szájából.

– Neee! Nem kell elvontatnia. Tudom, mi a baja, és azt is, hogyan lehet megcsinálni, csak szerszámaim nincsenek hozzá. Láttam már vagy tízszer, hogyan javítják, megmutatom magának is. Csak adjon nekem egy csőkulcsot.

A hadnagy ezzel vissza is tette szájába a szivarcsomát, és mélyet szippantott belőle, a füstöt pedig szélnek eresztette.

A vontató sofőrje sóhajtott egyet.

– Uram, nekem nem...

– Hé, nem a nagymenőt akarom játszani, csak rendőrtiszt vagyok, és be kell érnem a...

– Maga rendőrtiszt?

– Columbo hadnagy. Gyilkossági csoport. A Tim Wylie-ügyön dolgozom, és...

– Láttam magát a tévében!

– Igen, igen, előfordulhat. Nézze. Látja ezt az izét?

– Az a karburátor, hadnagy.

– Úgy van. Így is hívhatjuk. Na és látja azt a másikat ott? Csípőfogóval egyszerűen nem tudom megfordítani, mert lent van abban a kicsi részben. Csőkulcs kell ide.

– És minek?

– Hogy elforgassuk. Majd szólok, ha elég. A sofőr elment a kocsihoz, és egy doboz szerszámmal tért vissza. Felhajtotta a Peugeot motorháztetejét, és addig keresgélt, míg talált egy passzoló csőkulcsot.

– Mindig is csodáltam ezeket a szerszámokat és azokat, akik használni is tudják – mondta Columbo. – A feleségem mindig mondogatja, hogy vennem kéne egy szerszámkészletet, hogy magam is meg tudjam csinálni. De megmondom magának őszintén, amikor legutóbb megpróbáltam megjavítani valami mechanikai dolgot, beleejtettem egy csavarhúzó egy

elektromos motorba. Amikor újra bekapcsoltam, teljesen tönkrevágta a motort. A műszaki dolgok valahogy nem engedelmessékednek nekem.

– Hogy akarja, hogy megfordítsam ezt?

– Oké. Egy olyan negyed fordulatot jobbra. Látja, ami most történik, az az, hogy időközben a vibrálás rázza azt a hogyishívjákot, és megforgatja, és... azt kéne csinálni, hogy meg kellene szorítani. Ne túl erősen. Egy srác egyszer eltörte. Ne túl erősen.

– Elkelve ide egy anyacsavar, hadnagy.

– Igen, valószínűleg. Nincsen magának egy ilyenje a dobozában?

– Olyan nincs, ami passzolna ide.

– Oké. Elég lesz. Most már jó lesz.

– Biztos benne?

– Abszolút. Most már jó lesz.

– Kipróbálja?

Columbo megvonta a vállát.

– Miért is ne?

Beült a volán mögé, elfordította az indítót, és a kocsni némi köhögés után életre kelt. Leállította és kiszállt.

– Látja? Csak...

A sofőr csóválta a fejét.

– Csak azt nem értem, hogy egy ilyen antik kocsit minek hajszol még mindig?

– Hát... Meg fogja érteni. Tudja, ezt a kocsit a franciák gyártották, és a franciák tényleg tudnak autót csinálni. Vagy legalábbis tudtak, amikor ezt gyártották. El sem hinné, hogy hány mérföld... én magam sem tudom, hogy hány mérföld van mögötte. És jó pár mérföld van még előtte. Ha valami jó van a birtokában, vigyázzon rá, és...

– Ha a maga helyében lennék, hadnagy, elővenném a szolgálati fegyveremet, és lelőném, mint a lovakat, amelyek...

– Hát azt nem tehetem.

– Nem teheti?

– Nem. Nézze, bevonták tőlünk a jó öreg régi szolgálati pisztolyainkat, és ilyen automatákat utaltak ki. Meg se tudom tölteni, nemhogy felhúzni anélkül, hogy ne lőjem lábom magam.

Akárhogy is, nem lennék képes lelőni egy jó öreg lovat sem, amelyik annyit szolgált. Ha valaha is eljutunk odáig, hogy már soha többé nem indul be, azt hiszem, egyszerűen a garázsban hagyom, és néhanapján beleülök majd, és beszélgetek vele.

2.

DÉLELŐTTI 0:11

Eva Cline a tengerparton volt, épp úszott. Egy hullám elkapta, felemelte, és a homokos fővényre görgette. A nő felkászálódott, és kifutott a partra. Anyaszült meztelen volt.

– Oké! Rendben! Tökéletes!

Egy lány futott oda Évához, és segített betakarni egy bokáig érő selyemköntössel. A világosító kikapcsolta a reflektort. Az operatőr ellenőrizte a kamerákat, hogy biztosan meglegyen a jelenet. A rendező tapsolt, és továbbra is azt kiáltotta, milyen remekül ment minden.

– Eva! Eva! Egy csapó. Ennyi. Nem kell újra megcsinálnunk.

– Hála istennek! – mondta. – Meg is fulladhattam volna.

– Soha! Huszonegy srác volt bent a vízben, hogy kimentsen, ha kell. Ó, ööö... ez itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől. Veled... ööö... veled akar beszélni.

A lány Columbóra mosolygott.

– Nagy nyilvánosság előtt elkövetett szándékos meztelenkedés? – kérdezte játékosan.

– Semmi ilyesmi, asszonyom. Nem. Én a gyilkossági csoporttól jöttem. Ha nem bánja,

feltennék néhány kérdést.

– Hát, jöjjön a lakókocsimba, hadnagy. Gyilkossági... Baljósan hangzik. Kinek a meggyilkolásával gyanúsítanak?

– A Tim Wylie-ügyön dolgozom.

– Ó... szegény Len.

Eva Cline gyönyörű nő volt, amolyan “szoborszerű”. Világosbarna haja volt, mandulavágású szemei, finoman kidolgozott arca hangsúlyos arccsontokkal, széles szája és olyan alakja, ami egyszerre volt telt és sportos. Az igazi neve Evita Klein volt. Argentín állampolgár volt, de német származású, ezért a spanyolt és a németet tökéletesen, az angolt enyhe akcentussal beszélte.

Az öltözőkocsiban a nő kávé telt ki egy hőálló kancsóból, és kérdés nélkül Columbo-nak is töltött egyet.

– Ha azt akarja tudni, hogy én öltem-e meg Lent, aznap egész este a barátaimmal vacsoráztam a Fonda la Palomában. Ha azt akarja tudni, hogy a volt férjem volt-e a tettes, ő épp New Yorkban volt csütörtök este. Megértem, ha ellenőrizni akarja.

– Nos, a volt férje elég durva véleménnyel volt Mr. Wylie-ről.

– Igen, egyszer azt mondta, hogy legszívesebben megölné. De kétkem, hogy megtette volna. Mindig csak a szája volt nagy, cselekedni már gyáva volt. Blöffben igazi nagymenő volt, Columbo hadnagy.

– Mr. Wylie...

– Neki nem csak a szája volt nagy. Ugye ezt nem kell kifejtennem bővebben.

A nő felkapott egy doboz Marlborót az asztalról, keresett egy öngyújtót, és rágyújtott egy szálra. Ezt látva Columbo is nyomban a zsebéhez nyúlt egy szivarért.

– Ööö... kérhetek tüzet? – kérdezte, mire a nő átnyújtotta neki az öngyújtóját.

– Azt gondolom, valószínűleg érti, mit akarok mondani, hadnagy. Soha, a legkevésbé sem haragudtam Lenre, Timre. Kedves és gyengéd szerető volt. És nélküle most nem lenné az, aki. Azt ígérte, hogy segít a karrieremben, és be is tartotta az ígéretét.

– Szóval maga egyáltalán nem érez iránta semmi haragot? Felteszem, a volt férje erről másképp gondolkodik.

– A férjem egy féltékeny hülye volt. Birtokolni akart. Fotós volt, tudja, és azt hitte, hogy miután széttettem neki a lábaimat a Playboyban és hasonlóknak, már csak az övé voltam. Voltak már akkor is kisebb szerepeim filmekben és tévéműsorokban, de Len igazi lehetőségeket intézett nekem. Ez pedig nagy különbség. Ezernyi hozzám hasonló lány várt a nagy kiugrásra. Len elintézte az enyémet. Elmorzsoltam néhány igazi könnycseppet, amikor hallottam, hogy megölték. Most meg hallom, hogy a festmény hamis; istenem, hadnagy, ki akarta bántani?

– Köszönöm a kávé, asszonyom. Nagyon finom volt. Nem akarom tovább rabolni az idejét.

– Az én időm a maga ideje.

– Nos, köszönöm még egyszer. Ez a nyomozás lehetőséget ad arra, hogy beszélgethessek néhány híres emberrel.

Columbo kinyitotta a lakókocsi ajtaját, és kisandított rajta. Nézte, ahogy az óceán hullámai megtörnek a parton.

– Említette Mr. Wylie valaha is Erika Björling nevét?

– Egyszer említette Tammyt. Mondta nekem, hogy ő a lánya, bár soha nem találkoztak. Ezt abszolút bizalmasan mesélte el akkor, és én nem is mondtam volna el most sem, ha az újságok meg nem írják korábban. Megsíratta a lány halálát, hadnagy. Elhiszi ezt? Fogadok, hogy eddig egészen más benyomásokat szerzett róla a forrásaiból.

– Igen... Azt hiszem, ez igaz. Nos...– Columbo kilépett a kocsiból. – Ó, ó, mondja csak, Miss Cline. Csak még egy apróság. Én, ööö... Azt bizonyára megérti, hogy a volt férje halálos fenyegetőzése fontos érv lehet majd Miss Björling esetleges védekezésében a bíróságon. Mr.

Kellogg nem jelentkezett még önnél?

A nő megrázta a fejét.

– Nem. Nem jelentkezett. Columbo bólintott.

– Nos... valószínűleg ez nem jelent semmit. Mégis nagyon hálás lennék, ha értesítene arról, ha végül jelentkezik.

3. DÉLELŐTT 11:49

A South Olivér úton lévő üzlet nem úgy nézett ki, mintha kidobnák onnan a füstölgő vásárlókat, így Columbo is belépett, és az utolsó pöffeneteket már az ajtón innen élvezte ki. A hely amolyan mindenestől sportüzlet volt; lehetett kapni a futócipőtől a puskáig mindent.

A pénztárgép mögött álló srác valamilyen oknál fogva amolyan okostóninak tűnt. Lehet, hogy ez téves megállapítás, mindenestre Columbót meglehetősen furcsán méricskélte.

– Itt van Mr. Moore? – kérdezte a sráctól. És kiderült, a fiú tényleg egy okostóni.

– Miért, ki akarja látni?

– Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől, gyilkossági csoport.

A fiú megrántotta a vállát.

– Talán beszél magával. Columbo összehúzta a szemöldökét.

– Beszélni fog velem, fiam. Méghozzá most rögtön. Hol van?

– Hé, Arnie! Akarsz beszélni a yarddal? Arnold Moore nem ugyanaz a fajta pali volt, mint a pénztáros srác. Alacsony, kövérkés ember, akinek a fehér ingbe préselt hasa átbuggyant a nadrágját tartó derékszíjon. Az arca is pufók volt, göndör fekete haja pedig itt-ott már megkopott. Zaklatott ember benyomását keltette, amint előjött a bolt hátsó részéből, és kételkedően Columbóra nézett.

– Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől, gyilkossági csoport.

Moore biccentett.

– Annak a seggfej Wylie-nak a halála ügyében nyomoz. Láttam a nevét az újságban.

Columbo az okoska fiúhoz fordult, aki eddig figyelt és fülelt. A hadnagy hüvelykujjával mutatta az irányt.

– Kopj le, kölyök – mondta, majd Moore-hoz fordult. – Felmerült a neve.

– Sejtettem. Mit tehetek önért, hadnagy? – A sztori szerint maga azzal fenyegette meg Tim Wylie-t, hogy egyszer megöli.

– Sajnálom, hogy nem tettem meg.

– Van egy irodája, ahol beszélhetnénk?

– Hogyne. Erre tessék.

Az iroda a második emeleten volt: kicsi, koszos szoba, amelyet egy valahavolt nagy raktárépület sarkában alakítottak ki. Moore maga elé engedte Columbót, majd becsukta maguk mögött az ajtót.

– Azt gondolom, tudom, miért fenyegette meg Wylie-t, de öntől szeretném hallani – mondta Columbo.

Moore kihúzott egy asztalfiókot, és elővett egy üveg bourbont. A nyomozót is megkínálta, de Columbo megrázta a fejét, így a férfi egyedül húzta meg az italt.

– Van lánya, Columbo hadnagy? A hadnagy bólintott.

– Mit tenne... hé, mit akarna tenni, ha egy hetven körüli férfi a tizenhat éves lánya bugyijában kotorászna?

– Erre való a törvény, Mr. Moore.

– Letagadta volna, a lányom is letagadta volna. Sohasem derült volna ki az igazság.

– Rendbe jött azóta a lánya?

– Már nem szűz. Hát... elmúlt tizenhét, és nem hiszem, hogy valaha is újra ártatlan lesz.

Összetört, amikor értesült a gyilkosságról. Én is. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb maga felbukkan. Jó alibim van múlt csütörtök estére. Moziban voltam a feleségemmel. Egy másik

pár is velünk volt.

– Azt hiszem, magát elfelejthetem – mondta Columbo.

– Ne feledkezzen meg Natalie-ról.

Moore kihúzott egy újabb fiókot, és egy bekeretezett képet vett ki belőle. Egy mesés szép szőke lány volt a fotón, huncut arccal, nőies formával, amint egy apró bikiniben pózol büszkén.

– Most láthatja, miért kellett neki. És a lányomnak... Hát, a pokolba is. Az egyik legnagyobb sztár volt, akit Hollywood valaha is megteremtett. A lányom azt hihette a karjaiban, hogy meghalt, és a mennyekbe került. Hadnagy... teherbe ejtette.

Moore egy erőset pislogott, a szeme sarkából könnycsepp gördült le.

– Elvitte abortuszra. És adott neki huszonötezer dollárt készpénzben, plusz húszat nekem.

Nem kellett volna elvennem tőle, de megtettem. Boldog vagyok, hogy meghalt. Egyedül azt sajnálom, hogy olyan gyorsan történt, és nem szenvedett többet.

– Lehetséges, hogy személyesen beszéljek Natalie-val?

– Már nem bántja többé. Már nem bánthatja többé. Mit akar tudni?

– Bármit, amit elmondhatott neki. Moore felírt néhány sort egy jegyzetömb lapjára.

– Ez itt a címünk – mondta. – Jöjjön be, amikor én is otthon vagyok, oké? Mondjuk...

– Mit szól a ma estéhez?

TIZENHATODIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 20., CSÜTÖRTÖK – REGGEL 9:10

Vittek be váltóruhát Erikának a börtönbe, így már a bíróságra tartó rabomobilban fekete kosztümöt és fehér blúzt viselt. Emellett valaki úgy döntött, hogy nem szükséges megbilincselni a lábait, így “csupán” a derekánál leláncolt kézbilincset kapott, amikor a felsőfokú bíróság előtti első megjelenésére vitték.

– Hogy ment? – kérdezte Grant, miután levették Erika bilincseit, és leültették mellé a tárgyalóteremben. – Nem beszéltünk kedd óta.

Erika meredten ránézett az ügyvédre.

– Mostanában a börtönszennyest válogatom, ez a munkám – mondta mogorván. – cellatársaim is vannak ám: egy kurva, egy marihuánatermesztő és egy profi autótolvaj.

– Akikkel te nem beszélgetsz... – mondta Grant nyomatékosan.

– Egy picit rosszul érint ez az egész.

– Nekem meg van egy egymillió dolláros ajánlatom – vágta rá az ügyvéd. – Ma reggel fogom a bíróság elé tární. Talán végzésre lesz majd szükség.

– Egymillió dollár...

– Még mindig ragaszkodsz hozzá, hogy ma reggel megerősítem az alibidet?

A nő bólintott.

– Grant. Én félek. Mi van, ha Sonya és Freddy visszatáncol?

– Nem fognak. Még nem fizettem ki őket. – Talán berezelnek majd. Nyilvánosságra kell hoznod a neveiket, ha egyszer már nyilvánosságra hozták, akkor...

– Ez rossz taktika. Túl korai.

– Grant...

A férfi sóhajtott, és megvonta a vállát.

– Rendben, kölyök.

– Talán még ejteni is fogják az ügyemet, ha kiderül, hogy öt alibiszemtanúm is van.

– Isten ments! Addig nem, amíg nincs a kezünkben az egymillió dollár.

Frank Reynolds bíró belépett a terembe. Pufók, vörös arcú férfi volt, olyan hatvanas.

Belenézett a jegyzeteibe.

– Vegyük jegyzőkönyvbe, hogy a vádlott, Miss Erika Björling a bíróság előtt megjelent jogi

képviselőjével, Mr. Grant Kellogg-gal egyetemben. Kalifornia állam képviselőjében Mr. Charles Dunedin. Mr. Kellogg?

Grant felállt.

– Két dolgot kell elővezetnem, bíró úr. Az egyik szokványos, a másik némileg szokatlan.

– Kezdje a szokatlanabbikkal, Mr. Kellogg – mondta a bíró száraz hangon.

Grant bólintott.

– Bíró úr, a védencem, Miss Erika Björling nehéz helyzetben van. Természetesen nem szorul rá, hogy az államilag kirendelt ingyenes védő segítségét vegye igénybe, de pénzügyi körülményei azt már megnehezítik, nem, bíró úr, bocsánat, lehetetlenné teszik, hogy jelen körülmények között biztosítani tudja egy hosszadalmas és alapos védelem költségeit. Ez alatt természetesen saját díjazásomra is utalok, de még inkább utalok azon magas költségekre, amelyeket egy gyilkossági vád elleni védelem megkíván. Én kész vagyok arra, hogy járandóságom kifizetésének határidejét kitoljam, de az iratmásolás, a kutatás, a társüggyvéd, a szakértői tanúk, és így tovább, már meghaladják ügyfelem lehetőségeit. Ez nem egy szokatlan helyzet. Bíró úr, az olyan ember, aki nem szegény, de a gazdagságtól is messze van, olykor nyomasztó hátrányt kényszerül elszenvedni. Miss Björling esetében azonban van megoldás. Ő híres sztár. A férfi, akinek a meggyilkolásával vádolják, szintén híresség volt. A média – nos, bíró úr, meg kell önnek mondanom őszintén. Ön és én is ma reggel szabályos vesszőfutáson mentünk keresztül, míg beértünk a bíróság épületébe. Számos sajtóorgánium ajánlott igencsak komoly összegeket egy Erika Björlinggel készített börtöninterjúért. A Sybil Brand Intézet egyelőre nem tagadta meg egy ilyen interjú lehetőségét, de félek, hogy ha indítványozzuk, akkor meg fogják. Nem afféle önkényes indokokból, csupán azért, mert nem akarnak belőle precedenst csinálni, ami érthető is. Tisztelettel kérem a bíróságot, hogy adjon ki engedélyező végzést ilyen interjúra vagy interjúkra.

– Milyen joghelyre hivatkozva teszi mindezt, Mr. Kellogg?

– Arra hivatkozom, bíró úr, hogy amennyiben Miss Björlingtől megtagadják az interjúadás lehetőségét, úgy azzal az egyetlen, jelenleg létező forrást is megtagadják tőle, amellyel biztosítani tudná az alapvető védelméhez szükséges eszközöket.

– Mr. Dunedin, az ügyészségnek van kifogása?

– Nincs kifogásunk, bíró úr, annyit tennénk hozzá csupán, hogy a végzés tartalmazzon némi korlátozást az interjúk idejét és esetlegesen jogsértő beállításait tekintve.

– A védelem készítsen a vád számára is elfogadható tartalmú beadványt, ha ilyen születik, azt ellenjegyzem. Mi a másik kérése, Mr. Kellogg?

– Tisztelt bíróság, a vádban megfogalmazott bűncselekménnyel kapcsolatban kizáró alibit jelentenék be, és csatolnék egy listát az alibit igazoló szemtanúk nevével és elérhetőségével. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy mindezt nem a nyilvános tárgyalás keretében kell megtenni, és természetesen a vonatkozó indítványt és listát az ügyészség képviselőinek is átadjuk. Ebben a pillanatban, tisztelt bíró úr, csupán annyit terjesztenék elő, hogy védencemnek van alibije, és készek vagyunk öt szemtanút is bemutatni, akik tanúsítják, hogy ügyfelem este kilenckor harminc mérföldre Bel Airtól, egy bowlingklubban volt.

– Ennek mi a jelentősége, Mr. Kellogg?

– Bíró úr, a halottkém pontosan 8:30-ra állapította meg Tim Wylie halálának időpontját. Miss Björling képtelen lett volna negyvenöt percnél rövidebb idő alatt elvezetni Tim Wylie Bel Airben lévő házához a Long Beachen lévő Tíz Út bowlingklubba, de talán még egy óra is kevés lett volna. A vádirat szerint Miss Björling 8:45-kor jelentkezett ki egy Bel Airben lévő moteltől. Ha ez igaz, akkor már csak tizenöt perce volt arra, hogy megtegye a bowlingklubig lévő harminc mérföldet.

Charles Dunedin felállt.

– Tisztelt bíró úr, ez a fajta védekezés a szemtanúk vallomásának valóságtartalmától függ.

– Pontosan – mondta a bíró. – Egy kérdés, amiben majd az esküdtszék fog dönteni. Van még valami?

Charles Dunedin újra szólásra emelkedett.

– Bíró úr, engedélyező végzést kérünk arra, hogy megvizsgálhassuk a vádlott Van Nuys-ban, a United California Banknál lévő számlájának ki- és befizetéseit.

– Mr. Kellogg?

– Nincs ellenvetésem, bíró úr.

Miután a bíró berekesztette és elnapolta a tárgyalást, Grant halkan Erika fülébe suttogott néhány mondatot.

– Felfogadtam egy fotóst, aki a hallban lesz, amikor betesznek a rabszállítóba. Azt akarom, hogy csináljon rólad egy fotót, amint bilincsben visznek. Harry Gottsman húszezret fog érte fizetni. Címlapon lesz a Probe-ban.

Erika sóhajtott, és megcsóválta a fejét, de végül beleegyezett.

– Még valami. Harry Gottsman súlyos összegeket fizetne néhány meztelen vagy félmeztelen képért. Van olyanod?

Erika megrázta a fejét.

– Gondoltam. Nézd, szólhatok egy fotólabornak, hogy csináljanak néhány hamisítványt. Úgy értem, a fejedet rátennék valaki másnak a testére. Ha nem bánod, eladhatjuk azokat igaziként.

– Van annak valami határa, ameddig még meg kell alázkodnom?

Kellogg megrántotta a vállát.

– Áll az üzlet?

Erika becsukta a szemeit, és sóhajtott.

– Oké. Minden mást is a pénzért teszek. Megcsinálom ezt is.

2.

DÉLELŐTT 10:16

Columbo és Scziegel kapitány a helyettes főügyész, Charles Dunedin asztalánál ült. Annak ellenére, hogy a fiatal jogász mindössze a harmincas éveit taposta, máris bifokális szemüveget viselt. Keret nélküli bifokális szemüveget. Kivett egy cigarettát a mellényzsebéből, és rágyújtott.

– Elkérhetem az öngyújtóját egy percre? – kérdezte Columbo.

Dunedin átadta neki a gyújtót, a hadnagy pedig egy friss szivart perzselt meg vele.

– Linda Delgado, Michael Reilly, Fred Mansfield, Sonya Pavlov és Hugo Wilson. Mit gondol, kik ők, Columbo hadnagy?

– Nos, uram, gondolom, ez azon személyek névsora, akik azt állítják, csütörtök este a Tíz Ütés bowlingklubban látták Miss Erika Björlinget.

Dunedin gyengeelméjük ábrázatával bámult Columbóra.

– Persze, hogy azok. De kik ők?

– Ez az, amit ki fogok deríteni.

– Ha ezek megbízható emberek, akik tényleg látták őt, akkor el fogjuk veszíteni az ügyet, megértette?

– Ami vissza is dob minket a kiindulópontra, miszerint: ki is ölte meg Tim Wylie-t? – mondta boldogtalanul Scziegel kapitány.

– Én sem akarok tévedni ebben – mondta Columbo.

– Kell segítség?

– Nos, Jesús Ruiz fog velem dolgozni. Jó srác. Kikérdezzük ezeket a szemtanúkat. Az csak egy dolog, hogy tettek egy beadványt, azt meg is kell támogatni hiteles szemtanúkkal.

– A nő azt állította, hogy a bowlingklubban volt a kezdetektől, nem igaz? – kérdezte Dunedin.

– De. Ki fogjuk deríteni. Váltaként témát. Hétfőn megjelent egy cikk Miss Brinsley-től, amelyben két személyt is megnevez mint akiknek indítékuk lehetett Tim Wylie

meggyilkolására. Nos, ez mindenképpen erős érv lehet a védelem oldalán Mr. Kellogg számára. Hát, most meg már csütörtök van, és az ügyvéd sem Miss Cline-t vagy az exférjét, sem pedig Miss Moore-t vagy az édesapját nem kereste meg az ügyben. Tíz perce kérdeztem rájuk telefonon. Nem gondolják, hogy ez egy kicsit különös?

– Mit gondol, mit találunk majd Erika Björling bankszámláján, hadnagy?

– Miss Moore azt mondta, hogy Mr. Wylie mesélte neki, hogy Miss Björling zsarolta őt.

Váratlan és kiugró betétet keresünk.

3. DÉLUTÁN 12:38

– Jézus, soha nem fog megtanulni rendesen biliárdozni, ha mindig olyan erősen löki meg a golyókat!

– Az igazság az, hadnagy, hogy soha nem tanultam még biliárdozni.

– Azt sem tanulta meg, milyen az igazi chili – mondta Columbo vigyorogva. – Nos, a franciáknak van erre egy kifejezésük. Valami olyasmi, hogy... Na, most épp nem emlékszem rá.

– Chacun a son gout – mondta Jézus.

– Ez az. Maga biztos egyetemre járt. Mindegy...

– Michael Reilly. Benne van a telefonkönyvben. Felhívtam, de a felesége vette fel.

Megmondta, hol dolgozik: termékmenedzser egy szupermarketben. Szóval odamentem, és beszéltem vele. Egyértelműen Erika Björlinget látta aznap este. Tény, hogy a bármenedzser mutatta be őket egymásnak. De abban már nem biztos, hogy mikor. Gurított néhányat a bowlingcsapatával, aztán átment a bárba, hogy megigyon egy sört. A nő, aki a koktélbárt vezeti: Sonya Pavlov. Azt mondta, őt kérdezzük meg, hogy mennyi volt akkor az idő. Megvan a csapattársainak a névsora, talán megkérdezem majd őket, hogy mikor fejezték be a játékot.

– Jó gondolat, Jézus.

– Aztán ott van Hugó Wilson. Szerencsés voltam ma reggel, mert két szemtanúval is sikerült beszélnem még délelőtt. Dr. Wilson egy gyógymasszőr. Nagyon izgatottan válaszolt.

Megerősítette, hogy egyértelműen Erika Björlinget látta a gyilkosság estéjén a Tíz Ütésben.

– Mikor? Ez a lényeges kérdés. Mikor látták a nőt?

Ruiz elmosolyodott.

– Nem biztos benne. Megkérdeztem, hogy nagyjából mennyi lehetett akkor az idő. Azt mondta, körülbelül kilenc és tíz között, és abban már nem biztos, hogy inkább kilenc vagy inkább tíz. Egy szemtanú kipipálva.

– Ezek a muksik látták korábban Björlinget?

– Ööö... nem. De azt sem tudják egyértelműen kijelenteni, hogy más napokon ne lehetett volna ott, amikor ők is. A hely elég homályosan van bevilágítva. Reilly azt mondja, előfordult már, hogy egy barátját nem vette észre az egyik bokszbán.

– Akkor hogy szúrta ki aznap este Erika Björlinget? – kérdezte Columbo.

– A csapos hívta fel rá a figyelmét.

– És mi a helyzet dr. Wilsonnal?

– Neki Sonya Pavlov mondta, hogy “nézd már, ki ül ott!”

– Nos, azért ez nagy különbség – mondta Columbo. – Ha Erika Björling ott volt kilenckor, akkor nem ölhetette meg Tim Wylie-t nyolc harminckor, és vezethetett végig a Long Beachen. Ha csak kilenc harminckor ért oda, akkor ő is lehetett a gyilkos.

– Ez a másik két tanú nem fog sokat segíteni a védelemnek – mondta Ruiz őrmester.

– Keresse meg Linda Delgardót. Gondolom, ma este is épp a Tíz Ütésben lesz.

– Oké. Ó... kedden felhívtam Melvin Glassmant, az áldozat exvejét. Kösz a feladatot. Azt

hittem, megfojt, nyomozó ide vagy oda. Mindegy is, tegnap sikerült megerősítenem a sztoriját. Nyolc előtt nem hagyta el az irodáját, aztán a barátnőjével vacsorázni mentek, és az étteremben maradtak olyan 9:30-9:45-ig. Mindezt a főpincér, az asztalpincér és a bártender is

igazolta.

– Jó. Örülök, hogy ezt az egyet kihúzzhatjuk.

TIZENHETEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 20., CSÜTÖRTÖK-DÉLUTÁN 14:13

Erika maga alá húzott egy narancssárga műanyag széket. Szembeült Granttel, aki egy vastag üvegfalon túl várakozott. Azzal, hogy üvegfal választotta el őket, és nem a szokásos ügyvéd-vádlott különszobában találkoztak, Erika megspórolt magának két teljes testmotozást.

– Mi olyan sürgős? – kérdezte a férfi.

– Gondolkodtam. Valami rosszat fognak találni a bankszámlámon.

– Mit?

– Befizetést. Készpénzbefizetést. Minden apró bevételmet, ami a show megszűnése óta bejött, csekkben kaptam meg. De volt két készpénzes betét is. Az egyik kétezer, a másik ötezer.

– Mik voltak ezek?

– Pénz Lentől.

– Te jó Isten! Nem mondtad meg, hogy korábban pénzt kaptál Lentől!

Erika pislogott, miközben a szeme sarkából egy könnycsepp gördült ki.

– Hát mondtam.

– Ki tud még róla?

– Senki, csak ő. Hacsak nem mondta el másnak.

– Hogy szedted ki belőle?

– Azt mondtam neki, hogy elmondom egy bulvárújságnak, ki volt Tammy apja.

– Megzsaroltad!

– Ha te ennek nevezed.

– Miért, mi másnak nevezhetném? – kérdezte Grant ingerülten, majd vett egy mély levegőt. – Ki kell találnunk valami történetet arra, hogy miért kaptál annyi készpénzt. Vagy... vagy talán jó ötlet lehet azt mondani, hogy sajnált téged. És ez egy kölcsön volt. A védelmed ügyis a szemtanúkon múlik.

– Grant... én félek.

– Ezen még gondolkodnom kell. Talán nem kérdeznek rá. De... Mondd meg nekem, Erika. Lesznek még hasonló meglepetések? A legrosszabb dolog, ami egy védőügyvédet érheti, ha saját védenca lepi meg. Van még valami, amit tudnom kell?

A nő megrázta a fejét.

2. DÉLUTÁN 17:16

Peg Brinsley kitörő örömmel fogadta Columbot.

– Minek köszönhetem azt a megtiszteltetést, hogy egy ilyen jóképű gyilkossági nyomozó egy héten belül kétszer is felkeres? Jöjjön be! Jöjjön be, és engedje meg, hogy töltsék magának egy italt. Kóktélidő van, úgy egyébként.

– Nos, csak egy vékonyka skót whiskyt. Szolgálatban vagyok, és épp azon gondolkodom, hogy...

– Columbo hadnagy, mondok én magának valamit. Én sohasem hiszek olyan embernek, aki nem iszik. Szolgálat ide vagy oda.

– A szivar az én nagyobb bűnöm.

– Hát az enyém meg a vodka.

A nő a bárhoz lépett. Köszönhetően a saját otthon intimitásának, most sem viselt parókát; kopasz feje pedig egyéniségének szimbólumaként szabályosan betöltötte a szobát. Fekete selyemből készült torreadornadrágot viselt a fehér teniszpólójához; Columbo szerint mindez

már nem volt túl divatos. De tény, a nő igazi egyéniség volt. Columbo oldalvást tette a ballonját, és leült.

– Azért akartam magával újra beszélni, mert nem ismerek a belső pletykák terén jobban informált embert magánál.

– Azt reméli, hogy én megmondom a tutit – mondta a nő.

– Ebben bízom, asszonyom.

– Akkor lássuk, mit akar tudni?

– Néhány apróság, ha nem bánja. Először is, amikor beszéltem Natalie Moore-ral, azt mondta, hogy Erika Björling zsarolta Tim Wlyie-t.

– Óvatosan bánnék ezzel, Columbo. Natalie, már bocsánat, egy kis kurva. Maga szerint hiteles?

– Úgy hiszem, az. Ma reggel Mr. Kellogg átadott nekünk egy listát az alibijüket alátámasztó szemtanúk nevével. Az egyik bizonyos Sonya Pavlov. Egy koktélbár vezetője a Long Beachen. Valaki a kapitányságon azt mondta, mintha látta volna korábban egy tévésorozatot. Tud erről valamit?

Peg Brinsley a kanapéhoz sétált és leült, az italokat pedig a dohányzóasztalra tette.

– Hallottam róla. Volt néhány apróbb szerepe a tévében. De nem tudok többet. Az élet kegyetlen azokhoz a nőkhöz, akik csak pár perc hírnévhez jutottak a showbusiness-ben.

Sonya Pavlov egy szélhámos ringyó. Fontos, ringyót mondtam, nem kurvát. Azt csinálja, ami a pénzkeresethez kell. Néha lefekszik ezzel-azzal, de bárki nem kaphatja meg egy órára.

– Beszélni fogok veled. Ez sokat segít.

– Csinos nő, aranyos akcentussal. Orosz, azt hiszem. Egy bárvezető... Szerintem többre is vihetné.

– Ez nagyon nagy segítség.

– Ööö... Alibiszemtanúk. Francokat. Hé, Columbo! Mondtam, hogy lefekszik ezzel-azzal.

Nos, úgy rémlik, hogy volt korábban egy pletyka, miszerint Grant Kellogg-gal is összeszűrte a levelet.

– Ne mondja. Ööö... Asszonyom, elnézést, nem akarom a számláját terhelni, de megengedne egy helyi hívást a telefonjáról?

A nő mosolygott.

– Columbo, akár Timbuktuba is telefonálhat, ha akar.

– Egy perc az egész.

Columbo kezébe nyomta a vezeték nélküli kagylót, a hadnagy pedig a kanapén ülve gyorsan tárcsázott. A kapitányságot hívta, hogy ellenőrizze: hagytak-e neki üzenetet. Egyvalaki igen. Beolvasták a telefonba.

– Ruiz őrmestertől jött, hadnagy úr. Azt mondja: “Beszéltem Linda Delgardóval. Ugyanaz a sztori. Bizonytalan az időpontot illetően. De azt állítja, hogy Grant Kellogg épp akkor érkezett meg a bárba, amikor ő távozott. Olyan fél tizenkettő körül. Kellogg állítólag beszélt Björlinggel és Pavlov-val is.”

3. ESTE 19:20

– Szóltak, hogy jönni fog – mondta Sonya Pavlov. – Mr. Kellogg figyelmeztetett.

A nő olyan volt, mint amilyennek Peg Brinsley leírta: csinos, középkorú szőke nő kis akcentussal. Fekete harisnyát és fehér pólót viselt.

Columbo leült a bárpulthoz.

– Felesleges volt figyelmeztetni, asszonyom. Én a jó fiúkkal vagyok.

– Azt mondta, hogy maga a legokosabb nyomozó Los Angelesben.

Columbo elmosolyodott, zavarában pedig kezét a hajába túrta.

– Na. Na. Nem én. Én csak egy átlagos rendőrnagy vagyok. Mindig is az voltam.

- Fogadok, néhány kérdést akar feltenni nekem.
  - Nos, talán. Egyet vagy kettőt.
  - Egy ital a ház számlájára?
  - Talán igen, köszönöm, asszonyom...
  - Sör? Vagy valami más?
  - Talán egy vékonyka skót whiskyt, ha lehet. Tényleg csak egy picit, kérem. Még haza kell vezetnem, tudja.
  - Egyen mogyorót hozzá. Az kibéleli a gyomrát.
  - Az biztos. Észrevettem már. Mindegy, meg tudná azt mondani nekem, hogy mióta ismeri Miss Björlinget?
  - Nem tudom pontosan. Utána kell gondolnom. Egyszer még játékos voltam a Próba szerencsében, és bemutattak minket egymásnak. Tudta rólam, hogy szívesen szerepelnék tévében vagy moziban. Ő pedig arra vágyott, hogy többre vigye annál, ami akkor volt. Sok minden közös volt bennünk.
  - Ezt meg tudom érteni. Mindenki ambiciózus. A legtöbbször azonban mindez frusztrálja. Az pedig nem jó.
- Sonya a hadnagyra mosolygott.
- Mi szeretne lenni, Columbo hadnagy, ha nem Los Angeles legsikeresebb gyilkossági nyomozója lenne?
  - Mivel nem vagyok, ezért legszívesebben ez lennék: a legsikeresebb. Amúgy boldog lennék, ha olyan megérzéseim lennének, mint Sherlock Holmesnak. Akkor ahelyett, hogy állandóan csak dolgoznék, dolgoznék és dolgoznék, mindig időben hazaérek vacsorára. Habár ma este a feleségem épp bowlingozni van, úgyhogy... Nos, haladjunk. Azt mondja, Miss Erika Björling a barátja?
  - Ha azt kérdezi, hogy hazudnék-e a kedvéért, a válaszom: nem. Nem vagyunk annyira jó barátok. De többek vagyunk egyszerű ismerősnél.
- Utóbbi mondatban hallatszott ki igazán Sonya akcentusa, az “ismerős”-nél oroszosan megnyomta az r-t.
- Tudnom kell pontosan, hogy Miss Björling milyen időpontban érkezett meg.
  - Ez nem kérdés. Pontban kilenckor jött be. Lehet, hogy öt perccel korábban vagy később, de kilenckor.
  - Egészen biztos benne?
- Sonya lebiggyesztette a szája szélét és csóválta a fejét.
- Mindig tisztában kell lennem az idővel. Alkalmazottakat tartok. Pontos időben kell zárnom. Pontos tudnom kell, hogy egy-egy bowlingcsapat mikor kész befejezni a játékot, vagyis tudnom kell, mikor csődül be egyszerre egy nagyobb, szomszédos vendégsereg.
  - Ha már az alkalmazottakat említette. Fred Mansfield magának dolgozik?
  - Így van. Néha figyelmeztetnem is kell erre.
  - Nos, vele is beszélnem kell. Itt van valahol?
  - Most nincs. Valami gondja van a barátnőjével, úgyhogy kimenőt kért ma estére, hogy rendezni tudja a helyzetet. Később biztosan bejön.
  - Ha jól gondolom, akkor maga lesz a koronatanú Miss Björling oldalán.
- Sonya megvonta a vállát.
- Mondhatjuk.
- Columbo felhúzta a szemöldökét és bólintott.
- Maga hívta Mr. Kelloggot, vagy ő kereste meg magát?
  - Nem kellett felhívnom. Itt volt aznap este. Erikával és velem is beszélgetett. Amikor megvádolták, mindketten azonnal tudtuk, hogy én igazolni tudom: nem volt Bel Airben azon az estén.
  - Oké. Ööö... Mondja csak. Van itt még valami, amit meg kell kérdezniem. Csak egy apróság.

Tulajdonképpen nem is érdekes. Azon gondolkodtam, hogy... bizonyára jót tesz az üzletnek, ha olyan hírességek térnek be egy italra, mint Grant Kellogg vagy Erika Björling. Úgy értem, a hozzájuk hasonló hírességekkel nem mindennap találkozik az ember egy bowlingklubban, nem igaz?

– Gyakran térnek be hozzánk hírességek – mondta Pavlov.

– Bizonyára. Ez egy nagyon szép bár, asszonyom. De azon gondolkodom, ha bejön ide egy sztár, felhívják-e arra az állandó vendégek figyelmét, mint mondjuk: “Hé, nézd már, ki ül ott. Odanézz. Az Erika Björling. Az meg Grant Kellogg. Tudtad?”

A nő megvonta a vállát.

– Azt hiszem, igen.

– Szóval azt mondja, hogy ilyen esetben szólnak a többieknek, hogy ne hogy lemaradjanak róla.

– Erika híresség. Ha itt van, az csak jót tesz az üzletnek. És igen, fel szoktam rá hívni mások figyelmét.

Columbo bólintott.

– Gondoltam. Megértem. Ez megmagyarázza, miért csinálták. Tudtam, hogy van rá egy logikus magyarázat. Persze ez épp kapóra jön Mr. Kelloggnak. Így öt határozott szemtanúja van az esetleges kettővel szemben.

– Ha maga mondja.

– Kedvelt hely ez a bár. Úgy tűnik, aznap este minden fontos szereplő itt volt: a vádlott, a vádlott ügyvédje meg az öt szemtanú. Igazán tökéletes helyzet Mr. Kellogg számára. Sonya Pavlov hűvösen nézett.

– Aznap este, Columbo hadnagy, senki sem gondolta volna, hogy Erikát Tim Wylie meggyilkolásával fogják meggyanúsítani.

Columbo felemelte a kezét.

– Tökéletes meglátás, Miss Pavlov. Köszönöm, hogy figyelmeztetett erre.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 21., PÉNTEK – REGGEL 09:58

– Ööö... Uram, Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől. Gyilkossági csoport. Ha jól sejtem, utasítást kapott arra, hogy...

A bankár bólintott, de arcán egyértelműen látszott az ellenséges hozzáállás.

– Nos, hadnagy. Igen, kaptam. A kért adatok számítógépes szalagon vannak. Akarja, hogy kinyomtassam?

– Maga, Mr...?

– McDonald. Philip McDonald. Velem jönne, kérem?

Columbo követte McDonaldot, aki annyira hivatalos volt, hogy igazából egy fekete pantallót és egy zsakettet kellett volna hordania, nem pedig ezt a sima, mellényes öltönyt. Csipetős szemüveg és vékony bajuszka illett volna hozzá. De nem hordott szemüveget, arca pedig nyájas volt és kissé pufók. McDonald a bank – mondjuk úgy – “gyomrába” vezette a hadnagyot, ahol a dolgozók hidegen bevilágított szobái és a hatalmas komputerek voltak. Két széket húzott az egyik dolgozóasztal két végéhez, amelynél egy feltűnően csinos nő dolgozott a számítógépén. McDonald egy számlaszámot adott át neki, a nő beütötte azt a gépbe, és röviddel ezután Erika Björling számlájának adatai jelentek meg a képernyőn.

– Hol akarja kezdeni, Columbo hadnagy?

– Kezdhetnénk a legfrissebb mozgásokkal, és haladhatnánk onnan visszafelé? – kérdezte Columbo, kezében jobbról balra mutatva.

A nő leütött néhány billentyűt, és máris megjelentek a legfrissebb összesítések.

– Istenigazából befizetések keresek – mondta Columbo. – Az kiderül ebből, ha a befizetés készpénzben történt?

A nő ismét leütött néhány billentyűt a klaviatúrán, és nyomban megjelentek a befizetések adatai.

– Az ott mi? – kérdezte Columbo egy ötezer dolláros januári befizetésre mutatva a képernyőn.

– Az ott készpénzes?

A fiatal nő bólintott.

– Készpénz. Ötezer dollár készpénzben.

– Rendben. Van még ilyen?

– Nos, itt egy másik. Kétezer készpénzben. Múlt év novemberében. És... és úgy látom, nincs több.

– Hát... Ez remek. Pontosan ez volt az, amit kerestem. Most nem is kell kinyomtatniuk. Majd az ügyészség jelentkezik maguknál, hogy milyen formában kérik ezeket az adatokat, hogy csatolni tudják a bizonyítékokhoz.

– Mindig boldogok vagyunk, ha elősegíthetjük a hatóságok munkáját – tette hozzá McDonald.

2.

DÉLELŐTT 11:20

Victoria Glassman az apja íróasztalánál ült a North Perugia úti villában.

– Gondolom, érti, hogy nekünk jogunkban áll megszerezni ilyen adatokat a banktól – mondta Columbo. – Így pedig talán egyszerűbb is, mint megvizsgálni az apja bankszámlamozgásait.

Köszönöm, hogy segít.

Victoria Glassman aznap fehér rövidnadrágot és zöld golfpólót viselt. Az anyja ismét csak a medence partján ült, kezében egy Bloody Maryvel. Hagyta, hogy a lánya és a detektív megnézzék, amit meg akarnak nézni.

– Két pénzfelvétel nyomát keresem. Egy még januárban volt, ötezer dollár. A másik tavaly november, az kétezer.

Vicky egyenesen a hadnagy szemébe nézett.

– Amióta segíték magának, azon gondolkodom, hogy vajon mit akar kideríteni.

– Nos... Azt szeretném ellenőrizni, hogy voltak-e ilyen összegű pénzkivételek a számlájáról ugyanabban az időben, amikor ilyen összegű befizetések jelentek meg Miss Erika Björling bankfiókjában. Még hozzá készpénzben.

– És miért?

– Valaki azt mondta, hogy Miss Björling zsarolta az édesapját. Vicky felhorkant.

– Úgy van. Pont ő miért is ne tette volna? Mások megtették.

– Asszonyom...

– Nézzük meg a bankszámla-értesítőit. A nő átfutott gyorsan egy dossziét.

– Itt is van. Smith Barney, pénzügyi menedzsmentszámla. Nézzük csak... Január 9. Kivétel ötezer dollár. Tavaly november... Tessék, itt is van!

– Talán véletlen egybeesés.

– Biztosan az – mondta a nő keserűen. – Már amennyiben még hisz a mesékben, hadnagy úr.

3. DÉLUTÁN 13:02

Columbo felhúzta az orrát.

– Neeem, köszönöm – mondta. Adrienne nevetett.

– Nem hiszem. De egyszer azért ki kell próbálnia. A karambol igazi szakértelmet és ügyességet igényel.

– Nekik talán jó – mondta Columbo, miközben fejével a félmeztelen pincérlányok felé biccentett, akik bárkivel szívesen játszanak egy parti karambolt, ha felkérik rá őket. – De nem nekem. Ez nem igazi biliárd.

– Oké – nyugtázta Adrienne. – De a gyomrom már nem tud befogadni még egy tál Burt's chilit. Gondoltam, játszhatnánk egy parti karambolt, aztán ehethénk valami tisztességes

vacsorát is. Hallgasson ide. Azt mondta, hogy mindent szeret, amit a tengerből fognak ki. Hát... szereti az abalone-t?

– Mindent imádok, ami tengeri. Abalone? Az egyik kedvenc déltengeri kagylófajtam.

– Akkor azt fogunk enni. Menjünk is. Hozom a kabátját. Ugye nincs semmi rettentő titok a zsebeiben?

– Hát... ha nem vigyáz, esetleg összetörheti a benne lévő főtt tojásokat.

– Columbo!

– Miért? Finom csemege napközben.

Egy olyan asztalhoz ültek, ahonnan remek kilátás nyílt a közeli úszómedencékre és fallabdapályákra.

– Kellogg egy exkluzív Erika Björling-börtöninterjú jogaival házal. Azt ígéri, hogy a nő a cellában lesz, a kamera pedig a rácsokon keresztül veszi majd. Amolyan árverésre bocsátotta a dolgot. A legkisebb ajánlat is egymillió dollárról indul. Columbo! Azt hiszem, ez az, amit maguk kizsákmányolásnak neveznek.

– És mit fog tenni, mi újat tud mondani? Elmondja, hogy teherbe esett?

– Nem, elmondja, milyen szörnyű élmények érték a börtönben. Tudja, ez az egész a kukkolóknak szól, Columbo! Mi a fenét akarnak csinálni? Eladják a sztorit egy vagyoneért – többért, mint amennyit ér –, holott a nőt még nemhogy bíróság elé nem állították, de még csak fel sem mentették.

– Hogy szokták mondani? “Valami bűzlik Dániában!” Ez Shakespeare, ugye? Igen, Shakespeare. Nagy rajongója vagyok Shakespeare-nek. Minden filmjét láttam. Adrienne nevetett és rázta a fejét.

– Columbo, sohasem fogom kiismerni magát. Ahogyan mások sem...

4.

DÉLUTÁN 15:17

Columbo négykézláb nyújtózkodott a 91-es Toyota mögött, de akárhogy is próbálta, csak nem tudta elérni az apartman garázsának padlóján lévő foltot. Felállt és kisétált. Aha! A járdaszegély széle tele volt gallyakkal, ágacskákkal. Ez kell neki. Felkapott egy ágat, és visszasétált a garázshoz. A botocskával már sikerült elérnie a foltot és mintát venni belőle.

– Nem bánja, ha megkérdem, mégis mi a francot csinál itt?

Columbo feltápászkodott, és egy fehér trikós, igen termetes férfival találta szemben magát. A férfi nem volt kimondottan barátságos, hatalmas termetét csak még jobban kihangsúlyozta, hogy sörhasa átbukott a nadrágszíjon. És most azt akarta tudni, mit csinál az a ballonkabátos pali négykézláb a garázs padlóján.

– Én csak ezt a folyadékot néztem, ami ebből a kocsiból csöpögött ki, tudja? Nem úgy néz ki, mintha olaj lenne. Még a szaga sem olyan. Maga mit gondol, mi ez?

– Az szintetikus erőátviteli olaj az automata sebváltóhoz. Miss Pavlov kocsijából szívárogo. De maga mi a fenét keres itt?

Columbo vigyorgott és csóválta a fejét.

– Hát nem ezt, uram. Én csak... hát, szóval az én kocsim ugyanígy ereszt, tudja. Az az enyém, ott kint az utcán. Francia kocsi, mint látja; és amikor megláttam, hogy ez a külföldi kocsi ugyanúgy csöpög, mint az enyém, hát gondoltam, megnézem.

– De egyáltalán mit keres itt a garázsban? – Nos, uram... Maga nem Mr. Blake, ugye?

– Nem, nem vagyok.

– Nem is ismeri Mr. Blake-et? A férfi megrázta a fejét.

– Nos, tudja, én behajtó vagyok. Úgy értem, azzal foglalkozom, hogy visszaveszek bizonyos emberektől autókat, ha nem fizetik érte a részleteket. Nem egy jó meló, de valakinek ezt is meg kell csinálnia. Tudja? Mindegy, szóval azért vagyok itt a garázsban, mert keresem azt a

kocsit, amit vissza kell vinnem, aztán közben meg megláttam, hogy csöpög ez a kocsi, akárcsak az enyém, így hát...

– Oké, csöpög belőle az erőátviteli olaj. Már vagy egy éve.

– És nem tudta megjavítani? – kérdezte Columbo.

– Ki kellene cserélni a tömítést.

– És az drága dolog?

– Többe kerül, mint amennyit Miss Pavlov megengedhet magának.

– Ó. Az nem jó. Nézze, köszönöm. Erőátviteli folyadék. Jobb lesz akkor, ha én is kicseréltetem a tömítést. Ha elfolyik ez az erőátviteli micsoda, az nem tesz jót a kocsinak, ugye?

– Nem bizony.

– Hát akkor, még egyszer köszönöm. Jobb, ha most megyek. Ööö... Talán felhívhatnám Miss... mit is mondott, mi a neve? Pavlov? Szóval felhívhatnám este, és megkérdezhetném, hogy mennyit kértek tőle ezért a tömítéscseréért. Gondolom, nekem ugyanannyiba kerülne.

– Menjen be, és kérdezze meg most. Bizonyára otthon van. Éjszaka dolgozik, és van, hogy egyáltalán nem jön haza. – A pufi, mogorva férfi elmosolyodott. – Szerintem van valami pasija.

– Nos... Ha éjszaka dolgozik, akkor most bizonyára pihen. Legjobb lesz, ha egyszerűen megkérdezem az autószerelőmet.

5.

DÉLUTÁN 16:11

Columbo felsétált Grant Kellogg pasadenai házának kocsifelhajtóján. Leguggolt, és végighúzta az ujját egy nedves folton, ami a felhajtón éktelenkedett. Középről megvizsgálta, majd megszagolta.

Erőátviteli olaj volt.

6. DÉLUTÁN 17:15

– Hello, Donahue! Mi a helyzet? Hogy van az asszony?

John Donahue kapitány lelkes rajongással és barátsággal rázta meg Columbo kezét. Apró ember volt, szökés hajjal és kissé kidülledő halványkék szemekkel. Egyenruhát viselt.

– Columbo, te vén csirkefogó! Hogy van a nyomozó, aki mindig a legjobb melókat kapja az örsön?

– Honnan veszed, hogy én kapom a legjobb munkákat?

– Hát, te bratyizhatsz a hírességekkel, ráadásul néhányan közülük a legjobb nők a városban.

– Szolgálati kötelesség, Donahue, szolgálati kötelesség.

– Ül hát le. Fogadok, hogy a segítséget kéred valamiben. Nem jönnél ide, ha nem erről lenne szó.

– Valahogy úgy. Nos, felírtam magamnak valamit... hol is van a jegyzetömböm? Valahol itt a zsebemben. Az a kérdés, hogy... Aha, itt van. Hadd tépjem ki és adjam oda neked. Ez egy cím meg egy rendszám. Te vagy a járőrök főnöke. Leköteleznél, ha ki-küldenél egy járőr-kocsit, hogy ma este néha menjen el a ház előtt, és figyelje ezt a kocsit. Ha váltás van, megköszöném, ha a másik járőr-kocsi is megtenné ugyanezt. Ez az autó több mint biztos, hogy éjfél után fel fog bukkanni. Ha így lesz, azt is szeretném tudni, hogy mikor hagyja majd el a házat. Nem kell : pontos idő persze, csak annyi, hogy még pirkadat előtt vagy után ment el.

Donahue megnézte a cetlit.

– Ismerem ezt a címet. Nézzük csak...

– Mr. Grant Kellogg. \

– És a kocsi kié?

- A koronatanúé az Erika Björling-ügyben. – Donahue elnevette magát.
  - Columbo, te dög!
  - Érdekes fejlemény lenne, nem igaz?
  - Ez a pasi nem lehet ennyire hülye.
- Columbo vett egy mély levegőt és mosolygott.
- Talán nem. Talán igen. Az ego olykor óvatlanná teszi az embert.
  - Rajta tartjuk majd a szemünket.

7. ESTE 20:32

A cellaajtókat lezárták. Erika és rabtársai a rácsok mögött vártak.

Az autótolvaj az ágyán feküdt, kezei feje fölött összekulcsolva. A plafont bámulta. Sok időt töltött így. Fekete nő volt, inkább amolyan “tejeskávé” beütéssel. Miriamnak hívták.

A prosti a körmeit ápolgatta. Kivételesen nem kurválkodásért hozták be, hanem mert egy rugós késsel megszurkálta az egyik ügyfelét, és elvette a pénzét. Azt mondta, azért tette, mert a pasi nem akarta kifizetni a szolgáltatás árát. Meg volt róla győződve, hogy jogosan tette, amit tett, és abban is biztos volt, hogy az esküdtszék is neki ad majd igazat. Festett szőke volt, a neve Pearl.

A harmadik lány a rácsoknak dőlve múlatta az időt, kezeit kilógatva a fémkerítésen. A vád szerint egy fél hold földön természetete kilószám a marihuánát, amelyet később értékesített. Olykor nekinyomta az arcát a rácsoknak, és megpróbált végignézni a folyosón. Egy aprócska lány volt hosszú sötét hajjal, az átlagosnál kicsit puffibb testalkattal. Akárcsak Erikának, neki is ez volt az első börtönélménye. Lilynek hívták.

Erika a cellaajtónak támaszkodott, jobb kezével az egyik hűvös acélrácsot markolta. Már egy hete bent volt. Úgy látszott, mintha mindig is bent lett volna.

- Be fognak hozni egy tévékamerát ide? – kérdezte Lily.
- Nem ide – mondta Erika. – Ha megengedik, hogy megcsináljuk, akkor valahol máshol fogjuk, egy másik cellában. Egyedül leszek.
- Mert én nem akarok benne lenni a tévében.
- Nem leszel.
- Én nem bánám – szólt közbe Pearl. – Jót tenne az üzletnek.
- Ahova te mész, drágám, ott nem fogsz üzletelgetni – vágta rá Miriam. – Jó pár évig nem lesz semmi üzlet. Te és én Fonterába megyünk. Akárcsak Lily. Erika közölünk az egyetlen, akinek esélye van arra, hogy kísétáljon innen. Persze... életfogytigot is kaphat, ha az esküdtek nem veszik meg az alibitanúit.
- Nem félsz, Erika? – kérdezte óvatosan Lily.
- Rettegek.
- Ha engem is a te ügyvéded védene, biztos felmentenének – mondta Pearl.
- Remélem, az alibitanúid tiszták. Mert ha bármi gáz van velük, akkor... – tette hozzá Miriam, és megcsóválta a fejét.
- Kösz a figyelmeztetést – mondta keserűen Erika.
- Meglepett, amikor kiderült, hogy a Van Gogh egyszerű hamisítvány? – kérdezte Lily.
- Igen. Azt hittem, a gyűjteménye valódi.
- Miből gondoltad? – kérdezte ismét Lily.
- Abból, hogy láttam. Jártam már előtte abban a házban. Úgy értem, ő volt a lányom apja. Miriam felhúzta a szemöldökét és összehúzta a száját.
- “Előtte”... – mormogta maga elé. – “Előtte...” Hm...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 22., SZOMBAT – REGGEL 09:24

Miriam abban a kis fülkében várakozott, ahol a nyomozók és ügyvédek szokták meghallgatni

a bentlakókat. Miriam azt a hekust várta, akiről ígérték, hogy jön és meghallgatja. Habár a yarddal volt találkozója, ez mit sem változtatott a szabályokon. Mielőtt bement volna “beszélőre”, át kellett esnie a motozáson.

A szemetek nem engedték neki, hogy cigaretta legyen nála. Az istenverte új reformok ugyanis tiltják a dohányzást a börtönben. Habár mire kijut innen és kijut Fonterából is, feltehetően már a nikotinnak sem lesz a rabja. Ahogyan sok más egyéb dolognak sem.

Ez nem lehet a nyomozó! Mit küldtek ezek ide? Az őrség beengedte a férfit. Ugyan már! Ki a fene ez? Kócos haj, elnyűtt öreg ballonkabát. Az öltönye szintén hagy kívánnivalót maga után, a nyakkendőjéről már nem is beszélve. A szélesebb vége megint rövidebb volt, mint a másik.

– Hello – mondta a férfi. – Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i rendőrségtől, gyilkossági csoport. Kaptam egy hívást, hogy az Erika Björling-ügyben nyomozó rendőrtiszttel akar beszélni. Hát... Én vagyok az.

– Maga... az a... Columbo? A hadnagy vigyorgott.

– Remélem így hívnak. Hé. Az anyámat és az apámat is Columbónak hívták. De lehet, hogy egyszerűen csak egy répavagonból estem ki, ők meg hazavittek. Sohasem tudhatja az ember, nem igaz?

Miriam bólintott.

– Biztosan. Aha. Évekkel korábban is hallottam már a nevét... és erre itt van. Oké. Szóval maga Columbo. Magáé az Erika Björling-ügy. Erika az egyik cellatársam. Csak el akartam mesélni valamit, amit tegnap este mondott. De persze azt akarom, hogy maga is segítsen nekem. Érti, mire gondolok. Adja a szavát. Én segítettem magának.

– Nem ígérhetek semmit – mondta Columbo. – Magának már vannak tapasztalatai. Jól tudja, hogy nem ígérhetek semmit.

– Nem. Maguk nem olyanok.

2.

DÉLELŐTT 10:44

Jesús Ruiz őrmester egy mólónál találta Columbo hadnagyot, amint épp egy főtt tojást hámozott és majszolt a zöld hullámokat bámulva.

– A központos mondta, hogy bizonyára itt lesz – mondta Ruiz. – Valamelyik mólónál. Martha ezt javasolta.

Columbo biccentett.

– Igen. Bizonyára itt. Mondtam, hogy bizonyára. Hé... ki szokott jönni hasonló helyekre, és csak úgy bámulni a vizet, Ruiz? Segít gondolkodni. Tudta, hogy segít gondolkodni?

– Azt hiszem... Columbo megrázta a fejét.

– Kimegy, és nézi a nagy hullámokat Malibu partjainál. Az nem segít gondolkodni. Úgy értem, nézni a szörfösöket, ahogy a tenger dobálja őket kifelé. Nem. De itt, ahol békés a víz... Itt van valami a sós vízben, Jesús. Tudja, azt mondják, ez az, ahonnan mindannyian jövünk, a sós víz.

– Igen, hadnagy, de én azt...

– ... gondolta. Tudni kell szétválasztani a gondolatait.

– Üzenetet hoztam Donahue kapitánytól. Magának szól, de...

– Donahue. Mi van benne?

– Felolvasom... “A kocsí, amiből csöpög az erőátviteli folyadék, hajnali 1:15 és 2:00 óra között érkezett meg a pasadenai címre. Ezt követően 5:45 és 6:15 között hagyta el a házat. Ez segít?”

Columbo mosolygott. – Megmondom magának, Jesús. Ez sokat segít. A kutyafáját, ez sokat segít!

3. DÉLELŐTTI 1:56

- Maga nem a könnyen megtalálható emberek közé tartozik, az biztos – mondta Columbo Fred Mansfieldnek.
- A Tíz Útésben vagyok minden este.
- Egy ház előtt álltak a Long Beachen. Columbo csöngetett, hogy beengedjék, de Mansfield azt mondta: épp elmenni készül, úgyhogy várjon kint egy percet.
- Nem rabolom sokáig az idejét. Fred az órájára pillantott.
- Remélem is. A barátnőmmel megyek ebédelni. Csak egy szabad órája van.
- Megértem, hogy izgatott a vele való találkozás miatt – mondta Columbo, majd rosszállóan a szivarjára nézett, amiben épp kialudt a parázs, s ezért eldobta a csonkot. – De a maga neve is szerepel Mr. Kellogg alibitanúlistáján, ezért mindenképpen beszélünk kell.
- Fred megvonta a vállát.
- Akkor beszéljünk...
- A nagy kérdés: az idő. Gondolom, maga biztos az időpontokat illetően. Úgy értem, biztos benne, hogy Miss Björling pár perccel kilenc körül jött be a bárba.
- Fred bólintott.
- Kilenckor. Maximum öt-tíz perccel előtte vagy utána.
- Gyakran jár ebbe a bárba?
- Hébe-hóba.
- Pedig jó messzire van a lakóhelyétől. Legalább egy órát kellett vezetnie. Mi olyan vonzó, hogy megérje?
- Fogalmam sincs. Hacsak nem az, hogy Sonya és ő közeli barátok.
- Régi barátok, hm?
- Azt hiszem.
- Mesélték magának valaha is, hogy hol és mikor találkoztak?
- A parton. Sonya szörfözik, nagyon jó benne. Egyszer azonban egy hullám beborította, és Erika húzta ki a víz alól.
- Azt mondaná, hogy Erika és maga is jó barátok?
- Bárcsak mondhatnám. De inkább úgy fogalmaznék: “ismerősök”.
- És mi a helyzet magával és Mr. Kellogg-gal? Milyen jól ismeri?
- Italokat szolgállok fel neki.
- Gyakran?
- Elég rendszeresen bejár hozzánk. – Neki is sokat kell vezetnie a bárig. Azt gondolom, még maga sem nevezné akkora durranásnak ezt a helyet, hogy a város minden szegletéből ide kellene özönlennie a vendégeknek. Vagy igen? Fred megvonta a vállát.
- Az emberek bejönnek, elmennek. Nem tudom, hogy ki hol lakik.
- Nos, Mr. Kellogg például Pasadenában. Ha már itt tartunk, Kellogg járt maguknál a gyilkosság estéje óta?
- Igen, vagy kétszer.
- Azon gondolkodom, hogy mi lehet olyan vonzó azon a helyen. Amióta Miss Björling a börtönben van, még csak azt sem lehet mondani, hogy miatta menne oda.
- Azt hiszem, hogy Sonya és Mr. Kellogg jó barátok.
- Bizonyos pletykák szerint többek is annál. Fred vigyorgott.
- Lehet.
- Egy tévésztár Van Nuysból és egy híres ügyvéd Pasadenából... és egy Long Beach-i bowling-klubban találkozgatnak. És mi a helyzet Tim Wylieval? Ő is benézett korábban?
- Nem, hadnagy, ő soha. Ilyenről nem tudok. Nos... Van még valami? Erika Björling kilenc körül érkezett. Nem volt semmi szokatlan. Ott volt aznap este. Mit akar, mit mondjak még?
- Semmit. Azt hiszem, így is túl sokat raboltam el az idejéből. Hiszen a barátnőjéhez igyekezett. Úgyhogy...

- Bármikor, hadnagy. – Fred kedvesen mosolygott távozás közben. – Bármikor...
- Köszönöm a segítségét. Ööö... mondja csak. Van még egy apróság, amit meg szeretnék kérdezni. Nem rám tartozik igazán, de megmondaná a barátnője nevét?
- Ez tényleg nem tartozik magára.
- Rendben. Ha titok...
- Nem titok. Mary Nelle Fiske-nek hívják. Pénztároslány a Woolworth áruházban, és...
- Miss Pavlov azt mondta, hogy maguk között valami komoly probléma volt mostanában. Ez aztán tényleg nem tartozik rám, de...
- Ehhez magának semmi köze!

4. 13:49

- Columbo. Columbo hadnagy. Los Angeles-i rendőrség, gyilkossági csoport.
- A gyűrött fehér inget, piros szatén nyakkendőt és szürke nadrágot viselő kövér férfi - mindegyik ruhája szűk volt rá – hosszasan vizslatta Columbo jelvényét és igazolványát. Ő volt a Woolworth áruház vezetője.
- Nos, mit tehetek önért?
- Igen. Nagyra becsülném, ha lehetővé tenné, hogy az egyik beosztottjával megigyak egy kávé vagy kólát itt a büfésarokban. Egyébként most, hogy így eszembe jutott, szerintem én ma még nem is ebédeltem. Én...
- Melyik beosztotról lenne szó?
- Mary Nelle Fiske.
- Valami bajba került?
- Ó, dehogy, uram. Csupán lehet, hogy tud segíteni néhány információval, ami hasznos lehet a számomra. Semmi köze a rossz fiúkhoz. Csak lehet, hogy tud valamit, amit nekem is tudnom kell.
- A férfi bólintott.
- Foglaljon helyet, hadnagy. Mindjárt ideküldöm.
- Columbo leült.
- Már nem is emlékszem, hogy mikor ettem utoljára sült sajtos szendvicset – mondta a büfépult mögött álló nőnek. – De most jólesne. És van *Dr. Pepper* üdítőjük?
- Pepsink van csak – mondta a büfés.
- Akkor egy Pepsit kérek hozzá.
- Mary Nelle Fiske is megérkezett, és leült a mellette lévő székre. Helyes fiatal lány volt, legalábbis Columbo annak látta. Nem lehetett több tizennyolc-tizenkilenc évesnél. Kifejezetten csinos volt, de nem kihívóan. Szőke haja sűrű volt és göndör. Az arca szögletes. A teste feszes.
- Kisasszony, a nevem Columbo. A Los Angeles-i Rendőrkapitányságon dolgozom a gyilkossági csoportnál.
- Freddy mondta, hogy beszélt vele dél körül.
- Sajnálom, ha miattam késett el a találkozóról. Tudja, hogy van ez, gyilkossági ügyben nyomozok.
- Nem tudok semmit az egészeztől.
- Tudom, hogy nem tud.
- Freddy valami bajba került?
- Ó, nem. Nem hiszem. De ő az egyik szemtanú, tudja, és amit csak lehet, meg kell róla tudnom. Ez csak amolyan rutin dolog, tudja.
- Freddy helyes srác – mondta Mary Nelle egyszerűen és őszintén.
- Én is így látom.
- Egy igazán helyes srác – mondta, de a hangjában némi szomorúság hallatszott.
- Columbo kezével beletúrt a hajába és bólogatott.

– Valamiért úgy érzem, hogy nem felhőtlen a maguk kapcsolata Freddyvel. Talán valami személyes dolog, ami nem tartozik rám. Ó, kávét? Vagy egy Pepsit? Esetleg egy szendvicset, ha gondolja...

– Pepsit – mondta a pult mögötti kollégának, és Columbohoz fordult. – Igen, van probléma köztünk. A szokásos probléma. Semmi különös. Mindenkivel előfordul ez. Gondolom.

– Mi az, kisasszony?

Mary Nelle vett egy mély levegőt, majd megpróbált egy halovány mosolyt mutatni Columbonak.

– Mi más lehetne. Terhes vagyok.

– Ó... hát. Az nem olyan rossz dolog, vagy igen?

– Nem lenne rossz, kivéve egy fontos tényezőt. Freddynek van egy felesége.

– Ó-ó.

– Igen. Nem egy helyes lány, Columbo hadnagy. Freddy és én olyan boldogok lehetnénk. De... a lány pénzt akar. Hogy elengedje. És az olyan emberek, mint Freddy meg én, nem vagyunk valami gazdagok.

Columbo bólintott.

– Értem, mire gondol. Hé, ööö... Nem kéri ennek a csodálatos sült sajtos szendvicznek a felét?

HUSZADIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 22., SZOMBAT – DÉLUTÁN 16:25

Erika megragadta, és erősen szorítani kezdte Grant kezét.

– Hé, a francba! Nem bírom ezt! Ki kell vinned innen. Nem bírom már tovább.

Grant az őket figyelő órre pillantott.

– Kicsim... mondtam neked. És egyetértettél velem. Egy darabig még tartanod kell magad. Ez hozza majd a pénzt. Hé! Egymillió dolláros üzletről van szó! És már majdnem zsebemben van. Nyugodj meg. Tudom, hogy pokoli. De ez kell ahhoz, hogy elnyerd azt a szimpátiát, ami elegendő pénzt hoz életed végéig.

– Nem kell a pénz. Ki akarok menni. Grant feszülten megnyalta a száját.

– Erika... Nem mehetsz ki. Nem tudlak kivinni. Vedd tudomásul. Megölted Lent. Csak úgy juthatsz ki innen, ha a bíróság felmentő ítéletet hoz.

– Az még hónapok... – zokogta el magát Erika.

– De ezután hátralévő életedet kényelemben és biztonságban töltheted. Ebben állapotunk meg. Nem veszítheted el a fejed. Ne dacolj.

– Megígéred, hogy fel fognak menteni?

– Megígérem. Hallgasd, mit tudtam meg. Az a szállodai portás jól megnézett magának aznap este, úgyszólván szinte bizonyosan terhelő tanúként idézi majd az ügyészség. De beletörök még a bicskájuk. Először is a pasi hiteltelen, mert eladta a sztorit. Aztán tegnap elmondta egy általam megbízott magánnyomozónak, hogy tulajdonképpen nem is annyira biztos abban, hogy téged látott aznap este. Felvettük szalagra. Ha tanúként akarják használni ellened...

– Nagyon sok múlik Sonyán és Freddynek.

– Columbo beszélt mindkettőjükkel. Rendben ment minden. Nem lesz velük gond. Ha te is segítesz, akkor nem lesz szemtanú, aki a környéken látott volna; nincs meg a fegyver, nincs ujjlenyomat...

– Mondott bárki bármit arról a pénzről, amit Lentől kaptam?

Grant megcsóválta a fejét.

– Azt mondjuk, kölcsön volt. Kölcsönkértél tőle. Akárhonnan nézem, mégiscsak a gyereked apja volt. Megsajnálta téged, és adott némi pénzt. Felhívtad telefonon, és kölcsönkértél tőle, mire ő azt mondta, hogy ugorj be hozzá csütörtök este, amikor a felesége kártyázni van.

Kézpénzben adta oda neked a pénzt, mert nem akarta, hogy az asszony a csekkek nyomára

bukkanjon.

Erika bólintott.

– Rendben. Ehhez a sztorihoz fogok ragaszkodni. Akármi is lesz.

2.

ESTE 19:49

Columbo Adrienne-nel érkezett a Pacific clubba. Körülnézett, elmosolyodott, és azt mondta a lánynak:

– Ez aztán elegáns hely. Húha! Inkább ide képzelem Grant Kelloggot. Úgy értem, inkább itt tudnám elképzelni, mintsem egy bowlingklub bárjában.

– Emlegetett számár. Nézze csak, ki ül a bárpultnál? Grant Kellogg az vagy Grant Kellogg?

– Nem véletlen – mondta Columbo. – Az irodájában dolgozó fiatal lány mondta, hogy ide indult.

– Beszélni fog velem?

– Ha beszélni fog velem.

– Akkor én megyek az étterembe – mondta a lány. – Dan már vár. Köszönöm, hogy elkísért.

– Ugyan, ha már úgyis egy helyre jöttünk.

– Az biztos, hogy sosem hagynék ki egy utat sem, amit a maga autójával mehetek. Igazi kaland minden alkalom.

– Hát igen, manapság már nem látni valódi bőrüléseket a kocsikban.

Adrienne nevetett.

– Oké, Columbo. Tisztelem az önbizalmát.

Columbo a bárpulthoz sétált. Grant Kellogg épp egy martinit szürcsölt jéggel. Egy jóvágású, dupla soros kék zakót viselt szürke nadrággal. Columbo ingnyaka nem volt begombolva, a nyakkendő azonban gondosan felcsúsztatva. Adrienne ragaszkodott hozzá, hogy a hadnagy tegye a klub ruhatárába a ballonját. A szürke öltönyének hajtókájáról így is le kellett porolni némi szivarhamut.

– Mr. Kellogg – lépett oda hozzá. – Remélem, nem tolakodom bele a magánéletébe.

– Columbo hadnagy. Üljön le. Hogy mennyire tolakodik bele a magánéletembe, az attól függ, mit akar kérdezni.

– Ó, nem, uram. Semmi olyat. Én olyat nem. Kimentettem magam ma estére, hogy beszélhessünk... – Columbo megállt egy másodpercre, amint Emilyre, a félmeztelen csaposlányra pillantott. – Uh... A feleségem elment moziba a barátaival. Engem nem igazán érdekelt az a film, így hát...

– Nem is tudtam, hogy maga is tagja a klubnak.

– Nem is vagyok az, uram. Egy olyan barátom vendégeként jöttem be, aki ismerős itt. Miss Adrienne Boswell. Persze tudja, hogy van ez, ha felmutatom a csillogó jelvényem, bárhova bemehetek. De igyekszem nem kihasználni ezt az előnyt.

– Engedje meg, hogy meghívjam egy italra. Mit iszik?

– Ó, uh, skót whiskyt szódával. Csak egy keveset. Nagyon kedves öntől, uram.

Grant intett Emilynek. Columbo eközben tisztában volt azzal, hogy akaratlanul is a lányt bámulja.

– Milyen fajta whiskyt kér, uram? – kérdezte.

– Ööö... hát... Egy Cutty Shark jó lenne. – Várj. Tölts Columbo hadnagynak egy Glenfiddichet – mondta az ügyvéd.

– Columbo hadnagy! – kiáltott Emily, majd szemeivel előbb az egyik majd a másik férfira pillantott – Azt a mindenit!

– A hadnagy ma este jól ki fog vallasni, Emily. Ő a legjobb gyilkossági nyomozó Los Angelesben, és eléggé félek.

A lány elnevette magát, majd megfordult, hogy levegyen egy üveg single mait whiskyt a

polcról.

– Ha jól tudom, ellenőrizte az alibiszemtanúimat.

– Nos, uram, igen. Ez a dolgom. Grant biccentett.

– Tisztában vagyok vele, hogy csak ketten tudják teljes pontossággal megmondani, hogy Erika mikor érkezett meg a Tíz Útésbe. A többiek biztosak benne, hogy ott volt, de nem tudják, pontosan mikortól.

– Így van, uram.

– Miután a védelem és a vád köteles információt cserélni egymással, el kell mondanom magának: a motelportás megváltoztatta a sztoriját. Már nem biztos benne, hogy Erikát látta aznap este. Azt mondja, lehet, hogy tévedett.

– Amikor én beszéltem vele, még biztos volt a dolgában – mondta Columbo. – Akkor sem volt semmi kétség benne, amikor az az újságíró meginterjúvolta.

– Mert fizettek neki a sztoriért. Ez nekünk még jobb is, mintha azt mondta volna: nem biztos abban, hogy kit látott.

– Én azt szeretném tudni – mondta Columbo –, hogy a riporter, Miss Mahoney honnan szerzett tudomást Loganról. A fickó betelefonált hozzánk, és azzal a nyomozóval akart beszélni, aki a Wylie-ügyön dolgozik. Én mentem ki hozzá, és beszéltem vele. De nem beszéltem róla senkinek. A riporternő viszont...

– Ez egyszerű, Columbo. Ne legyen olyan naiv, mint amilyennek látszik. A fickó biztos rájött, hogy itt az esély egy kis pénzt csinálni. Fogadok, hogy a lap dollárezereteket fizetett neki az interjúért.

Emily kitette a dupla whiskyt, külön a szódát és a jeget. Columbo belekóstolt az italba.

– Azt a mindenit! Micsoda ital! Ez aztán a whisky!

– Erika boldogtalan a börtönben – mondta közben Grant. – Arra akar rávenni, hogy vetessem jegyzékbe az ügyet, és vigyem mihamarabb a bíróság elé.

– Az biztos, hogy nem az a fajta személy, akit rácsok mögött képzel el az ember.

– Nem, ő nem olyan. Egy finom hölgy, akinek rengeteg szerencsétlenséget kellett elszenvednie az életben. Kemény dolog olyan nőnek lenni, aki egyedül kivételes szépségének köszönheti, hogy viszi valamire.

– Van valami, amit előbb vagy utóbb meg kell kérdezzek, Mr. Kellogg. Nem kell válaszolnia, ha nem akar. Adott valaha is Mr. Wylie pénzt Miss Björlingnek?

– Miért kérdezi?

– Nos, kétszer is készpénzbefizetés van a számláján, novemberben és januárban. Egyszer kétezer és egyszer ötezer dollár. Közvetlenül egy nappal azután, hogy Mr. Wylie ugyanezeket az összegeket emelte le a saját betétjéből. Csak arra gondoltam, hogy...

– Igen, hadnagy. Ezek kölcsönök. Erikának pénzre volt szüksége. Sajnos. Hosszú ideje nem volt munkája. Len – ez volt az igazi neve, tudja – kétszer is kölcsönzött neki. Megsajnálta Erikát.

– Azt tudja, hogy miért készpénzben, uram?

– Nem akarta, hogy a felesége rájöjjön: pénzt ad Erikának. Megkérte, hogy menjen a házukhoz, és ott adta oda neki, amikor csütörtökön az asszony kártyázni volt.

– Mindkét esetben csütörtöki nap volt?

– Mondtam magának, Columbo. Ez volt az az alkalom, amikor a felesége nem volt otthon.

– Biztos benne?

Grant arca feszültebb lett.

– Mondtam. Ezek az estéken Faye nincs odahaza.

Hát, ez elég különös. Én... ööö... – Columbo csóválta a fejét. – Egy kisebb ellentmondás zavar engem.

– Milyen ellentmondás?

– Nos, uram. Tudja... Mr. Wylie ötezer dollárt vett le a számlájáról január kilencedikén. Ez

egy hétfői nap volt. Miss Björling számláján ugyanez az összeg január tizenegyedikén jelenik meg. Az pedig szerda. Novemberben pedig a pénzfelvétel negyedikén, azaz pénteken történik meg, míg ugyanezen összeg befizetése pedig hetedikén, azaz hétfőn.

Grant Kellogg vigyorgott és rázta a fejét.

– Nem tudom, mi a megoldás, hadnagy. De igaza van, amikor ezt kisebb ellentmondásnak nevezi. Meg fogom erről kérdezni Erikát. Talán nem pontosan emlékezett. Ami érthető, hiszen lelkileg nagyon megviselik a történetek.

– Igen, bizonyára ez az oka. Hogy zaklatott. Egyébként is nem akartam magának keresztkérdéseket feltenni. Elnézést. Ez egy igazán remek whisky. Fel is írom a nevét...

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 23., VASÁRNAP – DÉLELŐTT 10:22

Columbo elment, hogy vegyen egy új ballont. A felesége bírta rá. Mivel nem akarta, hogy egész idő alatt az asszony ott loholjon a nyomában és a fülébe duruzsoljon, ezért gyorsan meglépett, amíg Mrs. Columbo a zöldségesnél tette kosarába az esti lasagnehoz valókat. Egy amolyan végkiárúsító üzletbe ment, ahol reményei szerint nyugodtan nézelődhetett anélkül, hogy az eladóval kötelezően diskurálnia kellett volna. De nem így sikerült. Egy rakat ballonkabát lógott az üzletben, és még mielőtt Columbo végigvizslathatta volna az első darabot, egy eladó – fiatal srác tüskés frizurával, kockás zakóban, gesztenyebarna szatén nyakkendővel – odalépett, és felajánlotta a segítségét.

– Egy új ballont, uram? Van most néhány remek darabunk. Épp kiárúsítás alatt. Csak ezen a héten.

– Hát, szóval én csak nézelődöm – mondta Columbo.

– Amit épp hord, az elég veterán darabnak tűnik. Fogadok, hogy jó pár évet kiszolgált már magánál.

– Kiszolgált? De még hogy kiszolgált! El sem hinné, mennyi mindent látott már ez a kabát!

– Mit szólna, mondjuk, egy ilyenhez? – A fiatal eladó leemelt egy új ballont a tartóról. – Igazán csini, nem gondolja? Miért nem próbálja fel, csak a méret kedvéért?

– Hát, én...

– Hadd segítsek... – mondta a srác, és azzal az erővel ki is segítette a hadnagyot az öreg ballonból, majd átvette azt az egyik karfán. – Na, most próbálja fel ezt. Valamivel világosabb, mint látja és...

– Nem is tudom. Hamar bepiszkolódik ez a szín.

– Akkor esetleg egy feketét?

– És szükségem lenne jó nagy zsebekre. Látja, rendőrtiszt vagyok, gyilkossági nyomozó, és mindig egy csomó dolgot cipelek magammal a zsebeimben.

– Akkor próbálja meg ezt. Nagyon divatos, és óriási zsebei vannak. És nem is tudom... Ebben olyan rendőrös. Úgy értem, igazán hivatalos benne...

– Aha, de az első dolog lesz, hogy elhagyom az övet belőle. Borzasztó rendetlen vagyok... Én csak, szóval én csak körülnéznék. Nem akarom rabolni az idejét.

A fiatal eladó megvető pillantást vetett a foltos és rongyos ballonra, amit az előbb lesegített a hadnagyról.

– Magának új kabátra van szüksége, uram.

– Talán. De úgy van, ahogy maga mondta: ez a darab jó szolgálatot tett nekem. Szerintem kiszolgál még egy darabig. Én csak körülnézni gondoltam. A feleségem küldött, tudja.

– Nos... Ha segíthetek, akkor odaát leszek. Csak szóljon.

2.

DÉLUTÁN 13:46

Jóleső dolog, hogy szabad volt a vasárnap; Columbo be is tervezett egy kis délutáni szu-

nyókálást. Ha-ha. Mrs. Columbónak azonban jobb ötlete akadt ennél. Elküldte a hadnagyot a tengerpartra, hogy ne lábatlankodjon, amíg megfőzi az esti vendégeknek a vacsorát. Oké, ez még mind egész megnyugtató is tudott volna lenni, ha az asszony nem küldött volna vele egy kisebb piknikcsomagot is, ezzel biztosítva, hogy legalább négy-öt órán át ne lássa. Columbo pedig csak az egyórás reggeli sétákat kedvelte Kutyával.

Ami még ennél is rosszabb, az asszony ragaszkodott hozzá, hogy Columbo vegyen fürdőgyát, és mártózzon meg a kaliforniai habokban. Meg is tette, úgy öt percig. Tegyük hozzá, hogy a hadnagy nem tudott úszni, és el sem tudta képzelni, hogy mások miért akarnak egyáltalán – kivéve, ha nem tengerészgyalogosok. Ráadásul mindig hamar és fájdalmasan le tudott égni, a hullámok pedig rendre eláztatták a szivarjait. Tisztában volt vele, hogy leginkább egy rajzfilmfigurához hasonlíthat a tengerparton: egy pocakos középkorú fickó, ódivatú boxergatyában, aki esetlenül próbálja távol tartani a víztől a szivarját. Messze kilógott a kaliforniaiak sorából, akik szinte kivétel nélkül csinosak voltak, fürödtek a vízben és a napfényben. Mindez reggelente nem zavarta, amikor egyedül szokott lenni a parton. Csak ő és Kutya.

Mikor késő délután hazament, leemelte az előszobaszekrény polcáról a Berettát, és rozsdellenőrzést tartott. Nem rozsdásodott. Óvatosan bebugyolálta egy törülközőbe, és visszatette. Ez a revolver, amit a szekrényben tartott már évek óta, egyszerű fegyver volt. Ezt legalább értette, hogyan működik. Azt azonban már ránézésre nem lehetett megmondani, hogy töltve van-e vagy sem. Columbo szerint veszélyes dolog volt.

Kicsit dolgoztatott a kocsiján, lemosta és megsuvickolta a bőrkárpitokat. Az kétségtelen, hogy van egy dolog, amiben a férfi mindig örömét leli: ha a kocsijával foglalkozhat.

Ezt követően lezuhanyozott és átöltözött a vacsorához. De nem csak ennyi, még aftershave-et is tett az arcára, az esti feladatai közé pedig az italok felszolgálása és a bor kinyitása tartozott. Meg persze az is, hogy egyáltalán ne kerüljön szóba az Erika Björling-ügy.

Olyan fél tíz felé Columbo elnézést kért a vendégektől, és néhány percre a dolgozószobájába ment. Bekapcsolta az üzenetrögzítőt, hogy felvegye a következő két beszélgetést. Az első szám, amit hívott, már a második csörgésre válaszolt.

– Hello.

– Hello. Dana otthon van?

– Itt nincs semmiféle Dana. Biztosan rossz számot hívott.

– Ó, elnézést. Ez nem az 531-2974?

– Nem, ez nem az.

– Nos, tudja messziről telefonálok, és nem akarom kétszer ugyanazt a rossz számot beütni.

– Attól tartok, ez már a maga problémája. Rossz számot hívott, oké?

– Elnézést kérek a zavarásért. Borzasztó lehet egy ilyen félretárcsázott hívás vasárnap este.

– Semmi gond. De kérem, ne hívja újra ugyanezt a számot.

S ezzel a női hang letette a telefont. Columbo a második számot tárcsázta.

– Ez Grant Kellogg ügyvédi irodája. Jelenleg egyik munkatársam sem tartózkodik itt. Hétfő és szombat között reggel fél kilenctől este ötig állunk rendelkezésére. Ha üzenetet kíván hagyni, kérem, várja meg a sípszót, majd adja meg nevét és telefonszámát, hogy vissza tudjuk hívni. Köszönjük hívását.

3.

ÁPRILIS 24., HÉTFŐ – REGGEL 09:18

Scziegel kapitány üzent Columbónak, hogy az irodájában várja. A főnök szélesen vigyorgott, amikor a hadnagy belépett.

– Hogy telt a pihenőnap, Columbo?

– Szuperül. Ó, igen, uram. Remek volt. És önnek?

– Nem feltételezem, hogy a szabadidejében elővette volna a Berettáját, és kiment

volna vele gyakorolni egy kicsit. Ne, ne is mondja. Nem akarom tudni. Inkább ezt nézze meg. A kapitány a Probe magazin egy példányát nyomta Columbo kezébe. A címlapon az alábbi főcím szerepelt:

Erika Björling félmeztelenül! A gyilkossággal vádolt tévésztár, ahogy még sohasem látták! A címlapon beharangozott bulvárszenzáció a harmadik oldalon szerepelt: öt fotó Erika Björlingről, s mindegyiken csupaszok voltak a mellei. Láthatóan strandon készültek a felvételek, talán St. Tropez-ban. Topless napozott, láthatóan büszkén.

– Ez egy nagy rakás szar, Columbo. Tudja maga is. A gond csak az, hogy emiatt rajtunk is nagyobb a nyomás. Dunedin már telefonált, hogy megtudja: kezünkben van-e már a döntő bizonyíték. Nos, a kezünkben van?

Columbo megrázta a fejét.

– Mr. Dunedin is tisztában van vele. Azzal, amink most van, kiszámíthatatlan a vége. Azok a szemtanúk, akik a nőt a Tíz Ütés bowlingklubba teszik a gyilkosság idejére, elég rendezetlen módon kapcsolódnak egymáshoz. De még mindig meggyőzőbb tanúk azoknál, akik viszont Bel Airbe teszik a gyilkosság idejére.

– Mi a baj az alibitanúkkal? Tájékoztatta erről Dunedint?

– Még csak gyanakodom, kapitány. Fred Mansfieldnek veszettül kell a pénz. Sonya Pavlov meg Kellogg lakásában töltötte a péntek éjszakát. Ha megvannak a bizonyítékok, átadom őket az ügyésznek.

Scziegel mosolygott.

– Ott töltötte az éjszakát? Columbo, maga... – a kapitány megrázta a fejét. – Meg sem kérdezem, honnan tudja ezt.

4.

DÉLELŐTT 10:23

Columbo egy narancssárga műanyag széken ülve várakozott a Sybil Brand Intézet egyik irodájában. Kivett egy szivart a zsebéből, és már majdnem meggyújtotta, mire meglátta a dohányzást tiltó táblát. Magával vitt egyet a Probe magazinból, és kirakta maga elé az asztalra. Ha már ott volt, elolvasott belőle néhány cikket, például a sátán felbukkanásáról Nyugat-Texasban, ahol is az ördög arra vette rá a fiatalokat, hogy órákon át rock 'n' roll zenét hallgassanak. De olvasott egy írást arról az úrlényről is, amelyik elrabolt egy nőt Mississippi államban, és csak azután hozta vissza a földre, hogy kimerítő fizikai és lelki vizsgálatoknak vetették alá, s majd egy hétig mutogatták meztelenül egy bolygóközi állatkertben. És akkor nem beszélve arról a nőről, aki az egyik bevásárlóközpontban megpillantotta a fiatal és sovány Elvis Presleyt, aki a hölgynek el is ismerte, hogy ő a Király, de megeskette, hogy senkinek sem fogja elárulni: ismét koncertkörútra készül...

– Columbo hadnagy?

– Igen, asszonyom. Maga Margaret Phillips?

– Én vagyok.

A nő leült. Szőke, csinos negyvenes börtönőr volt az intézet egyenruhájában.

– Azt mondták, hogy látni akar.

– Igen, asszonyom.

– Hadnagy... A cellalakók szólítanak asszonyomnak, maga ne tegye. Peg vagyok.

Columbo mosolygott és bólintott.

– Rendben. Megszokás. Nem maga az első nő, aki erre kér. Mindegy is, a lényeg, hogy remélhetőleg tud nekem segíteni egy kicsit. Vagy nem. Ki tudja – mondta, majd megvonta a vállát. – Talán mégis, de mindegy... látta ezeket?

Columbo átnyújtotta neki a bulvárlapot, s a nő nyomban a harmadik oldalra lapozott. Majd mosolygott, és csóválta a fejét.

– Mondja, ez valóban ő? – kérdezte Columbo. – Ezek valódi képek Miss Björling-ről?

Peg Phillips széttárta a kezeit.

– Honnan tudnám? Képek...

– Talán mégis. Tudja, olyasvalakit kerestem, aki egyszer vagy többször már meg kellett, hogy motozza Miss Björlinget. Hátha észrevesz valamit, mondjuk egy anyajegyét, sebhelyet, szeplőt, ami azt mondatja magával, hogy ezeken a képeken nem Miss Björling látható.

– Azt gondolja, hogy nem ő szerepel rajtuk? És ez fontos? Köze van ennek a...?

– Nos, van valami különös ebben az ügyben. Az ügyvédje minden létező eszközt megragad, hogy minden bezsebelhető centet kisajtoljon a dologból. Persze ez még nem jelent semmit, de kétségtelenül mindketten pénzsóvárnak tűnnek. És pont emiatt mégiscsak jelenthet valamit a dolog. Azon gondolkodtam, hátha lát valamit ezeken a képeken, amiket Erika Björling testén nem látott, vagyis, hogy a képek...

– Hamisak, erre gondol? Columbo megvonta a vállát.

– Lehet.

A börtönőrnő tüzetesebben megvizsgálta a fotókat. Néhány percig tétovázott, majd:

– Nos... lehet, hogy igaza lesz. Hát... Miss Björlingnek nincs semmiféle sebhelye, anyajegye vagy ilyesmi. De a fotókon szereplő nőnek igen...

– Tudom, hogy ez kínos – mondta Columbo.

– Nekem ugyan nem. De... Erről majd tanúvallomást is kell tennem?

– Nem. Mindez csak információként szükséges nekem.

Peg Phillips megrázta a fejét.

– Nem az ő teste. Az ő feje, de egy másik testen, mondjuk egy modellen. Nézze meg a mellbimbóit. Kicsit ráncos, felfelé álló bimbók. Erika Björling mellbimbói nagyobbak és fényesek. Úgy értem, a francba, láttam a dudáit vagy négyszer-ötször. Amikor teljes testmotozást kell csinálni. Ilyenkor meg kell néznünk, tudja. El sem hinné, hogy miket képesek becsempészni, és hogy miket hova képesek eldugni olykor.

– Ez nagyon sokat segített. El sem tudom mondani, milyen sokat.

– Bármikor, hadnagy.

5.

DÉLI 12:11

Columbo és Adrienne vett egy-egy hot dogot az utcai árusnál, és lesétáltak az egyik mólóhoz. Erős szél fujt, s ettől a tenger is haragosabb volt.

– Imádom nézni az óceánt – mondta Columbo.

– Maga és Dan kedvelnék egymást. Ő is imádja nézni az óceánt.

– Jobban szeretem nézni, mint megfogni. Adrienne nevetett.

– Én így vagyok a hóval. Szeretem nézni, mert gyönyörű, de soha senki ne kérjen arra, hogy síeljek rajta. Még Dan is rá akar venni. De szó sem lehet róla.

Adrienne ismét csak átlagosan öltözött: szűk farmernadrág és pulóver. Élvezettel ette a hot dogját. Imádta az osztrigát és a kaviárt is, de a mustárral megszórt utcai hot dogot is mindig nagy kedvvel habzsolta.

– Szükségem van némi információra – mondta Columbo.

– Pedig már azt hittem, hogy azért hív meg erre a romantikus vacsorára, mert...

– Adrienne... Komolyan. Van itt valami érdekes. Elmondom, mi az, de ezt nem írhatja meg. Oké?

– Még sosem éltem vissza a bizalmával, vagy igen?

– Persze, hogy nem. Nos... Szóval. Azok a fényképek a Probe magazinban Erika Björlingről. Azok hamisak. Úgy értem, biztosan azok. Nem ő van a fotókon. Egészen pontosan a feje az övé, más nő testére másolva. Ne kérdezze, honnan tudom.

– Istenem, nem is akarom tudni!

– A lényeg az, hogy az újság bizonyosan jó pénzt fizetett ezekért. Meg a Logan-interjúért is.

Azon tűnődtem, hogy vajon mit fog gondolni a Probe nagykutyája, amikor rájön, hogy átdobták a palánkon.

Adrienne ravaszul mosolygott.

– A kérdés, hogyan tudjuk értesíteni minderről.

– Erre gondoltam én is. Reméltem, hogy maga ismeri a kiadót.

6.

DÉLUTÁN 13:45

Adrienne óceánparti házának nagyszobájában állva Columbo épp az óriás ablakból látható panoráma miatt irigykedett. Közben a hadnagy az egyik hordozható telefonon hallgatta, hogy Adrienne miként beszél egy New York-i irodával.

Szinte a lehetetlennel volt egyenlő, hogy bárki is telefonon el tudja érni a világtól visszavonult Harry Gottsman, a Probe kiadóját. De Adrienne neve hamar lerombolt néhány bürokratikus akadályt, és néhány percen belül máris a botránylap hírhedt kiadója volt a vonal túlsó végén.

– Gottsman.

– Gondolom, nem kell bemutatkoznom, Mr. Gottsman. Bizonyosan nem állt volna velem szóba, ha nem tudja, ki vagyok.

– Hallottam magáról, Miss Boswell. Csak nem szívesen dolgozna nekem?

Adrienne kuncogott.

– Azt hiszem, e pillanatban nem élhetek ezzel a kiváló lehetőséggel. De ha ez egy konkrét ajánlat, úgy mindenképpen észben tartom majd.

– Bármikor. Hallgasson ide. Mondja meg, hogy most épp mennyit keres, és én többet ajánlok annál.

– Ez egy izgalmas ajánlat, Mr. Gottsman.

– De fogadok, hogy magának egészen másfajta ajánlat jár a fejében. Miért hívott? Ha nem vagyok túl nyers.

– Magát átverték. Gondoltam, jó, ha tudja. És azt is gondoltam, ha elmondom, hogy dobták át a palánkon, akkor cserébe maga is megoszt velem némi információt.

– Újságírói szívesség – mondta Gottsman, hangja pedig majdnem nevetésbe hajlott.

– Megegyeztünk?

– Halljuk hát, hogyan vertek át.

– A félmeztelen fényképek Erika Björlingről. Hamisak. Az ő feje. De más teste.

Néhány perc hallgatás következett.

– Ért engem, Mr. Gottsman? Be tudom bizonyítani.

– Hogyan?

A férfi hangja keményebbé vált. Adrienne kikacsintott Columbóra, aki fülén a telefonnal bement az irodába, hogy ne csak hallgassa, hanem lássa is a nőt.

– Hogy tudja bizonyítani? És mit akar ezzel kezdeni? – kérdezte Gottsman.

– Semmit sem akarok kezdeni. Én csak informálok magát. Ahogy, remélem, maga is informál majd engem. Egyébként pedig nem is beszélünk egymással.

– Rendben. Mit akar tudni tőlem?

– Ki adta a tippet, hogy Logan látta Erika Björlinget a motelban a Wylie-gyilkosság éjjelén? Mellékesen a fickó visszakozik. Azt mondta az ügyészhelyettesnek, hogy akár tévedhetett is.

– Visszakozik... Rendben. Honnan tudja, hogy a fotók hamisak?

– Ne kérdezzen többet, de az infó olyasvalakitől jön, aki nemegyszer látta testközelből Erika szépségét, és esküszik, hogy ez nem az ő teste. Úgy tűnik, Mr. Gottsman, hogy az illetőnek sokkal több egyedi testjegye van, amelyek egyszerűen nem passzolnak a felvételeken.

Ismét kisebb csönd a vonal túlsó végén, majd:

– Azt mondja, nem akarja továbbadni ezt a dolgot?

– Mi hasznom lenne belőle? Nekem azzal semmi bajom, ha maguk kamu félmeztelen képeket

közölnek Erika Björlingről. Én azt akarom tudni, hogy ki értesítette magukat arról, hogy Logan látta a nőt a King's Court Motelben a gyilkosság éjszakáján.

– Mégis mit gondol, ki a fene volt az? – kérdezte Gottsman. – Ugyanaz a szemét görény, amelyik hamis fotókat adott el nekem.

– Ki az?

– Grant Kellogg.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 25., KEDD – REGGEL 09:43

A Sybil Brand Intézet dolgozói mind ott sorakoztak a lámpák és kamerák mögött, hogy lássák, miként kerül szalagra a megható emberi dráma. A recepciós rész négy cellájának lakóit átmenetileg egy közös zárkába tették, hiszen amúgy is nemsokára mennek a bíróságra. Az egyik cellából kitakarították a szemetet, falairól levakarták a feliratokat. Az egyik börtönlakó, aki korábban az Egyesült Államok haditengerészeténél szolgált, most szintén szerephez jutott, amiért mindig katonásan rendben tartotta az ágyát. Igaz, pont emiatt épp csak az ágya fog látszani. Két kamera állt nyúlánk talpakon. A lámpák háromlábú emelvényeken. A mikrofonok a cellát fülelték.

Mikor minden készen állt, behozták Erikát, és bezárták a cellába. Azért zárták rá a rácsot, nehogy interjú közben véletlenül kinyíljon. Kék kezeslábast és vászoncipőt viselt.

Megengedték, hogy enyhén kirúzsozza magát és némi púdert, szempillafestéket is használjon. A rendező egy hiperaktív fickó volt sárgás bajusszal.

– Oké – mondta Erikának. – Maga profi, úgyhogy nem kell elmondanom, mit csináljon. Ne nézzen másfelé. A közönségnek nem szabad azt hinnie, hogy kintről kap instrukciókat. Ha valamit jelezni akarok, akkor majd Veronica mögé állok, és így végig rajta tarthatja a tekintetét.

Veronica Drake volt a riporter. Feltűnő nő volt az agyonlakkozott hajszerkezetével, a fényes ajkaival és a csillogó kék szemével. Fekete ruhát vett fel réz gombokkal, a szoknyája messze a térd fölért végződött. A felvezető szövegeket vagy később veszik fel, vagy már felvették, úgyhogy most elég volt egyszerűen a cellához sétálnia és azt mondania:

– Ez a három méter hosszú és két méter széles zárka az otthona most a csillogó televíziószárnak, Erika Björlingnek. A Los Angeles-i női börtön vezetőségének nagylelkű segítségével exkluzív börtöninterjút láthatnak vele itt, az Amerikai Krónikában. Erika... Jó estét!

Erika felkelt a katonás rendben lévő ágyról, és a rácsokhoz lépett.

– Tisztázzunk valamit rögtön az elején – mondta Veronica Drake. – Maga ölte meg Tim Wylie-t?

Erika megrázta a fejét.

– Nem – mondta határozottan. – Egyáltalán nem.

– Akkor ez a bezártság különösen borzasztó lehet az ön számára.

Erika egyik kezével a rácsba kapaszkodott, másikkal pedig letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Igen. Elképzelhetetlenül borzalmas.

– Azt mondja, hogy a börtönőrök kegyetlenül bánnak önnel?

– Ó, nem. Ők csak a munkájukat végzik. Az igazság az, hogy nagyon kedvesek velem. De nem engedhetnek ki.

Az interjú hasonlóképpen ment tovább olyan tíz percen át. Erika sírt, és a bezártság okozta lelki és fizikai gyötrelmekről beszélt. Veronica Drake kérdésére elmesélte, milyen egy teljes testmotoszás, milyen érzés megbilincselve lenni, beszélt a börtönkosztról, a mosodai munkájáról és arról is, miként esik pánikba minden éjjel, amikor felriad, és újra rádöbben: börtönben van. Az interjút azzal fejezte be, hogy inkább meghal, mintsem elítéljék, és élete

végéig bezárva legyen.

Az Amerikai Krónika egymillió dollárt fizetett a beszélgetésért. A következő napon kerül adásba.

2. DÉLELŐTT 10:18

Columbo egy negyeddollárossal kopogtatott az ablakon. És újra kopogtatott. És megint. Mikor már majdnem feladta, és menni készült, egy férfi bukkant fel a bezárt bowlingklubban, és az ajtóhoz lépett. Rázta a fejét, és mutatta a kiírást: a klub zárva van. Columbo is mutatott valamit: a jelvényét.

A férfi kinyitotta az ajtót.

– Columbo vagyok, uram. Columbo hadnagy a Los Angeles-i rendőrségtől. Ön pedig?

– Hupp. Mace Hupp. Az enyém ez a hely. – Igen, uram. Éppen magát keresem. Bemehetek? A férfi megvonta a vállát és kitárta az ajtót. Ahogy Columbo saccolta, a férfi körülbelül ötven lehetett. Azt is sejtette, hogy ez a bizonyos Mace Hupp – akinek az igazi neve Mason Hupp volt – néhány évvel ezelőtt még bizonyosan jóképű volt, és a környék bikájaként kergette a nőket. Mára a jóképű arc inkább rokonszenves volt csak, az összképet pedig a fogorvosra váró mosoly rombolta csak le. Fekete haja egyre inkább őszbe fordult. Mosolygott. A mosoly egyfelől őszinte jókedvet sugárzott, másfelől totális cinizmust. Az a típusú férfi volt, aki már megtapasztalt egyet s mást a világ dolgaiból, és úgy tűnt, nem nagyon kedveli ezt a világot. Jézus Ruiz korábban már leellenőrizte Hupp hátterét, amely szerint jelenleg nem is ő birtokolta a Tíz Ütést. Egy cég tulajdonában volt a klub, amely Huppot alkalmazta vezetőként. Elég neves bowling- és biliárdjátékos volt ahhoz, hogy idevonzza az embereket a házba.

– Hogyne. Jöjjön be. Maga nyomoz a Wylie-gyilkosságban, igaz? Dunsztom sincs az egésztől.

Columbo körülnézett. A Tíz Ütés sokkal nagyobb volt annál, mint gondolta; különösen, hogy a gondolatai eddig csak a kocsmarészre koncentráltak. Tizenkét bowlingpálya várta a játékosokat.

Hupp látta, hogy Columbo a pályákat bámulja.

– Maga is szokott gurítani, hadnagy? Egy csomó kollégája szokott bowlingozni. Rengeteg rendőr jár hozzánk.

– Nem, én nem. A feleségem szokott. Tagja is a női szövetségnek. Én inkább biliárdozom.

– Tényleg? És jól megy?

– Tűrhetően. Hupp mosolygott.

– Jöjjön ide. Hat asztalunk van. Játsszunk egy kicsit.

Bekísérte a nyomozót abba a terembe, ahol hat biliárdasztal állt üresen. Felkapcsolta a lámpákat.

– Ez igen. Ez első osztályú...

Hupp feltette a golyókat az első asztalra.

– Kilences karambol, hadnagy úr?

– Azt szeretem.

– Akkor lökjön, maga kezd. Tíz dolcsi egy játszma?

– Legyen egydolláros – mondta Columbo. – Az még nem haladja meg egy rendőr fizetését.

– Akkor egydolláros menet. Lökés.

Columbo beledurrantott, és leküldte a négyest. Elrakta az egyest, de a kettést már elrontotta. Hupp az asztalhoz lépett, és gond nélkül eltette a fent maradt golyókat. Miután újrarendezte az asztalt, ő kezdett. Erőset lökött, eltette a hetest, majd az összes többi.

Columbo mosolygott, és kitette az asztalra a két dollárt. Csóválta a fejét.

– Tudom, mikor szenvedek megsemmisítő vereséget – mondta.

Hupp visszatolta a hadnagy elé a két dollárt.

– Mondanom kellett volna, hadnagy úr. Évekig voltam Kalifornia állam bajnoka. Egyszer harmadik lettem a nemzeti bajnokságban, másszor ötödik. Szívesen vezetném Los Angeles legnagyobb biliárdszalonját, de a bowling hozza igazán a pénzt. Még egy parti? Pénz nélkül. Columbo visszatolta Huppnak a két dollárt.

– Megéri nézni, ahogyan játszik – mondta. Hupp ismét feltette a golyókat, és intett Columbónak, hogy kezdjen.

– Fogadok, nem azért jött, hogy lejátszunk néhány parti biliárdot. Columbo bólintott.

– Gondolom, a két alibitanú magának dolgozik.

– Így van.

– Van velük kapcsolatban valami, amit tudnom kéne?

Hupp megrázta a fejét.

– Sonya rendes lány. Ő vette fel Freddyt. Róla nem tudok semmit. Sonya azt mondja, minden rendben vele; nekem semmi gondom nem volt eddig a sráccal. Volt idő, amikor azt hittem, hogy Sonya kurválkodik, amit nem tudok elviselni. De aztán később kiderült, hogy mégsem. Kell neki a pénz. Szüksége van rá.

– Merthogy?

– Merthogy van egy remek fia, akit főiskolára akar küldeni, amit egyébként nem engedhet meg magának. Még kurválkodni is kész, ha ez kell a fia egyetemi iskoláztatásához. Adtam neki kölcsön, de... – Hupp megvonta a vállát. – Mindenkinek megvan a maga baja.

– Nos... Öröm volt találkozni magával. Ha majd lesz időm, esetleg lejönnék még biliárdleckéket venni magától.

– Játszott már valaha straight poolt, azaz 14/1-es biliárdot, hadnagy? Ötvenest? Százast? A kilences karambol a televízióba való meg a szerencsejátékosoknak. Elég visszataszító látni, ahogy bejönnek az emberek, és lökik a kilencest. Az gyerekeknek való. Straight pool. Az igen. Az biliárd a javából.

Columbo bólintott.

– Szeretem azt is. Csak nem mindig van rá időm.

– Jöjjön reggel, még mielőtt kinyitok, és akkor kerítünk rá időt.

– Azt hiszi, nem fogok? Pedig jövök. Jövök és játszom. Majd hívom. És, hé, mit szólna egy gyönyörű vörös hajú lányhoz, aki rendszeresen elver az asztalnál?

– Hozza őt is, Columbo. Örömmel adok neki is leckéket...

Columbo elnevette magát, miközben már az ajtó felé sétált.

– Ó, még valami. Van itt még valami, amit meg akarok kérdezni. Apróság. Bizonyára jót tesz az üzletnek, ha olyan hírességek járnak ide, mint Erika Björling és Grant Kellogg. Miss Pavlov mindig fel is hívja rájuk a vendégek figyelmét. Ez növeli a látogatottságot? Hupp megvonta a vállát.

– Én még sosem láttam erre Erika Björlinget. Azt tudom, hogy a letartóztatása előtt egyszer-kétszer volt itt. Én minden félórában átjövök a bárba, hogy megnézzem, minden rendben van-e. Őt még sosem láttam. Kellogg-gal már találkoztam néhányszor. Műsoron kívül, ő és Sonya... Nos, érti. De Erika Björling? – Hupp lebiggyesztette a száját és csóválta a fejét. – Az biztos, hogy ő nem lendített a forgalmon. Egyszer vagy kétszer, ha járt itt. Ennyi.

3. DÉLELŐTT 11:26

– Hello – mondta Columbo, ahogy az egyik Long Beach-i autókereskedés szervizsorához lépett, és felmutatta a jelvényét. – Maga Gus Schmidt? Az én nevem, Columbo. Los Angeles-i rendőrség.

A szerelő előmászott egy Toyota alól, és felkapott egy rongyot, hogy megtörölje benne a kezét, mielőtt Columbónak nyújtaná.

– Mit tehetek önért?

Magas, sovány ember volt. Az a típus, akin a kóros soványság minden jele bemutatható volt: hosszú, hegyes áll, csúcsos orr, beesett arc és kitüremkedő arccsontok. Ezzel együtt vidám, táncoló szemei voltak.

Columbo a szerelőállványon lévő kocsit nézte.

– Peugeot-kat is javítanak?

– Én még egy bálnát is megjavítok, ha van hozzá alkatrész.

Columbo vigyorgott.

– Jól beszél! Nos... a kocsim jelen pillanatban nem szorul szervizelésre. De észben tartom.

Ööö... Tulajdonképpen egy gyilkossági ügy miatt jöttem, amiben nyomozok.

– Az Erika Björling-ügy.

– Úgy van.

– Láttam őt a Tíz Ütés nevű bowlingbárban a gyilkosság estéjén.

– Mikor?

– Tíz körül. Negyed tizenegy.

– Láta ott korábban is?

– Nem. Egyszer gurítok egy héten, tagja vagyok a csapatnak, tudja. Nem láttam őt azelőtt arrafelé.

– Maga és Mike Reilly ugyanannak a csapatnak a tagjai?

– Igen. Hogyne.

– Nos. Azt állítja, hogy látta Erika Björlinget tíz óra körül. Mike úgy gondolja, hogy kilenc felé látta. Mikor fejezték be a játékot? Schmidt hangja komorrá változott.

– Hé. Mike netán valami bajban van?

– Nem, nem, nem, nem, nem. Csak megpróbálom összesíteni az adatokat, tudja. Ha Mike azt mondja, kilenc óra volt, maga meg azt mondja, hogy tíz – nagy ügy. De ezeket nekem ellenőriznem kell, tudja. Megítélés kérdése. Nem hiszem, hogy Mike összekuszálná a dolgokat. Nem olyan.

Láthatóan kisebb lett a szerelő mellkasa, ahogy a sóhajtás után kifújta a levegőt.

– Hé. Olyan nyolc körül kezdtünk el játszani. Tudja, mindannyiunknak van családja, együtt kajálunk az asszonnyal meg a gyerekekkel, aztán el kell vezetni a klubig. A feleségeink mindig rugdossák a seggünket, hogy mikor megyünk már haza. Általában tizenegy lesz, mire hazaesünk. Befejezni a játékot, meginni egy sört és látni Erika Björlinget kilenc körül? – A férfi megrázta a fejét. – Nem létezik!

Columbo bólintott.

– Ez sokat segített. Köszönöm. Schmidt mosolygott.

– Hé. Ne csukják le élete végéig azt az édes kis csajszit. Nagy kár lenne érte.

– Észben fogom tartani.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

1. ÁPRILIS 25., KEDD – DÉLUTÁN 13:01

– Hello, Mobley. Bocs, hogy nem jelentkeztem korábban – mondta Columbo a törvényszéki laborban dolgozó férfinak. – Van valami?

– Ez talán érdekes lehet, Columbo. Egyik minta sem olyan, amelyet igazából szeretnék, de elég hosszúak ahhoz, hogy megállapíthassuk a személyazonosságokat.

– Jó.

– Figyelj, szólok Maria Prieta őrnagynak, hogy beszéljen veled. Sokat segített.

– Szólj neki.

Roger Mobley hadnagy telefonált. Columbo leült és körülnézett a szobában, bámulta a polcokon és asztalokon lévő elektronikus berendezéseket. Mindegyiken valamiféle teszt futott, a legtöbb működése Columbo számára kész rejtély volt.

– Pár perc, és itt lesz – mondta Mobley. – Szerinted lesz arra mód, hogy még alaposabb

mintákat kapjunk az elemzéshez?

– Elképzelhető, ha lesz rá lehetőség. Egyelőre az is elég, ha a személyazonosság nagyjából azonosítható. Van egy elméletem, és ezt akarom megerősíteni.

Megérkezett Prieta őrnagy. Fiatal nő volt, afrikai és indiai származású. Hibátlan csokoládé bőre, tövig lenyírt faszénfekete haja és metsző sötét szemei voltak.

– Most hallgassuk meg még egyszer az Erika Björling rögzítőjében talált szalagot – mondta Mobley.

Benyomta a lejátszógombot a kis magnón. A kazettát még Erika Björling Van Nuys-i házában foglalták le a letartóztatáskor.

– Csütörtök, április 13., hét óra: “Hello, Erika. Itt Constanza. Hívj majd fel, ha tudsz, rendben? Már nagyon szeretnék hallani felőled. Remélem, ki tudunk találni valamit.”

– Csütörtök, április 13., hét óra huszonekettő perc: “Miss Björling? Larry vagyok megint. Nem akarok akadékoskodni, de nagy szükségem lenne az igenlő vagy a nemleges válaszára. Ha nem, akkor nem. De tudnom kell azt is. Úgy értem... el is küldhet a bűdös francba, ha akar. Még az is jobb, mint hogy egyáltalán nem jelentkezik. Kérem, hívjon vissza...”

– Csütörtök, április 13., hét óra harmincnyolc perc: “Constanza megint. Úgy látszik, elmentél hazulról. Holnap újra kereslek, rendben?” Prieta őrnagy mosolygott.

– Constanza hamis akcentussal beszél. Olyan, mintha Benny Hill flamencotáncosnak adná ki magát. Nem spanyol. Biztos nem spanyol, sem más dialektus.

– Meghallgatta a másik üzenetrögzítő felvételt is? – kérdezte Columbo.

– Igen – mondta, de a nő megvonta a vállát.

– Oké, a hanglenyomatok... – mondta Mobley. – Mint mondtam, sokkal jobb minták kellenének. De... A nő, aki vasárnap este beszélt azzal a férfival, aki rossz számot hívott... Columbo! Egy cseppet sem voltál jobb, mint az a női és férfihang Björling szalagján. Ha beszéltél valaha is azzal a nővel...

– Azt hittem, nem volt olyan rossz az a déli akcentus – mondta Columbo.

– Mindegy, a lényeg, hogy az a nő, akivel vasárnap beszéltél, nagyon hasonlít arra a hangra, aki megpróbál spanyol akcentust imitálni a Björling-rögzítőn. Figyelj.

Mobley lejátszotta a vasárnapi beszélgetést úgy, hogy a hangot átvezette egy oszcilloszkópon. A cső végén lévő zöld foszfor egyedi formákat rajzolt.

– Most... – mondta Mobley, és néhány fényképet tett a képernyőre. – Ez az “oké” kétszer is elhangzott vasárnap. Láthatod, hogy a két oké azonos formát képez. És itt van a két “oké” a Björling-szalagról. Ezek is azonosak. Most megpróbáljuk összeilleszteni mind a négyet. Látod, nem tökéletesen azonosak, de nagyon-nagyon hasonlóak.

Columbo összecsapta a két kezét.

– Ez azt jelenti, hogy Constanza nem más, mint Sonya Pavlov.

– Semmi kétség – mondta Mobley. – Nos, ez a bizonyos Larry pedig a “hívjon vissza” kifejezést használja. Kellogg is kimondja a “visszahívni” szót a rögzítőjének kimenő üzenetében. A hanglenyomatok itt sem egyeznek tökéletesen, de azt kell mondanom: Larry minden bizonnyal Grant Kellogg.

– Bingó!

Prieta őrnagy ráncolta a homlokát.

– Miért kockáztatna ilyet? Columbo megvonta a vállát.

– Nem tudom, de sejtem. Nem akart még több embert bevonni a dologba. Ha azt tette, amit gondolok, hogy tett, már így is több embert rángatott bele, mint kellett volna.

2. DÉLUTÁN 15:09

– Pontosan tisztában van azzal, hogy mit beszél, Columbo hadnagy? – kérdezte Charles Dunedin vezető ügyész. Columbo és Scziegel kapitány a fiatal ügyvéd asztalánál ült. – Azt állítja, hogy Erika Björling védőügyvédje potenciális alperestárs, azaz tettestárs?

- Én csak arra mehetek, amerre a bizonyítékok vezérnek, uram.
- Tud mondani egy értelmes okot arra, hogy Grant Kellogg miért hagy hamis üzenetet a vádlott rögzítőjén?
- Igen, uram. Ez egyelőre csak feltételezés, hiszen még számos bizonyítékot be kell gyűjteni ahhoz, hogy tényként kezelhessük, de feltételezem, Mr. Kellogg célja az volt, hogy Miss Björlinget letartóztassák, és gyilkossággal vádolják.
- Na, álljunk meg egy percre. Miért akarna a nő védőügyvédje olyat, hogy...
- Mert máris több mint egymillió dollárt kerestek a sztori eladásával, és van még több millió is ott, ahonnan az első jött.
- Dunedin megrázta a fejét.
- Ez nagyon abszurd, hadnagy. Úgy értem, na ne már...
- Columbónak megvan az oka ezen feltételezésekre – monda Sczciegel.
- Szeretném hallani őket.
- Oké – mondta Columbo. – Milyen bizonyítékunk van ellene? Először is ott van az a levél, amelyet Miss Björling az ügyvédje szerint februárban írt. A tinta kémiai vizsgálatai azonban azt mondják, hogy egy héttel a gyilkosság előtt íródott. Másodszor, amikor mentünk, hogy letartóztassuk, azt mondta: nyolcig otthon tartózkodott, miközben három nem fogadott hívás és üzenet volt a rögzítőjén. A hanglenyomatok azt mutatják, hogy a hívások Mr. Kelloggtól és Miss Pavlovtól érkeztek, aki pedig nem más – persze –, mint az egyik alibitanú. Ezek az üzenetek arra kellettek, hogy azt a látszatot keltsék, mintha Miss Björling hazudna, és – ráerősítve a levéllel – mindenképpen a letartóztatása mellett döntsünk. Aztán amikor a Wylie-házhoz ment Bel Airben – már ha a Wylie-házhoz ment Bel Airben –, nem közvetlenül oda hajtott, hanem előtte bejelentkezett egy motelbe, ahol hagyta, hogy a portás jól megnézzze magának. Így pedig van egy szemtanúnk, aki állítja, hogy tízpercnyi autóútra volt a Wylie-háztól a gyilkosság idején, azaz háromnegyed kilenckor, vagy ilyesmi. De ugyanez a szemtanú már szinte használhatatlanná válik a számunkra, amikor eladja a sztorit egy bulvárlapnak. De honnan tudta a bulvárlap, hogy kit kell keresni? Grant Kelloggtól.
- Ez nem jelent tőröt sem – érvelt Dunedin kivörösödve és a fejét csóválva.
- Ez mindaddig nem jelent semmit, amíg így gondolkodik – mondta Columbo. – Felépítettek egy ügyet ellene, kellően erőset a letartóztatáshoz és a vádemeléshez. Azután felépítettek egy védekezési stratégiát, kellően erőset a biztos felmentéshez! Mindezt az alibitanúkra alapozva. Amíg a rajongott Erika Björling, akinek az arcát Amerika-szerte mindenki jól ismeri, börtönben van, addig Mr. Kellogg ügynökséget bízott meg, tartja a kapcsolatot a bulvárlapokkal, árverésre bocsátja a tévéinterjú jogait... Hadd mondjak valami mást is, uram. Látta a félmeztelen fotókat Miss Björlingről a Probe-ban? Hamisak. Az arcát rátették valami másik nőnek a testére. A Probe kiadója meglehetősen mérges miatta.
- Charles Dunedin becsukta a szemeit és megrázta a fejét.
- Ez nem fog így megállni – mondta halkan. – Kezdek hinni magának, de ezt így nem tudjuk keresztülvinni.
- Akkor ki kell találnunk a módját, hogy megálljon, uram.

3.

DÉLUTÁN 16:44

Columbo becsöngetett a North Perugia úton lévő házba. Vicky Glassman nyitott ajtót.

- Korán jöttem?
- Azt mondta, háromnegyed öt.
- Szokásom, hogy néha túl korán érkezem meg bizonyos helyekre. Ez néha zavarni szokta az embereket. Néha engem is zavar.
- Nos... jöjjön be. Most az egyszer szüksége lesz arra a ballonkabátra. Anya a nappaliban van.

Faye a kanapén ült. Az alakját még mindig a tragédia rajzolta meg, bár már visszanyerte a színét – köszönhetően talán némi sminknek –, és egyenesen ült, nem pedig görnyedten. Vörös selyemből készült vietnami kimonót viselt.

– Columbo hadnagy – mondta. – Remélem, nem lepődött meg nagyon az átrendezésen. Már nem bírtam azt a vérrel áztatott szőnyeget, ugye megérti?

– Meg, asszonyom.

A hamis képeket levették, s a helyükre bekeretezett könyomatok kerültek: kora huszadik századi művészek poszterei.

– A lányokkal itt fogunk bridselni csütörtök este – mondta Faye. – Nem bírják kivárni, hogy újra lássák ezt a szobát – tette hozzá. – Most már felkészültem a kérdéseikre. Az olyanokra is, mint “Ó, igen, ugye ezen a helyen feküdt?”...

– Anya!

Faye megvonta a vállát.

– El fogom adni ezt a helyet, és beköltözöm egy óceánra néző kis öröklakásba. Miért is ne? Vicky elvörösödött. Nyilvánvaló volt, hogy nem díjazta a családi otthon eladásának ötletét. A fiatal nő fehér teniszruhát viselt, bozontos pomponokkal a cipőjén. Nem ült le, inkább a bárnál álldogált.

– Mit iszik, hadnagy?

– Csak egy nagyon vékonyka skót whisky szódával, ha szabad. Még haza kell vezetnem, tudja.

– Fogadok, hogy kérdései is vannak – mondta Vicky. – Lassan kezdem megérteni magát, Columbo. Maga soha semmit nem tesz ok nélkül.

– Hát, van néhány kérdésem, az igaz. Egy apróság az egész, ami nem hagy nyugodni. Azon a levélen gondolkodtam, amit Miss Björling írt Mr. Wylie-nak. Tudják? Mr. Kellogg azt mondja, hogy februárban készült...

– Nem volt ott két hónapja a szekreterfiókban, az biztos – mondta Faye. – Ott tartottuk például a postabélyegeket, és két-három naponta biztos belekotortam valamiért.

– Nem a szekreterben volt, asszonyom. Ezt az újságok írták, és meg kell mondanom, nem tudom, honnan vették az ötletet. Mr. Wylie éjjeliszekrényében volt az ágya mellett.

Vicky kivitte édesanyja italát. Gin volt vagy vodka, még Columbo sem tudta megállapítani. Az biztos, hogy jég volt benne.

– Ott sem lehetett két hónapon keresztül – mondta Faye. – Abba a fiókba is belenéztem olykor.

– Anya... mi a fészkes fenének?

– Azért, mert ott tartotta a dugi óvszereit. Belenéztem néha-néha, és nem csak kíváncsiságból. Azt gondoltam, jobb, ha tudom, miben sántikál. A kis kalandjai így is túl sokba kerültek és...

– Úgy érted, hogy még mindig használta őket?

– Vicky, az isten szerelmére!

– Biztos ebben, asszonyom? – kérdezett közbe Columbo.

Faye határozottan bólogatott.

– Számoltam a felszerelését. Nem csak futólag pillantottam bele abba a fiókba. Az óvszereket, egy orrinhalátort és tablettákat tartott benne gyomorsavtúltengésre. Se levél, se cetli, semmi más. Ha lett volna ott valami hasonló, bizonyosan észreveszem.

Columbo mosolygott.

– A helyszínelők pontos leltárt készítettek arról, mi volt a fiókban aznap este. Ahogy ön is mondta: tucatnyi Ramses kondom, Vicks orrinhalátor és egy csomag Tums. És persze a levél.

– Az biztos, hogy olyan hétfő-kedd magasságában még semmilyen levél nem volt ott – mondta Faye. – Istenemre mondom, tudom, hogy nem volt.

– Ez nagyon sokat segített, asszonyom. Nagyon sokat. Hirtelen mindennek jelentősége van.

4. ESTE 20:11

- De jó lenne, ha mi is megnézhetnénk azt a tévéinterjút – mondta Miriam. Erika az ágyon ült összegörnyedve, szemei kisírva.
- Vannak dolgok, amiket nem tehetsz meg, ha börtönben vagy – suttozta.
- Nem számít – dörmögte Pearl.
- A sztori igen, vagy egymillió dollárt kaptál a műsorért – mondta Miriam.
- Ja. Vehetek belőle rágót meg mogyorót – sóhajtott Erika. – Még egymilliárd dollár sem vidítana fel idebent.
- Lószart! Ki fogsz menni. Ki fogsz. El fogod tudni költeni majd a millió dollárodát. – Miriam megállt és mosolygott. – Vagy meg is veheted a szabadságodat. Erika felkelt és a rácsokhoz lépett, ahol Lily üldögélt szokás szerint. Valahogy úgy érezte, szorosabb kapcsolatot tud létesíteni a rácson túli világgal, ha kidugja a kezeit a fémcsöveken. “Meg is veheted a szabadságodat”... A francba, Miriam. Neked nem kellett olyat csinálnod... Nekem igen...

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

1.

ÁPRILIS 26., SZERDA-DÉLELŐTT 10:11

- Grant Kellogg cukrot és testes tejszínt kevergetett a kávéjában. Columbo feketén szereti.
- Tévednék? – kérdezte Kellogg. – Vagy jól gyanítom, hogy a nyomozásának bizonyos része rám fókuszál?
  - Én csak arra megyek, amerre a tények vezérnek, uram – mondta Columbo őszintén.
  - Meglehetősen amatőr és ízléstelen lenne a rendőrségtől, ha nyomozás tárgyává tennék a védelmet ellátó ügyvéd magánéletét. A bíróság ezt sohasem hagyná jóvá.
  - Ó, értem – mondta egyetértően Columbo. – Az ügyvédek magánélete nem képezi az ügy részét.
  - Nos, a járőreik nem túl finomkodóak, hadnagy úr. Múlt éjjel kimentem vizelni, és észrevettem egy járőrökocsit, amint reflektorral megvilágítja a kocsibejárómon lévő autót. Fél órával később újra. Ekkor nem volt reflektorozás, de... megzavarja az éjszakai pihenésemet, Columbo. Mit csinálnak?
  - Feltételezésem szerint lopott autó után kutatnak, uram. Grant arca eltorzult, és igen mérges lett.
  - Kinek a kocsija után?
  - Én a gyilkosságiaknál vagyok, Mr. Kellogg, nem az autófelderítésnél.
  - Oké. Akkor folytassuk így a játékot. Felteszem, fogalma sincs arról, miért kaptam dühös és fenyegető hívást Harry Gottsman-tól, ugye?
  - Gottsman? Nem hiszem, hogy ismernék ilyen nevű embert.
- Grant ivott egy kortyot. Elfordult Columbótól és kinézett az ablakon.
- Része a nyomozásnak annak kiderítése, hogy Mary Nelle Fiske terhes?
  - Én nem kérdeztem, hogy az-e. Csak lefutottam a szokásos háttérköröket az alibitanúkkal kapcsolatban, és...
  - Tudja, ez hogy fog hangozni a bíróság előtt?
  - Hogy mi hogy fog hangozni, Mr. Kellogg?
  - Ez a maga ügynevezett nyomozása régen túlhaladt a megfelelő kereteken, Columbo hadnagy. És úgy látszik, direkt módon nem szentel figyelmet a felmentés mellett szóló nyilvánvaló tényeknek. Lehet, hogy a Van Gogh hamis volt, de ezt a betörők sem tudhatták. Miért...?
  - Miért engedte be Mr. Wylie a betörőt, és töltött neki egy italt?
  - Hadnagy, tett bármiféle erőfeszítést arra, hogy megtalálja a betörőt vagy betörőket, akik ellopták a Van Goghot, legyen az hamis vagy sem. És megpróbálta elkapni Tim Wylie

gyilkosát vagy gyilkosait? Ezt fogom magától kérdezni a bíróságon.

– Mr. Kellogg. Talán az volna a legjobb, ha Mr. Dunedin jelenlétében folytatnánk ezt a beszélgetést. Vagy egy bíró jelenlétében. Ez már több annál, mintha mi ketten csak úgy beszélgetnénk.

– Legyen így, hadnagy. És jegyzőkönyvezzük is.

2-ÁPRILIS 27., CSÜTÖRTÖK-DÉLUTÁN 13:08

A meghallgatás ténye valahogy kiszivárgott, és a konferenciaterem előtti csarnok ennek köszönhetően zsúfolásig megtelt újságírókkal, riporterekkel, tévéstábokkal. Az ajtókat örök vigyázták, az érintettek kénytelenek voltak a hátsó bejáratot használni.

Az ügyészség, vagyis az állam nevében Charles Dunedin képviselte a vádat. Wilson rendőrfőnök és Scziegel kapitány is jelen volt, de hagyták, hogy Columbo beszéljen. Erika az ügyvédje mellett ült kivörösödött arccal és kisírt szemekkel. Fehér blúzt és fekete szoknyát viselt, kezei bilincsből. Jesús Ruiz Columbo mögött ült. Egy bírósági gyorsíró rögzítette az eseményeket. Grant Kellogg beszélt először.

– Ügyész úr, jelzem, hogy ez egy szigorúan informális célú meghallgatás, s éppen ezért felháborítóan tartom, hogy védencem kezeit megbilincseltek. Követelem, hogy vegyék le róla.

Az ügyész bólintott. Erika arca fájdalmasan megrándult, amikor levették róla a béklyót.

– Én indítványoztam ezt a meghallgatást – folytatta Grant –, hogy egyértelműen tiltakozzam a Los Angeles-i rendőrség lelkiismeretlen eljárása miatt, amely során minden, a védencem felmentése mellett szóló bizonyítékmorzszát figyelmen kívül hagynak. Ezzel szemben megszállottan olyan gyenge bizonyítékokra összpontosítanak, amelyek védencem ellen szólnak, ráadásul ellenem is irracionális módon nyomozást indítottak pusztán azért, mert ellátom ezen szerencsétlenül járt asszony védelmét. Csak arra a következtetésre tudok jutni, hogy a rendőrség azzal kívánja megtámogatni ezt a kétségtelenül gyenge lábakon álló vádiratot, ha az ügyvédet is támadás alá veszi.

Charles Dunedin folytatta.

– Mr. Kellogg drámai beszédet tartott, ahogy mindig. Felül kívánja vizsgáltatni most a bizonyítékokat?

– Egyértelműen – mondta Grant.

– Erre majd a bíróság előtt lesz módja – mondta Dunedin –, de mi azért is egyeztünk bele ebbe a meghallgatásba, mert megállapodtunk abban, hogy az itt készült jegyzőkönyvet benyújtjuk majd a bírósághoz legalább zárt ajtó mögött.

– Egyetértek – mondta Grant.

– Columbo hadnagy – kezdte az ügyész.

– Nem igazán tudom, hogy most mi is az eljárás menete – mondta Columbo. – Azt gondoltam, hogy Mr. Kelloggnak lesz néhány kérdése hozzám. De, ööö... Uram, válaszolna majd ön is az én kérdéseimre?

– Valóban van néhány kérdésem a maga számára, hadnagy. De nem határolódom el attól sem, hogy válaszoljak arra, amire ön kíváncsi.

– Nos, ez remek. Köszönöm. Először is akkor lássuk csak. Tegnap említette, hogy fenyegető telefont kapott Mr. Gottsmantól. Elmondaná nekünk, miről beszéltek?

– Ez teljesen érdektelen.

Columbo az ügyész felé fordult, és megvonta a vállát.

– Mr. Kellogg – szólta a vádhatóság képviselője –, azt majd a bíróság eldönti a jegyzőkönyv alapján, hogy mi érdektelen és mi releváns. Amennyiben az összes kérdés kapcsán a személyes véleményére hivatkozva megtagadja a válaszadást, úgy nyomban be is rekeszthetjük ezt a meghallgatást.

Grant összehúzta a szemöldökét, és gondolkodott pár pillanatig.

- Rendben. Harry Gottsman boldogtalan volt a fotók miatt, amelyeket eladtam neki.
- Milyen fényképek voltak ezek, uram? – A felvételek a védencemet mutatták félmeztelenül.
- Miss Björlinghez szeretnék kérdést intézni – mondta Columbo –, ha lehet. Miss Björling, látta ön ezeket a fényképeket?

Erika bólintott.

- Igen – suttogta.
- Nos... ezek valódi felvételek?

Erika az ügyvédhez fordult, majd suttogva és sietve tanácskozni kezdtek. Erika később az ügyészhez intézte szavait.

- Köteles vagyok válaszolni?
- Nem köteles válaszolni egyetlen kérdésre sem. Itt sem kell lennie, ha nem akar. A meghallgatásról készült jegyzőkönyvet azonban becsatoljuk a bírósághoz és néhány részletét feltehetően az esküdszékhez is, ami bizonyára alapot szolgáltat majd a későbbi keresztkérdésekhez.

Újra Grantnek sűgött valamit, majd Columbóhoz fordult, és azt mondta:

- Nem.
- Másképp megfogalmazva: a fotókon az ön feje látható más női testekre montírozva?
- Igen.
- Mennyit fizetett ezekért a képeket Mr. Gottsman, ügyvéd úr?
- Ötvenezer dollárt, amit természetesen megtéríték. És mindez mit bizonyít, hadnagy?
- Semmit. Talán semmit. Másik kérdés. Ki az a Constanza, Miss Björling? Tudja, a női hang, aki üzenetet hagyott a rögzítőjén.
- Egy lány, akivel abban állapodtam meg, hogy hetente egyszer takarítani fog nálam.
- Mi a vezetékneve?
- Azt nem tudom.
- Hogyan került kapcsolatba vele? Ismeri a telefonszámát?
- Nem. Én nem tudok kapcsolatba lépni vele. Ő keres meg engem.
- És mondja, ki az a Larry?
- Egy pasi, aki fel akart szedni.
- Mi a vezetékneve?
- Nem tudom. Mondtam neki, hogy ne hívogasson.

Columbo végigsimította kezét az amúgy is kócos haján.

- Mr. Kellogg. Be kell vallanom önnek valamit. Én kértem meg a járőröket, hogy ellenőrizzék a kocsifelhajtóját kedd éjszaka. És hétfő éjszaka is. Meg múlt pénteken.

– Na, pontosan erről beszéltem, emiatt teszek panaszt! – csattant fel Grant. – A Los Angeles-i rendőrség zaklat engem!

- Nos, uram, én... Van erről valami feljegyzésem... Lássuk csak. Hol is van? Ó, igen. Ööö... Szóval egy kocsi parkolt a bejárón néhány éjszaka, amely nem az öné. Múlt hét péntek éjszaka olyan két óra körül bukkant fel, és szombat hajnali hatkor ment el. Ugyanez a kocsi volt ott hétfő éjszaka ugyanazokban az időpontokban, és ugyanaz a kocsi ugyanabban az időben kedd éjjel. Kié az az autó, Mr. Kellogg?

– Ehhez semmi közük. Na, ez aztán tényleg lényegtelen. Tiltakozom!

Columbo széttárta a kezét.

- Valóban, nem is kell kérdeznem, uram. A rendszáma alapján tudjuk, hogy kié az a kocsi. Miss Sonya Pavlov autója.

– Grant! – sikoltott fel Erika.

3. DÉLUTÁN 14:01

Kis szünetet tartottak, hogy Erikának legyen ideje visszanyernie a nyugalmát. Rövid egyeztetés az ügyésszel, és folytatódott a meghallgatás.

Erika arca rákvörös volt. Szája szélei lefelé mutattak. Úgy bámulta az ügyész mögötti falat, mintha vak lett volna.

Grant Kellogg Columbóra nézett.

– Mi közük maguknak ahhoz, ha Miss Pavlov kocsija az én feljárómon parkol?

– Ő a koronatanúja, uram. Grant tekintete haragos lett.

– Ha a tanúvallomásáról egyeztettek hajnali kettő és hat között, az tényleg önre tartozik, uram.

Erika zokogni kezdett.

– Columbo hadnagy... Az ügyész közbeszólt:

– Lezárjuk ezt az eljárást, Mr. Kellogg? Grant megrázta a fejét.

– Kezd paródiába fulladni ez az egész, de...

– Kérdezhetek még valamit Miss Björlingtől?

Grant Columbóra nézett. Hangosan sóhajtott.

– Tegye meg, ami magától telik, hadnagy – mondta. – Semmi nincs, ami a legcsekélyebb módon is terhelné az ügyfeletem.

Columbo megvakarta a füle tövét.

– Miss Björling, tudja, hogy mik azok a hanglenyomatok?

Erika megragadta Grant zakóujját, és sietve a fülébe súgott valamit.

– Az ügyfelem, ööö, nincs teljesen tisztában azzal, hogy mi is az a hanglenyomat.

Columbo előbb az ügyészre, majd ismét Kelloggra pillantott.

– Nos, nem is kell ebbe most annyira részletesen belemennünk. Ami igazából elgondolkodtat engem, az a névtelen telefon, amelyet Mr. Wylie-val és Miss Tammy Björling meggyilkolásával kapcsolatban kapott. Mr. Kellogg azt mondta, hogy mindez februárban történt, így volt?

Erika bólintott. - január... február...

– És az januárban vagy februárban volt, amikor ön megírta azt a levelet Mr. Wylie-nak, amit végül a nappaliban lévő szekreterben találtunk meg?

Erika egy pillanatig erősen figyelte a hadnagyot. - Igen...

– De Mrs. Wylie azt mondja, hogy ebben a fiókban tartották a postabélyegeket is, vagyis az a levél nem lehetett ott két hónapja.

Csillogó könnycsepp szaladt végig Erika kipirult mellkasán.

– Nem tudom, hogy mit csinált vele, hogy hol tartotta. Honnan kellene nekem azt tudnom?

– Ühüm... Igazi rejtély, nem igaz? Lássuk csak... Mr. Wylie ötezer dollárt adott önnek januárban. Ez a levél elküldése előtt vagy után volt?

– Előtte.

– Rendben. És talán nem akart magának több pénzt adni. Igaz?

– Gondolom.

Columbo az ügyvédre, az ügyészre, majd Scziegel kapitányra nézett.

– Hogy megértsem, minden bizonyítékot fel kell tárnunk. Úgyhogy... Miss Björling, mondja, tudja, hogy mi az a tintaoxidáció?

– Mi a fene az? – kérdezte Grant dühösen.

– Sejtettem, hogy maga nem fogja tudni – mondta Columbo –, és azt is sejtettem, hogy Miss Björlingnek sem lesz fogalma róla. Tudják, a tintának meghatározott kémiai szerkezete van, amikor a golyóstoll patronjában van; amint írnak vele, és a tinta a papírra kerül, az megszárad, vagyis oxidálódik. Ennek szintén meghatározott ideje van. Egy első osztályú kémiai labor, mint amilyen nekünk van a Los Angeles-i rendőrségen, analizálni tudja a papírlapra kent tintát, és itt egész pontosan meg tudják becsülni, hogy az adott írás mikor került oda. Miss Björling, az a levél, amelyet maga írt Mr. Wylie-nak, alig több mint egy héttel a halála előtt készült. Maximum egy héttel, de lehet, hogy csak két nappal.

Erika felsikoltott, és Grant Kellogghez fordult. Ökölrel püfölni kezdte a férfi karját és vállait.

– Te rohadt szemét! Megígérted!

- Erika! Nyugodj meg! Semmi nincs a kezükben...
- Milliányi kurva dollár! Te meg Sonya milliányi kurva dolláron hemperegtek, miközben én a sitten ülök a halálos ítéletre várva? Azt már nem, te mocsok! Azt már nem!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

1. DECEMBER 22., PÉNTEK

Adrienne már az asztalnál volt, amikor Columbo belépett az Emilio's-ba. A lány már kirendelte magának a szokásos martinit. Krémszínű lovaglónadrágot és sötétkék kasmírpulóvert viselt.

Columbo ellenőrizte a ballonját, és egy pillanatra még beugrott a férfimosdóba, hogy újrakösse a nyakkendőjét is. Így most a vastagabbik fele lett hosszabb, és nem a másik.

– Elnézést a késésért – mondta. – Hol van Dan?

– Ő fog csak igazán késni. De jön majd. Akárhogy is, boldog karácsonyt és... Hadnagy! De hisz magánál van a fegyvere!

– Iigen... – Columbo lepillantott, és látta, hogy a Beretta mindenki számára jól láthatóan fityegett az oldalán, így hát gyorsan gombolt egyet a kabátján. – Ezért késtem. Ki kellett mennem a lőtérré, és gyakorolni ezzel az izével. A kapitány parancsba adta.

– Átment?

– Nem igazán. De a lőtér főnöke jó barátom, így hát fog küldeni egy jelentést a kapitánynak, amiben leírja, hogy már nagyon közel járok ahhoz, hogy letegyem a vizsgát.

– Milyen közel jár? Columbo elmosolyodott.

– Már el tudom sütni – mondta, majd megrázta a fejét. – Csak ne lenne ilyen veszettül hangos. A pincér csak ekkor lépett oda hozzájuk, és láthatóan zavarba jött.

– Minden oké, José – mondta a lány. – Ez itt Columbo hadnagy a rendőrségtől.

A pincér sóhajtott egy nagyot.

– Mit hozhatok önnek, uram?

– Ez amolyan karácsonyi vacsora lesz, úgyhogy kérhetnénk egy üveg pezsgőt?

– Hogyne. Abszolút. Amint Dan is ideér. De igyon addig egy skót whiskyt, ameddig én is kivégzem a martinimet.

– Rendben. Hozzon nekem egy Glenfiddi-chet jéggel.

Adrienne mosolygott.

– Egyre kifinomultabb az ízlése, Columbo.

– Az a férfi, aki megismertetett ezzel az itallal, most egy darabig nem fog inni.

– Grant Kellogg?

– Úgy van. Egyébként köszönöm a kedves szavakat.

Columbo ezzel arra a cikkre utalt, ami kedden jelent meg Adrienne tollából:

A nyomozó, és nem az ügyész sülyesztette el Kelloggot Adrienne Boswell írása Bizonyosan megdicsérik majd Charles Dunedin államügyészt, amiért olyan agresszíven és hatékonyan képviselte a bűnvádi eljárást Grant Kellogg ellen. Az ismert ügyvédet hétfőn ítélték életfogytiglani szabadságvesztésre. Hozzá kell tenni, hogy Dunedin egy jó szímatú veterán rendőrkopónak köszönheti, hogy végig tudta vinni a bizonyítást. Mr. Dunedin készséggel elismerte, hogy Columbo hadnagy volt az, akinek sikerült áttörést hoznia az ügyben.

Természetesen Erika Björling vallomása volt a drámai eljárás egyik csúcspontja, amelyet csak alátámasztott Sonya Pavlov és Fred Mansfield vallomása, mely szerint Kellogg százezer dollárt ajánlott nekik, ha hamis alibit igazolnak Miss Björlingnek.

Annak ellenére, hogy a három tanú vallomása sülyesztette el végérvényesen a Kellogg-féle védekezést, hozzá kell tenni, hogy nem is tehettek mást, miután a detektív Columbo hadnagy méreates lyukakat ütött a pénzsóvár összeesküvésen. A nyomozó jött rá például arra, hogy a

Tim Wylie megfenyegető hírhedt levelet csupán a gyilkosság előtt pár nappal írták, és nem hónapokkal, mint azt Miss Björling és Mr. Kellogg állította. Columbo bizonyította be azt is, hogy a Björling üzenetrögzítőjén lévő felvételeken Sonya Pavlov és Grant Kellogg elváltoztatott hangja hallható.

A drámai áttörést az hozta meg, amikor Columbo hadnagy bizonyítékot talált arra, hogy Grant Kellogg intim kapcsolatban állt a koronatanú Sonya Pavlowal. Mára nyomozó által feltárt ellentmondások is súlyosan meggyengítették a védekezést, de amint az intim kapcsolat tényét is feltárták, Miss Björling abba a hitbe esett, hogy Grant Kellogg az új barátnőjével élvezte a börtönlétből és az ügyvéd utasítására elkövetett gyilkosságból származó bevételeket. Erika ennek tudatában összeomlott, és bevallotta, hogy ügyvédje tervelte ki a gyilkosságot. Kellogg azt állította Miss Björlingnek, hogy Tim Wylie ölte meg Tammy nevű lányát, és az ügyvéd nemcsak a bosszú lehetőségét vázolta fel előtte, hanem a történet eladásából származó, szédítő dollármilliókat is.

Marvin Duke védőügyvéd megjegyezte, hogy Grant Kellogg már akkor tudta, hogy bajban van, amikor kiderült: az ügy nyomozását Columbo hadnagy vezeti.

A detektív úgy nyilatkozott: Kellogg öntelt magabiztossága sokat ártott.

– A feleségem kérte, hogy köszönjem meg magának. Egész héten át ezt a cikket cipelte magával, és szerintem nincs is már olyan ember, akinek ne mutatta volna meg.

– Maga szerény ember, Columbo, ráadásul egy olyan világban, ahol szerénynek lenni már nem erény.

– Azt hiszem, régimódi pali vagyok, Adrienne.

Egy pillanatra félbeszakadt a beszélgetés, miután a pincér épp felszolgált a kért italokat.

Majd a lány így folytatta:

– Kellően régimódi ahhoz, hogy megsajnáljon bizonyos embereket. Én úgy éreztem, hogy megsajnálta Erika Björlinget.

Columbo koccintásra emelte poharát, majd ivott egy kortyot.

– Ez talált.

– Mondok magának valamit, amitől talán kicsit másképp érez majd iránta. Találkoztam vele tegnap. Az új női börtönbe tették, ami ott van Chowchilla mellett. Az állandó síráskényszere és az általános együttérzés miatt a tízről húsz évig terjedőből, feltételes szabadlábra helyezéssel, nyolc évnél nem fog többet bent tölteni. Abból nyolc hónapot már ki is pipálhat. Hé, nyolc hónapja és nyolc napja; pontosan annyi. Úgyhogy...

– Hogy érzi magát?

– Nyomorúságosan. Hogy másképp? De alig lesz ötvenéves, mire kikerül, viszont dúsgazdag.

– Az meg hogy lehet?

– Ahogy Grant Kellogg kitalálta. Csak Grant Kellogg nélkül. Múlt héten írtam alá egy szerződést az Erika Björling-történet megírására. Hét számjegyű összeg. A fele az övé.

– Hogy is szól az a törvényi rendelkezés, amely azt mondja, hogy a bűnözőnek nem származhat bevétele...

Adrienne mosolygott és rázta a fejét.

– Felejtse el. A Legfelsőbb Bíróság lenyomta ezt a törekvést. Ha kijön a könyv, akkor forgatunk egy dokumentum-tévésorozatot róla. Az újabb hét számjegy. Columbo...

Adrienne koccintásra emelte a poharát.

– Grant Kellogg aljas terve gazdaggá tesz két embert. Erikát... és engem.

– Mindenki pénzt csinál a gyilkosságokból, csak én nem – tette hozzá kényszeredetten Columbo.